

F Tipleri Avrupa'nındır.
Avrupacılıkta solculuk yoktur!

DEVİRİMCİLİK

Emperyalizme,

Oligarşiye,

Faşizme

Karşı

DİRENMEKTİR!

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 14
24 Haziran 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com

Ç ö z ü m

emperyalizme karşı

bağımsızlık

faşizme karşı

demokrasi

kapitalizme karşı

sosyalizm

**Direnme Savaşı
21. Ayında**

Hücre Duvarlarını
yıkarak için
Direnişe güç,
Direnişçilere omuz ver!

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Sömürü, şiddet, savaş... Keşke olmasa; ama VAR!

Bir zamanlar popüler bir şarkı vardı: "İnsanlar hep elele tutuşsa, birlik olsa, hayat bayram olsa..." diye devam edip giderdi.

İyi bir dilek gibi görünse de, boş, bomboş bir şarkıydı. Aynı bugün kimi aydın kesimlerin "şiddete, savaşa hayır" deyişlerindeki boşluk gibi...

Boş, çünkü soyut. Boş, çünkü, temelsiz. Boş, çünkü karşı çıktığı olguyu tahlil etmiyor, tahlil etmediği için onun ortadan kaldırılmasının yolunu görmüyor. Görmediği için, gerçekten şiddete, savaşa son verecek bir mücadelenin içinde olmuyor. Sadece, şarkıcı gibi, "hayat bayram olsa" deyip duruyor.

Bu hayırcıların bir modeli de vardı: Avrupa. "Ama mirim, bu banallıklara Paris'te hiç rastlayamazsınız!" diyen Osmanlı aydınının devamcısı olarak, ülkemizdeki "şiddet"e ilişkin de, hep Batı'yı örnek verdiler: Bakın Avrupa'da bu şiddet, bu vahşet, bu anti-demokratik uygulamalar var mıydı?

Demokrasinin beşikleri, rüyalar, özgürlükler ülkeleri, "muassır medeniyetin" kaleleri, birer birer köküyor. "Bakın Avrupa'da oluyor mu böyle şeyler?" sözünü artık çok fazla edemiyor batı budalaları. "Değiştirdi" iddiaları artık ya duyulmuyor, ya da sesleri eskisi gibi kuvvetli değil.

Göz göre göre büyüyor dünyadaki adaletsizlik. Göz göre göre baskı ve zulüm artıyor.

Yıllardır tüm dünya ülkeleri hakkında "insan hakları raporları" hazırlayanlar, insan haklarını görölmemiş boyutlarda ve görölmemiş pervasızlıkta çıg-nemekte birbirleriyle yarışıyorlar.

Biri füze kalkanı yapıyor, biri tek tek ülkelere, örgütlere, küçük gruplara karşı kullanmak üzere nükleer silahlar geliştiriyor. Yabancılar, göç-

menler, müslümanlar... bir biri peşi sıra düşman ilan ediliyor. Birbiri peşi sıra, keyfi gözaltı, tutuklama, sınırışı yasaları çıkarılıyor... "Yabancı"ya saldıran tekeller, "yerli"yi rahat mı bırakıyor? Ne gezer? Fişleme, hayatın her anında denetleme metodları geliştiriliyor onlar için de. Batı'nın o çok meşhur "kişi hakları dokunulmazlıkta-rı" kirli ve kanlı ellerin dokunmalarından dolayı, çoktan kir pas içinde kaldı. Kalan haklara da dokunulması çok uzak değil. Avrupa'nın, ABD'nin işçilerinin sendikal, sosyal hakları gasbediliyor. İrkçi faşist partiler, daha fazla hücre yapma programlarıyla iktidara geliyorlar.

"Bakın onlar da bizim gibi yapıyor" diye etekleri zil çalıyor "bizdeki" iş-kencecilerin.

Aslında bu tablonun sadece görünümünde yenilik var. "Bizdeki" işkencenin asıl sahibi-efendisi zaten onlardı; Batı'ydı, Amerika ve Avrupa'ydı. Yüzyıllardır sömürgelerinde uyguladıklarını, uygulattıklarını şimdi kendi top-raklarına da taşıyorlar.

Ve bizde burjuva düzen partilerinden düzen aydınına kadar hala tartışıyorlar: Kimi, nereyi örnek alacağız? Yönümüzü nereye dönceğiz? Avrupa'ya mı, Amerika'ya mı, İran'a mı?

Hiç bir yana dönmeye gerek yok.

Gidecek yer yok. Sığınacak liman yok. Gitmek veya sığınmak, mandacılığı kabul etmek, hiç bir zaman çözüm olmamıştı. Şimdi hiç değil. Ülkemizi bağımsızlaştırmamızın, halkımızı özgürlüğ-tirmenim, yani sözün özü, devrimin dışında çare yok. "Hayat bayram olacak-sa", ancak bunlarla olacak.

Lenin'in dediği gibi, "Barışa çabuk kavuşup kavuşmamak, devrimin gelişmesine bağlıdır. Ne kadar duygusal şeyler söylene, haydi savaşı bitirelim diye ne kadar çok yinelenirse, bu, devrim gelişmedikçe yapılamaz." (Sosya-lizm ve Savaş, s. 153)

**AB tartışmaları
ve SOL
Sol; halkın iktidarını
isteyendir!
Sol, hem
bağımsızlıktan, hem
özgürlükten
yanadır...**

**FARC, FHKC,
El Aksa da AB'nin
"Terör listesi"nde
AB ya da ABD'nin
listeleri yok;
Emperyalist sistemin
tek bir listesi var.**

**Bayrampaşa
Davası'nda tutsaklar
Fırat ve Aşur'un Feda
eylemlerini anlattı**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
1990 Ocak

Yer:
İstanbul

**"Söz, Karar Örgütlenme
Hakkımız Engellenemez!
DKÖ'ler Kapatılamaz!"
Kampanyasından
bir gösteri**

**Yürüyorlar, 'Söz, karar, örgütlenme hakkı'
için... Ve ellerinde sopalar... Çünkü birazdan
zulüm çıkacak karşılarına... Saldıracak,
kurşunlayacak onları...**

**En demokratik hakları için yürüyorlar,
ellerinde sopalar, yüzleri sarılı... Çünkü bu
ülkede, en demokratik hakkı savunmak bile,
militan mücadeleler gerektiriyor... En doğal,
meşru hakkınızı elde edebilmek için, sopayla,
taşla, bedeninizle direnmeniz gerekiyor...**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışlı Mürdür: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İneboy Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000	Fransa: 3 Euro	İngiltere: £ 2
Avrupa: 3 Euro	İsviçre: 3 Euro	Belçika: 3 Euro
Almanya: 3 Euro	Hollanda: 3 Euro	Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Aksaray Yayıncılık: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906992 0049 221 6906993

Faks:0049 221 6906994

E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18

Bursa: Başak Cad. Güler İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatlar Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniçeri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey

Hopaz: Kuleli Mah. İnönü Cad. Karanım Apt. K:1 No: 1 HOPAZARTVİN Tel: 0465 551 32 46

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli: Denizyolu Cad. 1. Gağat Karşıyaka İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40

Malatya: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kartaleler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mersin: Kiremit Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Dair e 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74

Samsun: Talimhane Cad. Bozsoluk İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tatvan: Kemir Kaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Pustular İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79

- 3... *Emperyalist Dünya Düzenine Karşı Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm*
- 5... *29 Haziran'da, hücrelerimizde ZEHRA'yı anacağız...*
- 6... *Sol halkın iktidarını isteyendir...*
- 9... *...NEREDEYDİNİZ? ŞİMDİ NEREDESİNİZ?*
- 11... *GÖBELS'E YALANDA SINIR OLUR MU?*
- 12... *ÇIRPINMAYIN; KATLETTİNİZ*
- 14... *NERESİ "TÜRK POLİSİ"!*
- AMERİKA'NIN, AVRUPA'NIN POLİSİ*
- 15... *İŞÇİ, MEMUR SENDİKALARI VE TMMOB'DAN AÇIKLAMA*
- 16... *FIRAT ve AŞUR (Feda 1)*
- 19... *Kapıdaki kriz ve beklenen felaket*
- 20... *İdam veya ömür boyu işkence*
- 22... *1 MİLYAR AÇ 300 MİLYON OBEZ*
- 24... *BEBEKLERİMİZİN KATİLLERİ YÖNETİYOR*
- 26... *BAĞIMSIZLIK... DEMOKRASİ... VE SOSYALİZM!*
- 30... *AMERİKA KATİL KATİL !*
- 32... *ZULMÜN DUVARLARI VE "ÇÖZÜMLERİ"*
- 34... *"BİTERSE..."*
- 35... *Tabelaların Yazdığı*
- 36... *ARACISIZ YÖNETİM*
- 39... *(Haberler)... Çizgilerle...*
- 40... *Tip'li "Demokratik Türkiye" Tarihi Sola "Büyük Politika" Dersleri*
- 42... *Solun beyni: Avrupa Birliği ve Solda Birlik*
- 44... *"Durmuş'un, Tantan'ın, Türk'ün 'görevini' üstlenmek size mi kaldı?"*
- 45... *Emekçilerden... 15-16 Haziran ve Standart Cümleler*
- 46... *Dünyadan: Emperyalist Sistemin "Listeleri"*
- 48... *ÇAR'lar Geri Döndü*
- 49... *Bu Medya Doğru Haber Yapar Mı?*
- 50... *Kahramanlar Ölmez*

Emperyalist Dünya Düzenine Karşı Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm

Günümüzde, emperyalizm, ekonomik, askeri, siyasi ve ideolojik olarak, ülkeleri ve halkları büyük bir kuşatma altına almış durumda. devasa askeri güçlerle, Irak'a, Yugoslavya'ya, Afganistan'a saldıran emperyalizm, "karşı konulamaz"lık düşüncesini tüm dünyaya kabul ettirmeye çalışıyor. Bu dayatmaya teslim olanlar, ABD müdahaleciliğinin teorisini yapmaya, ABD'nin kanatları altında kendilerine bir yer bulmaya, veya buna "alternatif" olarak, Avrupa Birliği'ne kapağı atmaya çalışıyorlar. Hiç kimse, hiç bir ülke, halk veya örgüt, ABD düzenine uyum sağlamakla, AB çatısına girmekle, ne sömürüden kurtulacaktır, ne zulümden, ne açlıktan ve işsizlikten. Çünkü zaten; emperyalizmin, "bizim sistemimiz dışında yaşayamazsınız, yaşarsanız, katlederiz, yakıp yıkarız" dayatmasının amacı zaten, tüm halkları kendine boyun eğdirip, daha fazla sömürmektir. Emperyalizmin dayatmasına, askeri tehditlerine boyun eğmek, emperyalist paktların bir parçası olmak, halklar için hiç bir biçimde bir kurtuluş değil, boyunduruk altına girmektir.

Emperyalizmin tüm ülkelere ve halklara boyun eğdirdiği bir dünya, buzul çağı gibi, sürekli güneş tutulması gibi, halklar için insanca yaşam imkanının kalmadığı bir dünya olurdu. Bugünkü dünya tablosu, güce boyun eğmeyi değil, tam tersine bağımsızlık bayrağını daha büyük bir cüret ve kararlılıkla dalgalandırmayı gerektirir. Ve bu tablo, emperyalist sistemin ve açlığın, sömürünün kaynağı olan kapitalizmin alternatifini aramayı gerektirir.

Emperyalist askeri-ekonomik-siyasal paktlara karşı bağımsızlığı savunmayanların, burjuvazinin demokrasisine karşı halk için demokrasiyi savunmayanların ve kapitalizme karşı bir alternatifi olmayanların, halklara vadedebileceği bir şey yoktur. Bunları savunmayanların, halkın açlık, işsizlik, sağlık, eğitim, haklar ve özgürlükler sorunlarına getirebileceği hiç bir çözüm yoktur. Bunları savunmayanların sunabileceği tek seçenek, IMF'li, NATO'lu, ABD'li, AB'li bir düzendir, ki bu da varolanın sürmesi demektir.

Alternatif olma iddiasındaki her siyasi hareketin onlarca, bazen yüzlerce sayfalık bir programı vardır. Ama bu programın onlarca, yüzlerce sayfalık ayrıntılarından daha önemli ve belirleyici olan, programın temel direklerinin neler olduğudur. Eğer bir parti, sol, muhalif, devrimci olduğu iddiasında olmasına rağmen, "IMF'yle işbirliğini sürdüreceğiz" diyorsa, "AB'ye gireceğiz" diyorsa, ondan ötesinin önemi yoktur. Bunlar ayrıntılarda ne söyleniyor olurlarsa olsunlar, düzen partisidirler. Mevcut bağımlılığı, sömürüyü ve baskıyı biçimsel farklılıklar dışında sürdürmek durumundadırlar.

Emperyalizm kendince bir sol tanımı getirmek istiyor. Bu sol, emperyalizmin küreselleşme politikalarını, emperyalizmin dünyanın dört bir yanına müdahalelerini savunacak, kapitalizme kökten karşı çıkmayacak, halkın iktidarını asla istemeyecek, sadece sistemin şurasında burasında küçük rötuşlar yapılmasını ta-

lep etmekle yetinecek, taleplerini de **kitlelerin mücadelesi**'nin yerine "temsilcileri" aracılığıyla dile getirecek, devletin, emperyalizmin aracı kurumlarının fonlarıyla finanse edilip buna karşılık devletin ve emperyalizmin icazeti dışına çıkmayacak bir soldur. Yani, başka bir şekilde söylersek, "sol olmayan sol"dur. "Sol olmayan sol", bağımsızlık, halk için demokrasi talep etmeyecek, bu doğrultuda mücadele etmeyecektir. Sosyalizmi aklından bile geçirmeyecektir zaten.

Biz bağımsızlığı, demokrasiyi ve sosyalizmi savunuyoruz. Dünyanın "global bir köy" haline geldiği, bu köyün muhtarlarının da ABD ve AB olduğu, herkesin onlara biat etmesi gerektiği düşüncesini reddediyoruz; Tam bağımsızlık diyoruz. "AB'ye girelim, ama onurumuzla, şerefimizle. bağımsızlığımızı koruyarak girelim" diyenler, tek kelimeyle sahtekardır. IMF'nin, ABD'nin, NATO'nun kulu kölesiyken AB dışında olmayı "bağımsızlık" gibi gösterenler de sahtekardır. Kim bağımsızlıktan yana, kim demokrasiden yana, kimin bağımsızlık, demokrasiden anladığı ne? Bugün bütün bunlar bir karmaşa içinde boğulmaya çalışılıyor.

Bu karmaşaya soldan da katılanlar var. Devrimcilerin anti-emperyalizmini MHP'nin AB "karşıtlığıyla" aynılaştıracak kadar bir cehalet veya sol düşmanlığı sergileniyor. Faşistler eskiden de anti-kapitalist söylemler kullanırlardı. Hatta faşist hareketin ilk döneminde bu vurguların daha da güçlü olduğu söylenebilir. Ama hiç kimse o zaman böyle bir "özdeşleşme"den söz etmiyordu. Şimdi ise AB'ciliği meşrulaştırmak, kendi tavrının sol olmadığını örtmek için, devrimcilerin, solcuların anti-emperyalistliği MHP'yle özdeşleşmekle karalanıyor.

Sadece bağımsızlık talebi de, soyut bir demokrasi isteği de, ülkemizin, halkımızın sorunlarını çözmez. Bağımsızlık için savaşmadan demokrasiyi kurmak mümkün değildir. Ülkemizde demokrasinin yolu, bağımsızlığı kazanmaktan geçer. Bağımsızlığını kazanan, demokrasiyi gerçekleştiren bir halkın ise, yürümeye devam edip, sosyalizme doğru yönelmesi gerekir. Bağımsızlığa rağmen, kapitalizmin sürdürüldüğü koşullarda, o bağımsızlık uzun süre korunamaz. Ülkemizin 1920'lerde kurtuluş savaşıyla emperyalistleri kovmasının ardından, kapıdan kovulan emperyalistlerin bacadan tekrar girebilmesinin nedeni de budur. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm, kurtuluşun birbirini izleyen, birbirini tamamlayan üç parçasıdır.

Bu ülkenin meydanlarında "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye"

diye haykırdığımız için katledildik. Amerikan emperyalizmine karşı döğüştüğümüz için katledildik. Demokrasi dediğimiz için coplandık, işkenceler gördük. Kapitalizmin bir alternatifi var; sosyalizm dediğimiz için infaz edildik, F tipi hapishanelere atıldık. Bağımsızlığı ve demokrasiyi kazanmak, Avrupa şakşakçılığı yaparak, TÜSIAD'a övgüler düzerek, Genelkurmay kuyrukçuluğu yaparak, mümkün değildir. Bu ülkede onlarca yıldır süren katliamların, zulmün, soygunun, sömürünün bir numaralı sorumluları ve uygulayıcılarının kah özgürlük, kah demokrasi, kah bağımsızlık savunucusu kesilmeleri, kimseyi aldatmamalı. "Sol" sıfatları kullanıp, demokrasiyi AB'den bekleyenlerin özgürlük, sosyalizm savunuculuğu da kimseyi aldatmamalı.

Emperyalizmin ve oligarşilerin böylesine saldırı-ganlaştığı bir dünyada, bağımsızlığı, demokrasiyi kazanmak, **bedelsiz ve devrimsiz** mümkün değildir. Devrimci hareketin **programının farklılığı**, emperyalizme bağımlılığı, faşist düzeni hiç bir biçimde meşrulaştırmadan tam bağımsızlığı ve halkın demokrasisini savunmasında; **pratiğinin farklılığı** ise, bağımsızlık ve demokrasi ve sosyalizm için bedel ödemeyi göze alması, devrim hedefinden hiç bir koşulda vazgeçmemesidir. Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm bayrağını dalgalandırdığımız 32 yıllık süre boyunca, işte bunun için mücadele ettik, bunun için bedeller ödedik. Bugünün dünyasında, ülkemizde, kurtuluş demek, bu üçü demektir; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm! Bunlar uğrunda her türlü bedeli ödemeye değer. Onurumuzla ve insanca yaşamak için de, başkaca bir yol yoktur.

Bugünkü dünya tablosu, güce boyun eğmeyi değil, tam tersine bağımsızlık bayrağını daha büyük bir cüret ve kararlılıkla dalgalandırmayı gerektirir. Ve bu tablo, emperyalist sistemin ve açlığın, sömürünün kaynağı olan kapitalizmin alternatifini aramayı gerektirir.

1984

1996

2000

2002

29 Haziran'da, hücrelerimizde ZEHRA'yı anacağız...

Armutlu'ya katliam saldırısında hücrelerimizden tutuşturduğumuz bedenlerimizle selamladık dışarıdaki direnişi. 29 Haziran'da sloganlarımız, öfkemiz, direnme kararlılığımızla selamlayacağız, dışarıda ölümsüzleşenleri. O gün, kardeşi Canan'ı elleriyle ölümsüzlüğe uğurlayıp, dimdik bir baş, çelik gibi bir irade ve kocaman bir yürekle sahiplenmenin, inancın, vefanın en büyük örneklerinden birini veren Zehra'yı anacağız. O'nun nezdinde, Türkiye tarihinde bir ilki gerçekleştiren, direnişin sessizlik içinde boğulmasının önüne bedenleriyle aşılamaz bir barikat kuranları selamlayacağız.

Tek tek isimlerini anacağız Armutlu, Mersin, İzmir, Ankara'da 27 kez zulmün beyninde potlayan bombaların.

Kimisi tutsak değildi, "içeridekini anladık, ama size ne oluyor" diyenlere gülüp sahiplenmeyi öğreterek, direnişin anlamını kavramayanların, "gençleri anladık ama, çoluk çocuk sahibi size ne oluyor" sözlerine; bu direniş halkın direnişidir cevabını vererek ölümsüzlüğe dışarıda kavuştular; **Gülsüman Dönmez** gibi, **Canan Kulaksız**, **Şenay Hanoğlu**, **Erdoğan Güler**, **Zehra Kulaksız**, **Hülya Şimşek**, **Abdulbari Yusufoglu**, **Özlem Durakcan**, **Tuncay Yıldırım** ve direnişteyken katledilen **Arzu Güler** gibi...

Kimisi, içeride zulmün karşısına bedenleriyle dikildi, tahliye edildi, içerisi, dışarısı yok, zulüm bir, direniş bir deyip ölüme yürüyüşüne ara vermedi. **Uğur Türkmen**'in açtığı yoldan yürüyüp, zulmün tahliye oyunlarını can-

larıyla yerlebir ettiler; **Gökhan Özocak**, **Sevgi Erdoğan**, **Osman Osmanağaoğlu**, **Gülşay Kavak**, **Ümüş Şahingöz**, **Zeynep Arıkan**, **Ali Rıza Demir** ve **Ayşe Baştımur** gibi...

Bir başkası kendini feda etti hesap sormak için; **Gültekin Koç**, **Uğur Bülbul** ve yurtdışında bedenini tutuşturup, emperyalistlere, "zulmün destekçisi sizsiniz" diyen **Kazım Gülbağ** gibi...

Armutlu, Avcılar, Hollanda'da katledildiler direnişe desteği yoketmek için; **Cafar Dereli**, **İsmail Karaman**, **Sultan Yıldız**, **Barış Kaş**, **Bülent Durgaç** gibi...

Biz sustuk, onlar konuştu. Onların suskunluğunda hücrelerimizden bir dolu gibi yağdık zulmün üstüne. Güç verdik, can verdik, kan olduk büyük direnişe içerisiyle, dışarısıyla.

Ve yemin ettik içerisi, dışarısıyla;

**Bu zulme karşı,
Kadın, erkek, ana baba eş kardeş
Genç yaşlı çocuk
Çocuklarımızın çocukları,
Kaç yıl sürerse sürsün,
Neye malolursa olsun
Savaşacağız
Her düşen ışığımız,
Her kalan,
Kavgayı sürdüren bayraktarımız...
Bağımsızlık ve özgürlük için
ya son neferimize kadar ölecek
Ya kazanacağız...**

* 11. sayımızda, "yaşamı savunmak duvarları yıkmaktır" başlıklı yazımızın içinde şehitlerimizin sayısı yanlışlıkla 92 olarak yazılmıştır, doğrusu 91'dir.

**direnme
savaşı sürüyor
613. gün**

Sol Halkın iktidarını isteyendir! IMF'ye, NATO'ya karşı olandır! Hem bağımsızlıktan, hem özgürlükten yanadır!

AB'ciler, AB karşıtları, bugünlerde en fazla kullanılan sıfatlar. Ama kim neyi savunuyor, kim neye, niçin karşı çıkıyor, bunlar bulanık.

Bilinçli olarak da bulandırılıyor. Oligarşi bulandırıyor. Sahte milliyetçiliğini gizlemeye çalışan faşist hareket bulandırıyor. AB savunuculuğundaki uzlaşmacılığı gizlemeye çalışan solcular bulandırıyor.

"Demokrasi için, özgürlükler için AB'yi savunuyorum" diyor, ama ülkemizde sürmekte olan haklar ve özgürlükler mücadelesinin, demokrasi mücadelesinin neresinde, onu es geçiyor, tartışmıyor.

"Ulusal çıkarlarımız için AB'ye karşı çıkmalıyız" diyor, ama bağımsızlık mücadelesinde yeri nerededir, IMF karşısında tavrı nedir, onu gizliyor, tartışmıyor.

Bir çok yazar, aydın, "AB ve sol" başlığı altında, yazıp çiziyor. Ama genellikle bu iki kesimden biri içinde yeraldıkları için, ülkemiz gerçekleri onların tartışmalarında yok.

Net olan, tutarlı olan, sözüyle pratiği bir olan, yalnızca devrimcilerdir.

Kim kimle yanyana?

Kimileri, üstelik kendine sol diyenler, AB'ye karşı çıkan devrimcileri, MHP'yle yanyana koyuyor; sağ ise özgürlükleri savunanları AB savunuculuğuyla özdeşleştiriyor.

"Türk solu ve demokrasi güçleri, tarihin en bunalımlı dönemini yaşıyor. Solun bir kesimi demokrasi dışı güçlerle ittifakı kendisine hedef edindi. AB karşıtlığı temelinde örgütlenen MHP merkezli kuvvetlere en büyük destek bu kesimlerden geliyor. Solun diğer güçleri ise ne yapacağını bilemez durumdadır." (12 Haziran 2002, Oral Çalışlar)

Hangi cümlede, hangi soldan sözedildiğini bulmak, bulmaca çözmek gibi.

"Demokrasi dışı güçlerle ittifak" yapan sol kim?

Kastedilen Aydınlikçılar mı? Onların sol olduğu-

nu söyleyen artık herhalde Oral Çalışlar gibilerden başkası kalmadı. Kim başka?

Başka yok. Oral Çalışlar ve onun gibi düşünenler, bu basit manevrayla, karşı görüş olarak sadece "Aydınlikçı sol"u gösterip kendi AB savunuculuklarını meşrulaştırma gayretindeler.

"Demokrasi dışı güçlerle ittifak" yapmayı eleştiri konusu yapan Oral Çalışlar, aynı yazının devamında şunu da söylüyor: **"İşte böyle bir ortamda sosyal demokratların, sosyalistlerin ve HADEP'in bir ittifak oluşturmaları"**

büyük önem kazanıyor."

Sosyal-demokratlar dediği Murat Karayalçın ve partisi. Peki Murat Karayalçın **"demokrasi dışı güçlerden"** biri değil mi? Daha on yıl önce iktidar koltuğunda oturduğu, otururken neler yaptığı nasıl da unutuluyor hemen! Unutuyor çünkü, AB savunuculuğunda Murat Karayalçın'la aynı saftalar. Ben bir solcu, demokrat olarak Murat Karayalçın'la aynı safta nasıl bulunuyorum diye sorgulayacağına, kendi safına gelmeyen solu, devrimcileri, MHP'yle yanyana olmakla karalıyor.

Tekrar bakalım: Kim kimle yanyana?

MHP'lilerle solcuların yanyana gelmesinden de-
ğil, tersine **AB'yi en hararetle biçimde savunan**
ANAP'la, reformist sol, AB'ci aydın kesimiyle,
AB'ye en hararetle biçimde karşı çıkan MHP'nin, Ge-
nelkurmay'ın YANYANA olduğundan söz etmek ge-
reliyor. Çünkü **iki taraf da**, mevcut düzeni esas ka-
bul etmekte hemfikir. **İkisi de** şu veya bu biçimde
mevcut emperyalist sistemin bir eklentisi, parçası
olmak zorunluluğunda hemfikir.

Ülkemizdeki oligarşik düzene esas itibarıyla söz
söylemiyorlar; TUSİAD iktidarını sorgulamıyorlar;
tersine onu da "AB yolunda" bir demokrasi ittifakı
olarak görüyorlar. IMF'ye karşı çıkmıyor ikisi de.
İkisi de Tam Bağımsızlık diyemiyor. Emperyalizmin
dünya çapında oluşturduğu düzeni eleştirseler bile,
kabul etmek gerek diyorlar. Bu noktalarda araların-
da kesin bir **AYNİLİK** var.

Mevcut sömürü düzeni içinde, mevcut oligarşik
yapı içinde MGK'nın rolü biraz ileride mi olsun, bi-
raz geride mi? Tartışma bu. Asalım mı, hücrede as-
maktan beter mi edelim. F tiplerinde oda-hücreler-
de tutulmada birlikteler, belki "ortak alanlarda kaç
saat tutulacağına" ayrılıyorlar. Ayrılıklar(!) bu çer-
çevede kalıyor.

Dünya halklarının anti-emperyalist mücadele tarihi, devrimcilerle yazılmıştır

Sol'la, devrimcilerle, MHP'yi aynı kefeye koy-
mak, yanyana göstermek, eğer bir **cehalet** değilse,
aleni bir **çarpıtma** ve sol açısından **karalamadır**.

İkiyüzyıllık dünya tarihinde, anti-emperyalist
mücadele, sol, devrimcilerle bütünleşmiştir. MHP
gibilerinin anti-emperyalizmi nerede görülmüş de,
solcu aydının kafası karışıyor, gözü şaşmış hale geliyor,
ikisini yanyana görmeye-göstermeye başlıyor?

Solcu, ilerici, eğer gerçekten hak ve özgürlükler-
den yanaysa, gerçekten demokrasiden yanaysa, şaşmış
görüntülerle uğraşmak yerine, enerjisini, bilgisini,
elindeki imkanları, AB'yi savunan DSP, ANAP, TUSİ-
AD gibileriyle, MHP, Genelkurmay arasında hiç bir
farkın olmadığını anlatmak için kullanır.

Öyle yapıyor. Çünkü o, kendisinin emperyalizm
savunuculuğunu meşrulaştırma derdinde. Ülkenin,
halkın çıkarlarının değil, kendi statükosunun der-
dinde. Bunun için, halka karşı hiç sorumluluk duy-

madan, bu ülkede akan her damla kandan, çalınan
her damla alinterinden birinci dereceden sorumlu
olan TUSİAD'ları hak ve özgürlüklerden yana gibi
gösteriyor.

Solcu AB'ci kaçak döğüşüyor: Tartışma ABD mi yoksa AB mi olsun tartışması değildir:

Soruyor AB'ci: "AB'ye katılırsak emperyalist-ka-
pitalist sistemin yeni bir odağının kucağına oturu-
ruz" yargısını ele alacak ve... soracaktım:

- *Peki, şimdi nerede ve neyin kucağında otur-
maktayız?..*" (Cumhuriyet, Aydın Engin)

"Mantıklı" görünen ama yersiz ve yanlış bir
soru: İlla birilerinin kucağına oturmak zorunlu-
luğu mu var?

Bu sorunun mantığı, emperyalizmden, küresel-
leşmeden, global dünya düzeninden bağımsız oluna-
mayacağı üzerine kuruyor politikasını.

Emperyalizme rağmen yeryüzünde varolunama-
yacağını düşünüyor. Emperyalizme rağmen varolan
ülke örneklerine rağmen. Biliyoruz, Küba, Vietnam
dediğimizde, tabii ki bu aydın takımı, burun büke-
cek, müstehzi bir ifadeyle... "Ama..." diye başlaya-
caktır... Aması, maması yok halbuki; emperyalist
sistemin dışında bir yaşam, bir düzen, bir devlet, bir

"AB karşıtı" sol olmayan sol

AB ve sol" konusunu tartışanlardan biri de Cumhu-
riyet'in kıdemlisi İlhan Selçuk. Diyor ki:

**"Solculuk, özgürlük ve eşitlikten yana olmak, ezile-
ni ve sömürüleni savunmaktır.**

**Yaşadığımız dünyada küreselleşme yaşanırken sola
yerden göğe dek gerek var..."** (14 Haziran 2002)

Tamamen doğru. Anlaşılan o ki, milyarları aç bıra-
kan bu korkunç adaletsizlik, geçmişle kıyaslanmayacak
pervasızlıktaki sömürgecilik, İlhan Selçuk'un "**sol da-
marını**" kabartmış.

Ama geç; damar neredeyse kurumuş.

Çünkü, **"Solculuk, özgürlük ve eşitlikten yana ol-
mak, ezileni ve sömürüleni savunmaktır."** diye yazan
İlhan Selçuk, F tiplerinde, Avrupacılığı savunmuştur.
Ezilenin, direnenin yanında olamamıştır.

Halen de olamıyor; bağımsızlık için, NATO'nun pa-
ralı askeri haline gelen, IMF'nin bekliliğini üstlenen
"orduya" bel bağlıyor.

sistem mümkündür. Yüzyılımızda bunun örnekleri görülmüştür, halen de vardır. Yarın da olacaktır.

Solcu AB'ci çarpıtıyor: Tartışma, "bizi kim sömürsün" tartışması değil:

Deniyor ki; "AB'ye karşı sol içeriğinden arındırılmış, yani Türkiye'deki kapitalist sisteme itiraz etmeyen, sadece milliyetçi bir söyleme indirgenmiş anti-emperyalizm aslında 'bizi yabancı kapitalistler değil, milli kapitalistlerimiz sömürsünler' demekten öte pek bir anlam taşımaz..." (Cumhuriyet, Aydın Engin)

Sorun bu ikileme getirilip oturtulduğunda, karşı tez de hazırdır: O zaman "**milli kapitalistler değil, yabancı kapitalistler mi sömürsün?**" AB'cilerin bir kısmının bu soruya tereddütsüz evet cevabı vereceği düşünülebilir. Çünkü "**yabancı kapitalist**" sömürü ve zulmü, daha yumuşak bir çerçevede yapıyordur.

Ama sorunun yanlışı, AB'ciliğini, bu ikileme haklı göstermeye çalışmaktır. "**Tam Bağımsız Türkiye**" sloganını yükseltmediğinizde, kapitalizmin karşısına sosyalizmi koyamadığınızda, bu açmazların birinden birine düşmek kaçınılmazdır.

Sorunu bu ikilemler içinde düşünmek, geçmişin "**TİP, TSİP, TKP, pis revizyonistler/ Amerika gitsin Rusya mı gelsin sosyal faşistler**" argo sloganını hatırlatıyor. Ama "**Genelkurmaycı Aydınlanıkçılar**" da, "**AB'ci TKP'liler**" de bugün hala bu kafa yapısıyla yer alıyorlar bu meselede.

Hala, o olmasın da bu mu olsun tartışmasındalar. Bağımsızlık, kendi ayakları üzerine oturan bir demokrasi, kendi halkına göre şekillenmiş bir sosyalizm, birilerine sırtını dayamadan siyaset yapmak, onlara çok çok uzak çünkü.

Emperyalizm ve oligarşi kendi solunu yaratıyor

AB savunucusu solcuların iddialarının, teorilerinin hiçbir ileri tutar yanı yoktur. Hele devrimcilik, sosyalistlik iddiası taşıyıp AB savunuculuğu yapanlar, tartışmaya kalktığında mecburen saçmalıyor. Çünkü, uyduruk teoriler olmaksızın hem devrimcilik, hem AB'cilik savunulamaz.

Ama bunların sesi, buna rağmen çok çıkıyor. Çünkü, Radikal'den Cumhuriyet'e, Milliyet'e kadar bu tür "solcular"a köşeler tahsis edilmiştir. Bunların bir çoğu, şu veya bu biçimde AB'nin vakıflarıyla da içiçeridirler.

Burjuva basında daha önce yayınlanan Taner Akçam dizileri, Nazım dizileri, Solda Yeni Arayışlar gibi

dizilerin ortak bir yanı vardı: hepsi düzen solcusunu yaratmayı hedefliyordu.

AB vesilesiyle süren tartışma, düzen solculuğunun günümüzdeki bir başka tanımını da ortaya koyuyor: "**AB'ci solculuk**"!

Şimdi düzen katında revaçta olan, teşvik edilecek olan budur.

MHP'nin "AB karşıtı söylemleri", devrimci teori ve ideoloji açısından pek bir sorun yaratmaz; anti-emperyalist mücadele bundan fazla zarar görmez. Ama "soldan" bu noktada yapılan bulandırma, bir noktada daha etkilidir. Çünkü onları söyleyen "bir solcu"dur.

Örneğin, "solun AB konusundaki tutumunu" eleştirmek üzere "**Solum demekten vazgeçseler mesele bitecek**" başlıklı bir yazı yazan İsmet Berkan şöyle diyor:

"**Türkiye'nin egemen sermaye çevrelerinin geleksel eksik sermaye birikim sorunlarını aşmak üzere...**" diye başlayan bir cümle yazıyorsanız, sizin de tespit ettiğiniz eksik sermayenin AB olmadığı zaman nereden tamamlanacağını da söylemelisiniz." (Radikal, 12 Haziran 2002)

Berkan, kendine sol dese de bir burjuva demokratio. Çıkış noktası da tabii, bu yüzden burjuvazinin "eksik sermaye" sorunu. Ama bu mantık, yukarıdaki "**bizi milli kapitalistler mi sömürsün, yabancı kapitalistler mi?**" sorusundaki mantıkla aynıdır. Tek fark, ikincisini yazan, "sosyalist" olduğu iddiasındadır.

Sosyal-demokrat bile oldukları tartışılacak isimler, sola akıl hocalığına soyunuyor. Özünde, İsmet Berkan "**Aydın Doğan'ın istediği sol**"un tarifini yapıyor. Düzenin kendi solunu yaratma çabasının en somut ifadesini görmek mümkün bunda. Solun AB konusundaki tutumuna aynı kafayla, aynı sorularla yaklaşanlar, kendilerine ne derlerse desinler, düzen solculuğunun dışına çıkamıyorlar demektir.

İşte bu noktada sınırları net çiziyoruz: devrimcilikle, sosyalistlikle, AB'cilik hiç bir biçimde, hiç bir anlamda, bağlamda bir araya getirilemez. Getirmeye çalışanlar, sol sahtekarlardır.

Devrimciler, ilericiler, demokratlar, AB konusunda, esas ve temel olarak şunu tartışmak durumunda dırlar: Sahte özgürlük savunucusu Avrupalıların veya sahtde milliyetçilik savunucusu MHP'nin, Genelkurmayın karşısına, **haklar ve özgürlükleri savunan, bağımsızlığı savunan** devrimci demokratik bir cepheyi niye çıkaramadık?

Böyle bir cephe oluşturulsaydı, at izinin it izine karışmasına veya karıştırılmasına izin verilmemiş olurdu. Ama işte beyinlerdeki AB'ci kirlenmeler, buna bağlı he saplar, kaygılar, bunun önünde engel olmuştur.

Demokrasi Mi İstiyordunuz? Hak ve Özgürlükler Mi Diyordunuz? BUNLAR İÇİN ÖLÜMÜNE DİRENİŞTE NEREDEYDİNİZ? ŞİMDİ NEREDESİNİZ?

Ölüm orucunun taleplerinde AB'ci sol neredeydi? DGM'lerin kaldırılmasını istemiyor muydu? TMY'ye karşı değil miydiler? Adalet istemiyorlar mıydı? Halkın haklar mücadelesinin önündeki engellerin kaldırılmasını istemiyorlar mıydı?

AB'yi savunan iki kesim var ve iki nedenden dolayı savunuyorlar. İlki sermaye cephesi ve onların partileri, "STK"ları, onların neden savundukları malum. İkincisi, kimi sol, reformist kesimler, aydınların bir kısmı, onların savunmalarındaki temel gerekçe, hak ve özgürlükler, demokrasi, hukuk, adalet gibi, özünde kimsenin itiraz etmeyeceği, ama hangi kavramın içeriğinin nasıl doldurulduğu ve AB'den gelip gelmeyeceği tartışmalı (gerçekte tartışmasız) olan kavramlar.

İdeolojik yönlendirmelerle, beyinleri teslim alarak ve çirak ilişkileriyle Avrupa;

Sermaye kesimine diyor ki; sen AB'ye girince ekonominin nasıl düzeleceğinin propagandasını yap, hak ve özgürlük, insan hakları vs. karışma, sen anlatırsan kimse inanmaz.

"İkinci" cephedekilere diyor ki; sen insan hakları, demokrasi, hak ve özgürlükler diye tuttur. Ekonomi şöyle olacak dersin, sana sorarlar, "sermayenin derdi sana mı kaldı" diye.

Her kesim kendine direk ya da etkileyerek, aldatarak verilen görevi yerine getiriyor.

Sorularımız "Demokrasi", Hak ve Özgürlükler Diyenleredir

Sermaye cephesine karşı mücadelemiz cepheden. Ama hak ve özgürlükler diyerek solu AB'ciliğe davet edenler, bu hakların ölüm yatağından istendiği bir direnişte nerede ol-

duklarını ve ne dediklerini kendilerine sormak, hatırlamak durumundadırlar.

613. güne gelen ve 91 şehit yüzlerce sakat verilen direnişin ilk başladığı günlere dönelim, direnişin kamuoyuna açıkladığı talepleri yeniden hatırlayalım;

- F tipi hapisaneler kapatılmalıdır

- 3'lü protokol iptal edilmelidir

- DGM'ler kapatılmalıdır

- TMY iptal edilmelidir

- Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur katliam ve operasyonlarının sorumluları açığa çıkarılıp yargılanmalıdır.

- 96 Ölüm Orucundan sakatlıkları olanlar ile çeşitli operasyonlardan dolayı rahatsızlığı olan arkadaşlarımızı serbest bırakılmalıdır

- işkence bir insanlık suçudur, işkenceciler yargılanmalıdır

- Cezaevleri izleme komisyonları oluşturulmalıdır. Bu komisyonlar, Barolar, TTB, tutuklu ve hükümlü aileleri temsilcileri, tutuklu ve hükümlü avukatları, insan haklarıyla ilgili dernek temsilcileri ve Tüm Yargı-Sen temsilcilerinin katılımıyla oluşmalı, yasal güvenceye bağlanmalıdır.

- Kürt halkı ve haklar mücadelesinin önündeki engeller kaldırılmalıdır." (Direnişçilerin açıklamasından)

Ölüm Yatağından İstedik: Neden Görmediniz?

Ölümüne savunduk hak ve özgürlüklerimizi, ölümüne istedik, ölüm yatağında istedik, öldük istedik, ölüme yürüyerek istedik.

Ve maskeler birer birer düştü. Devletin maskesi düştü ilkin, ardından reformist, AB'ci solun maskesi düştü.

Bugün tartışılan talepler bunlardan daha mı ileri?

Ortalıkta dolaşan "demokrasi taleplerine", AB'yi kurtarıcı görenlerin demokrasi, insan hakları adına yazdıklarına

bakın; direnişin talepleri hem bu talepler arasında, hem de en genelde hak ve özgürlükler mücadelesi anlamında en geniş kesimin taleplerini içine alan ortak bir deklarasyon niteliğindedir.

Bu talepleri, bugün AB'yi savunan kimi kurum, kişi ve partiler direnişten önce sürekli dile getirirken, direnişin talebi haline geldiğinde sahiplenmediler. Tam tersine; hukukçusu 3'lü protokolü, DGM'yi, TMY'yi ağızına almamaya başladı, Kürt milliyetçileri "farklarını koyacakları" günü sessizlik içinde bekledi, reformistler aynı talepleri direniş etrafında ya da başka etkinliklerle gündemleştirme konusunda en küçük bir adım atmadı. (19 Aralık öncesi direniş etrafında toparlanan kitleselliğin tüm bu talepleri hak ve özgürlükler mücadelesi anlamında sahiplendiğini söylemek zordur.)

Direnişin talepleri görülmek istenmedi, iktidarın **"bu talepleri hiçbir devlet gerçekleştiremez"** demagojilerinin karşısına dikilip; **hayırlı Bu talepler bizim de taleplerimizdir, bu talepler en temel hak ve özgürlük talepleridir** denilmedi.

Tersine, bugün solun AB'ci olmasını isteyenler direnişin karşısına "odalar" teorisiyle çıktılar. "Odalar" teorisi, Avrupa'nın direnişi kırma, güçsüzleştirme, tecriti meşrulaştırma teorisiydi. Talepleri tartıştırmamanın, yoksaymanın oyunuydu. AB'ciler Avrupa adına karşımıza çıktılar. Bir bütün olarak direnişin karşısına Avrupa cephesi çıktı. Direnişin karşısına çıkan Avrupa, bu taleplerin de karşısındaydı.

Demokrasi, hak ve özgürlükler beklenen Avrupa, en kapsamlı hak ve özgürlük talebinin karşısında devletin yanında yeraldı. **"Kurtarıcı" Avrupa'nın**, "elbette TMY, DGM'ler kaldırılmalıdır" dediğini duyan oldu mu? Yoktur. Çünkü, devrimcilerin, devrimci düşüncelerin yokedilmesi, onlar için her şeyden önde gelir. Demokrasiymiş, hukukmuş, adaletmiş, hak ve özgürlüklermiş bunların hiçbir önemi yoktur.

Dilenerek Mi, Direnerek Mi?

Demokrasiden ne anlamamız gerektiği bir yana, AB'ci bir aydın soruyor; *"sol demokrasiyi istemiyor mu..."* diye.

Sorunun kendisi bile anlamsız, ama sorma nedeni *"öyleyse gelin AB'ciliğe"* olunca o zaman bizim de şu soruyu sorma hakkımız doğuyor; biz bunun için ölürken, neredeydiniz?

İşte sorun da burada başlıyor; devletin "sakıncalı" gördüğünden o da kaçıyor, **AB'ye yaslanarak** "demokrasi" istemek, hak ve özgürlükleri talep etmek, "solculuk" oluyor; **direnin gücüyle** demokratik, sol güçlerin cephesini örerek haklarımızı kendi gücümüzle alma mücadelesi "ölümü kutsamak" oluyor, karşımıza "yaşam kutsaldır..." diye çıkılıyor.

"Ölmeyin... yaşayın..." demenin -yaşamamız için ne yapıldığı bir yana- anlamını bilmeyen kalmadı; bu talepler için direnmeyin deniyordu gerçekte. "Hiçbir devlet bu talepleri yerine getiremez" demagojisine onlar da inanıyordu. Beyinlerini devletin yönlendirmesinden kurtaramayan, kendi

gücüne dayanarak hak almanın ne demek olduğunu bilmeyenler için bu kaçınılmazdır.

Direnerek almaya çağırdığımızda gelmeyenler, şimdi tüm solu dilenmeye çağırıyor. Dilenmek, sömürgeciliği savunmakla yanyana geliyor.

Biz Hala Ölüm Yatağındayız

Bugün direnişin temel talebi "tecritin kaldırılması." Ama bu demek değildir ki, direnişin başında dile getirilen taleplerden vazgeçilmiştir. Tecritin kaldırılması, hak ve özgürlükler mücadelesinin en belirleyici noktasıdır. F tipleri-ne karşı mücadele sayılan talepler için mücadelenin güçlenmesinde motor güce sahiptir.

Bu nedenle biz direnmeye devam ediyoruz;

Bu nedenle biz, dilenme çizgisinde duranları, yanılanları, yanıltılanları, ideolojik, siyasi olarak etkilenenleri, AB'yi yanlış bilen ve anlatanları direniş çizgisine çağırıyoruz.

Biz ölüm yatağından istiyoruz!

DİRENENLER DİYOR Kİ;

"Ölüm orucu direnişinin talepleri sadece F tipleriyle sınırlandırılmamış, bütün toplum kesimlerinin talepleri olan demokrasi istemlerini de kapsayacak bir genişlikte ele alınmıştır.

Ölüm orucu özünde siyasal, sınıfsal bir eylemdir. Yani demokrasi mücadelesinin onlarca politik biçiminden birisidir. Sorun tek başına hapishanelerin teslim alınması sorunu değildir. He-deflenen içerde ve dışarıda bir teslimiyet süreci yaşatmaktır. Ölüm orucu direnişinin talepleri de buna paralel olarak demokratik taleplerdir.

Ölüm orucu sadece devrimci tutsakların hücrelerinden çıkarılmasını, tecritin, izolasyonun ortadan kaldırılmasını değil düşünce özgürlüğünü, örgütlenme özgürlüğünü yani tümüyle demokratik talepleri ve halkın geleceğini kurtarmayı amaçlıyordu.

Talepler tek tek ele alındığında ve tabi bir bütün olarak incelendiğinde tamamen meşru ve demokratik talepler olduğu görülecektir. Gerçek anlamda "ben demokratikleşme istiyorum" diyen hiç kimse ve hiçbir kurumun karşı çıkamayacağı hatta desteklemesi gereken taleplerdir."

GÖBELS'E YALANDA SINIR OLUR MU?

Sami Türk'e boş yere Göbels denilmedi. Direniş boyunca o kadar yalan söyledi, o kadar demagoji yaptı ki, Göbelsliği burjuva basının yazarları bile kabul etmek zorunda kaldı.

Dünyaya rezil rüsva oldu, ama hala yalanlara devam ediyor.

Cezaevi İzleme Kurulları ile ilgili İngilizlerle ortak bir seminer düzenliyor Sami Türk ve bakan Cezaevleri İzleme Kurullarına ilişkin nasıl yalan bilgi veriyor; "129 merkezde **hukukçu, doktor, öğretmen, sosyal bilimci ve psikologlardan** oluşan sivil denetim birimi Cezaevi İzleme Kurulları kurulduğunu, bu sayede cezaevlerindeki **insan hakları ihlallerinin engelleneceğini** anlattı." (17 Haziran Hürriyet)

Yalan 1: Bir kere kurullarla, yasalarla bu ülkede insan hakları ihlalleri engellenemez. Devlet kendi kendini mi engelleyecek? Çumra'da kurulan "İnsan Hakları Kurulu"nın yapısı, ihlallerin nasıl engelleneceğini de gösteriyor; kaymakam, jandarma komutanı, emniyet müdüründen oluşan bir kurul bu. Ve o ilçeye özgü değil, devletin kafa yapısının bir örneğidir.

Yalan 2: Gazeteler durmadan "halkımızın hafızası güçsüzdür" deyip durur ya, Göbels de buna inanmış olacak ki, burjuva basının dahi "bu kadar olmaz ki" dediği Cezaevleri İzleme Kurullarının işkenceci, emniyetçi ve devletin bürokratlarından oluştuğunun unutulduğunu zannediyor; hukukçu, doktor, öğretmen, sosyal bilimci ve psikologlardan oluştuğu yalanını söylüyor.

Hafızası zayıf olanlara iki örnekle hatırlatalım bu kurulların kimlerden oluştuğunu hatırlatım.

Manisa Cezaevi İzleme Kurulu; Baronun düşüncelerinin göstermelik alındığı ama gösterdiği kişilerin dikkate alınmadığı kurul bakan kimlerden oluşuyor; Manisa işkence davasında sürekli işkenceci polisler lehine kararlar veren mahkeme başkanı Mehmet Yılmaz, aynı işkencecileri savunan avukatlar Emin Uz ve Halit Moraloğlu, Ticaret Odası Genel Sekreteri Ahmet Kurşun...

Hakkari Cezaevi İzleme Kurulu; **Kurulun başkanı tam bir "sivil"; Hakkari Emniyet Müdürü Zekeriya Kahraman.** Kurulun diğer üyeleri Milli Eğitim Müdürü, İl Özel İdare Müdürü, Defterdarlık Gelirler Müdürü.

Basına yansımayanları artık siz hesap edin...

Dedik ya, Göbels'e yalanda sınır yoktur, o her türlü yalanı söyleme hakkına sahiptir!

"İngiliz Sami"

Sami Türk sözünü ettiğimiz semineri de İngiltere'nin Ankara Büyükelçiliği ve The British Council'in işbirliğiyle düzenlemiş. Bunların "Cezaevleri İzleme Kurulları"yla, ya da cezaevlerinin kendisiyle bir ilgisi mi var, yoksa Sami Türk'ün İngilizlerle özel bir ilişkisi mi söz konusu?

Sami Türk, F tipleri projesi gündeme geldiğinden beri İngilizlerle çok iyi bir "dostluk" geliştirdi. İrlandalı devrimcileri katleden İngiliz hükümetinin H Blokları tecrübesini almak için bu gerekiyordu. Anlaşılan o ki, şimdi tersinden Sami Türk tecrübe aktarıyor. F tipleri H bloklarını zulümde ve ölümden çoktan geride bıraktı.

Başka bilinmeyen bir ilişki varsa, onlar da ortaya çıkacaktır.

"Kendi Kendine..."

Sami Türk, "**Tecrit olduğunu iddia edenler, kendi kendini tecrit etmektedir**" diyor. (15 Haziran Hürriyet)

Ecevit de 19 Aralık'tan sonra "**teröristleri kendi terörlerinden kurtardık**" demişti...

Bu zihniyet uzar gider; Kendi kendine tecrit, kendi kendine işsizlik, kendi kendine sefalet... Kim ne yapıyorsa kendi kendine yapıyordur. Devlet hiçbir şey yapmıyor, her türlü hak ve özgürlükleri kullanıyor, açlık, işsizlik diye bir şey yok, tek kişilik hücreler de yalan; ölen kendi kendine ölüyor, işsiz kalan kendini işten atıyor..

Esasında kapitalizmin dediği de tam bu!

Öyle bir sistem yaratıyor ki, önce aç, işsiz bırakıyor. Askeriyle, polisiyle açları, işsizleri zaptırdı altında tutuyor; sonra çalışın siz de Koç, Sabancı olun, fırsatlar düzeni bu diye yalanla halkı aldatmaya çalışıyor. Sanki milyonlarca insan çalışmadığı için işsiz kalıyor, kapitalist sistem aç bırakmıyormuş gibi.

Kapitalizmin hırsızlık hukukunu okuyan kafadan da ancak "kendi kendine..." saçmalığı çıkıyor.

Katlet... Katledemediklerini Yargıla... Yetmezse Avukatlarını Yargıla...

ÇIRPINMAYIN; KATLETTİNİZ

Devlet, tüm dünyanın gözleri önünde, halka gözdağı olsun diye medya ordusu eşliğinde katliam yaptı, şimdi katliamı aklama derdinde.

Önce katliamdan sağ kurtulan direnişçileri, zi-yaretçilerini yargılamaya başladı, “terör” dema-gojilerine haklılık gerekçesi yaratmak için Armutlu’yu işgal etti, evlere el koyup karakol yaptı, şimdi de Armutlu davasının avukatlarından Behiç Aşçı’ya dava açtı.

Küçükarmutlu’daki katliam sonrası mahallede boş kovanları ve bomba parçalarını sergileyerek, yakılmış direniş evinin önünde basın açıklaması yapan Halkın Hukuk Bürosu avukatı **Behiç Aşçı** hakkında **Fatih 2. Asliye Ceza Mahkemesi** tarafından “gerçeğe aykırı suçlama” iddiasıyla dava açıldı.

Cumhuriyet Savcısı Sedat Çakar’ın hazırladığı iddianamede, “cesetler üzerinde kurşun yarası olmamasına karşın avukat Aşçı, otopsinin ardından düzenlediği basın açıklamasında, bunun tam tersini söyleyerek suç tasniinde bulunmuştur” ifadelerine yer verildi.

Hasan Özdemir Konuşurken Otopsi Mi Vardı?

Kurşun yoktu, kurşun var dedi diyerek dava açan savcı, katliam günü yapılan açıklamaları okudu mu acaba? Biz hatırlatalım;

Hasan Özdemir, mahalleden daha dumanlar tüterken basının önünde açıkladı: **“GAZDAN ZEHİRLENDİLER, BİZ ATEŞ ETMEDİK...”**

EMNİYET MÜDÜRÜ BU AÇIKLAMAYI YAPARKEN **HANGİ OTOPSİ RAPORU VARDI?** NEYE DAYANARAK BASINA AÇIKLAMA YAPTI?

SAVCI, ÖZDEMİR’E SORUŞTURMA AÇTI MI?

Yoksa, devlet adına katliam yapanların aynı zamanda istediği yalanı söyleme, halkı aldatma, hiç kimseye hesap vermeme gibi bir ayrıcalığı mı var.

Hiçbir savcı, devlet adına, katliam yapan, infaz, işkence yapanlara dava açamaz. Armutlu ile ilgili hiç açamaz. Çünkü, Behiç Aşçı’ya açılan davanın da, Armutlu’dan gözaltına alınanlara açılan davanın da amacı Özdemir’leri, gaz maskeleriyle, panzerlerle, bir ge-

**BU BOMBALAR, BU KURŞUN KOVANLARI YALAN MIYDI?
BU YANMIŞ YIKILMIŞ EV HAYAL ÜRÜNÜ MÜ?
MAHALLE HALKININ DUYDUKLARI, MİLYONLARIN TV’LERDEN
İZLEDİĞİ KURŞUN YAĞMURU NEYDİ?
Katilleri aklayamayacaksınız!**

cekondur mahallesini basıp, savaş alanına çevirenleri aklamak. Susurluk devletinin katliamını aklamak.

Bunlara Dava Açtınız Mı?

Diyelim ki, katliamı bir yana bıraktık, o devlet geleneği, hem katleler, hem de yargılar. Tutun ki, Hasan Özdemir de katliamı planlayan olduğu için, katlettiklerinin yanarak, boğularak öldüğünü önceden biliyordu. Peki, tüm dünyanın gözleri önünde Hasan Özdemir'in söylediği öteki yalanlara en küçük bir soruşturma yapıldı mı?

İşte bir kaç örnek; *"Biz eylemin devam ettiği evlere müdahale etmedik. Kesinlikle ateş etmedik."* (6 Kasım basından) *"Armutlu süt liman olacak... Sadece bir arkadaşımız emir dışı hareket etti..."* (8 Kasım) *"(Armutlu halkına) Bugüne kadar örgüte yardım ettiniz, bundan sonra bize edeceksiniz..."* (6 Kasım)

Hasan Özdemir'in bu yalan ve tehditlerini sordunuz mu?

5 Kasım 2001 tarihli sayısıyla katliama zemin hazırlayan **Sabah gazetesi yönetimi hakkında** tek bir dava açtınız mı?

Hasan Özdemir'e; *"halkın evine el koymaya ne hakkın var?"* diye sordunuz mu?

Mahallenin sokakları, evlerin çatıları kurşun, bomba kovanları ile dolmuşken, basın 'iki saat boyunca kurşun sesleri kesilmedi' diye yazarken polise sorulacak hiçbir sorunuz yok muydu?

Emniyet Müdürü Hasan Özdemir'in dahi itiraf ettiği, *"bir arkadaşımız emir dışında hareket etti"* dediği polis hakkında herhangi bir soruşturma yapan mahkeme oldu mu?

Diyelim ki, evin içinde yanıyor olsunlar; *"Su sıkın, yanıyor... Yanıyoruz... Su sıkın..."* çığlıklarını

rını Tv'lerden tüm dünya duyarken, kerpiç bir gecekondunun duvarını, iş makineleriyle nasıl yıkıp kurtaramadınız, itfaiye araçları ne işe yarayıyordu diye sordurdunuz mu? O gün yıkamadığınız evi, ev sahibini cezalandırmak için ertesi günü nasıl yerlebir ettiniz diye Hasan Özdemir'e tek bir soru sordunuz mu?

Tutun ki, (avukatların bilinçli olarak otopsiye alınmadığını hatırlayın) kurşunlanmadılar; bir hukukçu, bir savcı, gazdan boğulmaya, yanmaya **kim, nasıl SEBEP OLDU** diye neden araştırılmaz? Canları sıkıldı, direnişçi olmayanlar da dahil olmak üzere kendilerini yaktılar öyle mi? Yerinden kalkamaz durumda olanlar bile birden canlanıp kendini tutuşturdu öyle mi?

Unutmayacağız, Adalet İstemeye Devam Edeceğiz

Hiç boş yere çırpınmayın, saatlerce Tv kameraları önünde, binlerce Armutlulunun tanıklığında gerçekleşen bir katliamı aklayamazsınız. İsterseniz Armutlu'da direniş evlerini aylarca ziyaret eden 7'den 70'e herkese dava açın, direnişi de halkın belleğinden silemezsiniz.

Adalet istemeye devam edeceğiz. Adalet mutlaka gerçekleşecek. Çünkü gerçekler net:

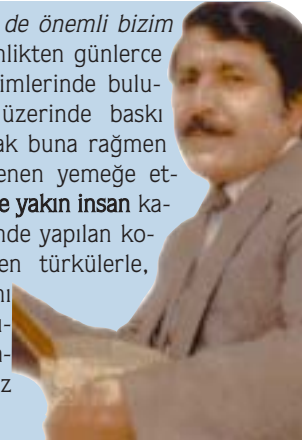
Sultan Yıldız, Barış Kaş, Arzu Güler ve Bülent Durgaç'ın ölüm nedenleri ne olursa olsun; ister kurşunla, ister yanarak, ister boğularak; ölümlerine neden olan, katleden devlettir. Devlet adına Armutlu'da katliam yapanlardır.

19 Aralık'ta *"kendileri yaktı, kendileri kurşunlandı"* diyenlerin nasıl diri diri yaktıkları gerçeği tartışmasızsa, Armutlu katliamı da tartışmasızdır.

Armutlu Halkı Mahsuni'yi Andı "Yaşamak Direnmektir"

Terörle sindirilmeye, susturulmaya çalışılan Armutlu halkı **"Yaşamak Direnmektir"** pankartının altında Mahsuni Şerif için can yemeği ve anma etkinliği düzenledi. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Sarıyer şubesinin 16 Haziran pazar gününü düzenlediği etkinliğe Armutlu halkının yoğun katılımı olurken, PSAKD'nin şube yönetimleri ve Ölüm Orucu direnişi gazileri de etkinliğe katılanlar arasındaydı.

"Burası onlar için de önemli bizim için de" diyerek etkinlikten günlerce önce engelleme girişimlerinde bulunan polis, Cemevi üzerinde baskı kurmaya çalıştı. Ancak buna rağmen Mahsuni için düzenlenen yemeğe etkinlik boyunca **1000'e yakın insan** katıldı. Cemevi bahçesinde yapılan konuşmalar ve söylenen türkülerle, halkın kendi ozanını unutmayacağı, kültürene, değerlerine sahip çıkacağı bir birkez daha gösterdi.

NERESİ "TÜRK POLİSİ"! AMERİKA'NIN, AVRUPA'NIN POLİSİ

Adana'da yaşanan bir keyfi yasağın nasıl uygulandığına bakalım önce;

8-16 Haziran tarihleri arasında Galleria sinemalarında gösterilmek üzere Adana'ya götürülen, ve **Amerika ve Avrupa'da** yaşanan tecrit sistemini anlatan "Sessiz Ölüm" filmi salon sahibinin polisler tarafından tehdit edilmesi sonucu, 10 Haziranda gösterimden kaldırıldı. Polis bununla da yetinmedi. Hiçbir yasal dayanağı olmadığı halde, sanki sansür kurulu gibi, filme el koydu ve filmin gösterilmeyeceğinden emin olana kadar da teslim etmedi.

Amerika'nın, Avrupa'nın Gerçek Yüzünün Gösterilmesinden Polis Neden Rahatsız?

Film, okurlarımızın da bildiği gibi bir çok kez yurtdışında ve çeşitli kentlerde gösterildi. Yönetmenliğini Hüseyin Karabey'in yaptığı, yarı belgesel niteliğinde olan filmde, tecrit uygulamasını, hücrelerin anavatanlarında yaşayanlar bizzat anlatıyordu. Yani ne Türkiye ile ilgiliydi, ne de polisin işkenceciliğini, infazcılığını, tecavüzçülüğünü konu ediniyordu. "Ulusal güvenlik" de tehlikeye girmemişti bu film sayesinde. "Ülkenin bölünmez bütünlüğüne" de halel geldiğini kimse iddia edemezdi.

Amerika'nın hücrelerinde yaşanan vahşeti gizlemek Adana polisine mi düştü?

Avrupa'nın sahte demokrasi maskesini korumak "Türk polisi"nin mi vazifesi?

Bu gayretkeşlik nereden kaynaklanıyor? Kimliklerinde "TC polis" mi yazıyor, yoksa "FBI" mı yazıyor o filme el koyan polislerin?

"Suç" Adana Polisinde Mi?

Amerika ve Avrupa'ya bu kadar cansiperane sahiplenene Adana polisinin beynini kim şekillendiriyor?

Cevap için iktidara ve onun emrindeki içişleri bakanlığına, emniyet genel müdürlüğüne bakılmalıdır.

Amerika'dan daha Amerikancı, Avrupalılığı kimseye bırakmayan bir iktidarın polisi elbette efendilerine laf söyletmeyecek. Bu ülkenin onlarca kentinde anti-Amerikancı gösterilere saldıran, insanları yerlerde sürükleyen, amerikaya karşı eylem yapacaktı diye devrimcileri katleden bir polis teşkilatından kim ne bekleyebilir.

Kıyafetlerinden, armalarına, araçlarının tipine kadar Amerikan polis teşkilatına özenen, Amerikan polis filmleriyle eğitilen polisten ne beklenir?

Adana polisi kendine öğretilenleri yaşama geçiriyor. O "emir kulu"!

NATO PROTESTO EDİLDİ

Viyana'da yapılan NATO toplantısına karşı 6-15 Haziran tarihleri arasında üç ayrı yürüyüş yapıldı ve açılan standlarla NATO teşhir edildi.

İlk yürüyüş 6 haziranda yapıldı ve bakanlar kurulunun toplantı yaptığı bina önüne karar süren yürüyüşte "Anti terör yasası" protesto edildi.

13 haziranda yapılan yapılan ikinci yürüyüşte, polisin engellemelerine karşı, cadde işgal edilerek gösteri düzenlendi. Yürüyüş bakanlık binalarının bulunduğu alanda son buldu.

14 haziranda ölüm oruçlarını anlatan bir stand açılarak, direnişin emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı sürdürüldü anlatıldı.

15 Haziranda yapılan ve Avusturyalı sol grupların ve çeşitli ülkelerin devrimcilerinin katıldığı yürüyüşte Cephe Güçleri Filistin ve cephe bayraklarını birlikte taşıyarak Filistin direnişini ve Türkiye hapishanelerinde süren direnişi selamladılar. Büyük boy, Almanca "NATO'YA HAYIR" yazılı pankartı açan cephe güçleri, ölüm orucu ve Filistinle ilgili taşıdıkları pankartlar, attıkları sloganlarla, "terörist mi arıyorsunuz? Terörist Şaron ve Ecevit'tir" yazılı afişleriyle emperyalistlerin terör demagojilerine cevap verdiler.

TAYAD'LI AİLELERDEN ÇAĞRI: HÜCRE DUVARLARINI YIKALIM İNSANLARI YAŞATALIM!

21 Haziran Cuma günü NAZIM HİKMET KÜLTÜR VAKFI'nda bir basın açıklaması yapılarak F tipi hapishanelerde süren tecrite karşı birliktelik çağrısı yapıldı ve hücrelerde hala devam eden ölüm orucu direnişine dikkat çekildi. Çeşitli hapishanelerde ve hastanelerde ölüm orucuna devam eden direnişçilerin durumu ile ilgili bilgilendirmenin de yapıldığı açıklamada, tecritin ölüm orucu direnişinde olmayan tutsaklar üzerinde de yolaçtığı sağlık sorunları ve Nazi politikaları anlatılarak, süren insanlık dışı uygulamaya karşı **Hücre Duvarlarını Yıkalım İnsanları Yaşatalım!** çağrısı yapıldı.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı etkinlikte basın açıklamasının okunmasından sonra, Sessiz Ölüm Filminin gösterimi yapıldı. Filmin yönetmeni **Hüseyin Karabey** yaptığı konuşmada bu filmi ölüm orucu direnişi başlamadan dört ay önce çektiğini ve esas olarak bugün süren tecrite karşı bir kamuoyu yaratmak amacını taşıdığını, buna rağmen aradan geçen süre içinde ölüm oruçlarının ve 19 Aralık katliamının yaşandığını, bugün de F tipi hapishanelerde tecritin ve direnişin sürdüğünü belirterek duyarlılık çağrısı yaptı.

Saat 13:00'da basın açıklamasının okunmasıyla başlayan etkinlik **Sessiz Ölüm** filminin gösterimi sonrasında yapılan sohbetlerden sonra sona erdi. Açıklamaya TUYAB, Özgür-Der, TUAD'ın katılımının yanı sıra Mihri Belli de çağrıya destek veren katılımcılardandı.

İŞÇİ, MEMUR SENDİKALARI VE TMMOB'DAN AÇIKLAMA:

Tecrit; beynin teslim alınmasıdır, Tecrite Hayır'

15 Haziran günü, KESK Genel Merkezi'nde düzenlenen bir basın açıklaması ile işçi, memur sendikaları ve TMMOB tecrite karşı çıkma çağrısı yaptı.

"Temel hak ve özgürlükten yana olan herkese sesleniyoruz" diye başlayan açıklamada, işsizlik, yoksulluk, baskı ve zulmün her geçen gün daha da arttığı vurgulandı ve "Siyasi iktidar IMF politikalarını hayata geçirebilmek için tüm ülkeyi F tipine çevirmeye çalışmakta bunun için her türlü zulmü, her türlü baskıyı yapmaktan çekinmemektedir." denildi.

Tüm bu yaşananların F tipi hapisanelere geçişle birlikte daha da arttığı belirtilen açıklamada, ölüm oruçlarının ve tecritin sürdüğü ifade edildi ve "Tecrit; bir insanın tüm değerlerinin yok edilmesi, beyninin teslim alınmasıdır. Tecritin kaldırılması için, insanların onuruyla insan olarak yaşaması için 'Tecrite Hayır' diyelim." çağrısı yapıldı.

"Yaşamı savunuyorum, insanları yaşatmak istiyorum" diyenlerin, Tecritin kaldırılması, insanların yaşatılması için duyarlı olmaları gerektiğini belirten sendikalar, "Direnmek, onurlu yaşamak demektir. Yaşamak-yaşatmak da bu gerçek içinde anlamını bulur." dediler.

Hak ve özgürlükten yana, zulme karşı, insanları yaşatmak isteyen herkesi bu savunduklarını sahiplenmeye çağıran basın açıklamasında imzası bulunanlar şöyle; **Sami EVREN** (KESK Genel Bşk) **Musa ÇAM** (Disk Genel Sek.) **Celal BEŞİKTEPE** (TMMOB Y.K. Üyesi) **Mehmet GÖÇEBE** (TMMOB Y.K. Üyesi) **Ali Rıza KÜÇÜKOSMANOĞLU** (Nakliyat-İş Genel Bşk) **Atilla AYÇİN** (Hava-İş Genel Bşk) **Kemal KELEŞ** (Haber-Sen Genel Bşk) **Sezai KAYA** (Tarım Orkam-Sen Genel Bşk) **Kamil KARTAL** (Basın-İş Genel Sek.) **Enis BAYKAL** (Tüm Bel-Sen Genel Örg. Sek.), **Mahmut DOĞAN** (Oleyis GYK Üyesi), **Ali CANCI** (Disk Sosyal-İş İst Şb. Bşk.) **Muharrem KILIÇ** (Tekstil-İş İst Şb. Bşk.), **Fedai ÖZTÜRK** (Lastik-İş İst Şb. Bşk.), **Doğan KAYA** (Birleşik Metal-İş Kartal Şb. Bşk.), **Mehmet KARAGÖZ** (Genel-İş İst 2 No'lu Bölge Bşk.), **Cafer ERDİL** (Genel-İş İst 2 No'lu Bölge Sek.), **Sami IPEK** (Genel-İş İst 2 No'lu Bölge Mali Sek.), **Nebile IRMAK ÇETİN** (Genel-İş Konut Şb. Bşk.), **Mevsim GÜRLEK** (Genel-İş İst 3 No'lu Şb. Bşk.), **Kadir AKPINAR** (Genel-İş İst 4 No'lu Şb. Bşk.) **Kadir DOĞUTEKİN** (Genel-İş İst 5 No'lu Şb. Bşk.) **İsmail YURTSEVEN** (Genel-İş İst 7 No'lu Şb. Bşk.) **Zeynel ÖZDEMİR** (Genel-İş İst 9 No'lu Şb. Bşk.) **Arif KUDAY** (Genel-İş Trakya Şb. Bşk.) **Zeynel DEMİRÇİVİ** (Genel-İş İst 3 No'lu Bölge Bşk.) **Tahsin ÇELTİ** (Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şb. Bşk.) **Hüseyin DURMAZ** (Genel-İş Anadolu Yakası 2 No'lu Şb. Bşk.) **Hasan GÜLÜM** (Belediye-İş İst 2 No'lu Şb. Bşk.) **Sadettin YILDIRIM** (Belediye-İş İETT Taşıt Şb. Bşk.) **Hüseyin AYRILMAZ** (Belediye-İş İst 3 No'lu Şb. Bşk.) **Mehmet AŞKIN** (Belediye-İş İst 1 No'lu Şb. Sek) **Musa BİÇER** (Eğitim-Sen İst 1 No'lu Şb. Bşk.) **Zülfü AKYILDIZ** (Eğitim-Sen İst 1 No'lu Şb. Sek) **İşıl ÜNAL**, **Mesut**

BÜKE, Burhan ATAŞ (Eğitim-Sen İst 1 No'lu Şb. Y. K. Üyesi) **M. Ekber İŞİK** (Eğitim-Sen İst 3 No'lu Şb Bşk.) **Nurettin SÖNMEZ** (Eğitim-Sen İst 3 No'lu Şb Sek.) **Naci ÇELİK, Sebire YURTSEVEN, Ebru YILDIRIM, Hatice KARABAY, Birol KAPTANOĞLU** (Eğitim-Sen İst 3 No'lu Şb. Y. K. Üyesi) **Hüseyin SÜMRÜK** (Eğitim-Sen İst 4 No'lu Şb Sek.) **Galip KIZILDAMAR** (Eğitim-Sen İst 4 No'lu Şb. Y. K. Üyesi) **Erkan KARATAŞ** (Eğitim-Sen İst 4 No'lu Şb. Hukuk Sek.), **Ali Ekber ŞAHİN** (SES Aksaray Şb. YK Üyesi) **Yüksel ALMAZ** (SES Bakırköy Şb. YK Üyesi) **Ejder ERBULAN** (BES İst. 1 No'lu Şb. Bşk.) **Nevreste DOĞAN** (BES İst. 1 No'lu Şb Sek.) **Rukiye DURMAZ, Nejdettin PAYCI, Mehmet SALMANLI** (BES İst. 1 No'lu Şb. YK Üyesi) **Dursun DOĞAN** (BES İst. 1 No'lu Şb. Örg. Sek.), **Metin ÖZKAN** (BES İst. 1 No'lu Şb Hukuk Sek.) **Halim ÖZPINAR** (BES İst. 2 No'lu Şb. Bşk) **Zeynep ÇİÇEK** (BES İst. 2 No'lu Şb Sek.) **Mustafa AKTAŞ** (BES İst. 2 No'lu Şb Örg. Sek.) **Rıfat OĞUZ** (BES İst. 2 No'lu Şb. YK Üyesi) **Nurseren YORMAZ** (BES İst. 3 No'lu Şb Bşk) **Kazım DOĞAN** (BES İst. 3 No'lu Şb Örg. Sek) **Nafî MARAŞ** (BES İst. 3 No'lu Şb Sek) **Turabi MUŞLU** (BES İst. 3 No'lu Şb. YK Üyesi) **Cillo CİNAZ** (Tüm Bel-Sen İst. 5 No'lu Şb Bşk) **Hanifi SAĞLAM** (Tüm Bel-Sen İst. 3 No'lu Şb. YK Üyesi) **Ali ERDOĞAN** (Tüm Bel-Sen İSKİ Şb. YK Üyesi) **Ertan TAŞTAN** (Haber-Sen 9 No'lu Şb Bşk) **Hasan ARICAN, Emin AKKOYUN, Metin TAŞTAN** ve **Adem PULUR** (Haber-Sen 9 No'lu Şb Y. K. Üyesi)

İNSANLARI YAŞATMAK İÇİN; SEN DE İMZA AT, İMZA TOPLA!

İnsanları yaşatmak hücre duvarlarını yıkmaktır diyoruz. Oligarşi kilitler, kapılar kapalı kalsın, duvarlar tecriti koyulaştırsın diye tecrite hayır diyenlerin sesini kırmak istiyor.

TAYAD'ın imza kampanyası sadece İstanbul'da değil, tüm yurtda sürüyor. Anadolu'nun çeşitli kentlerinde ev ev, sokak sokak, köy köy dolaşan insanlar, halkımızı zulme son verin, tecriti kaldırın demeye çağırıyor. Zulmün sahipleri kuşkusuz engeller çıkartıyor.

15 Haziran'da İzmir-Buca Gölette Kıvrıkcı Ali konserinde imza toplayan Sabahattin Filazoğlu, 16 Haziran'da Malatya Başarı Mahallesi'nde imza toplayan Özgür Öztürk, Cihan Akdeniz ve Rize'de imza toplayan Zeynep ERDUĞRUL 18 Haziran'da gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlardan Trabzon temsilcimiz Zeynep ERDUĞRUL tutuklanırken diğerleri serbest bırakıldı, çeşitli engelleme girişimleri Anadolu'nun dört bir yanında sürüyor.

O engelleri de aşağız, duvarları yıkalım, insanları yaşatalım diyen herkes bu engelleri aşmak zorundadır. 91 insanımızın şehit düştüğü yüzlerce insanın sakat kaldığı ve halen tüm hapisanelerde ölüm yürüyüşünün sürdüğü bir direnişte bu engellerin hiçbir anlamı yoktur.

5 Haziran'da Eyüp 3. Asliye Ceza'da yapılan Bayrampaşa katliam davasında tutsaklar bir ortak "savunma" okudular. Savunmalarında direnişin neden başladığı, hangi aşamalardan geçtiği ve bugün neden sürmek zorunda olduğu detaylarıyla anlatıldı. Savunma; katliamı teşhir ediyor, direnişi savunuyor, inancı haykırıyor, katilleri yargılıyordu. Savunmanın bir bölümü de, bugün tüm dünyanın tartıştığı FE-DA'ydı. **Fırat Tavuk** ve **Aşur Korkmaz**'ın feda eylemleri anlatıldı. Savunmanın bölümünden Fırat ve Aşur'un destanını yaşayanların dilinden iki bölüm halinde yayınıyoruz...

Bayrampaşa Davası Savunmasından;

FIRAT ve AŞUR

Tarih yazılacak. Kanla, ateşle, açlıkla. Şehitle-
rimizle yazılacak tarih. Tabutlarımız zafer tahta-
sı, kefenlerimiz zafer örtüsü, küllerimiz zafer çi-
çekleri olacak. Adı özgür vatan olan toprak bağ-
rına basacak bizleri. Ve tarih fedayla yazılacak.
Ölerek ama ölümsüzleşerek. Tarihin akışına set
olmaya çalışan faşizmle tarihin gürül gürül akışını
sağlayan devrimcilerin çarpışmasıdır yaşanan.

19 Aralık'ta devletin katliam ve yok etme sal-
dırısı karşısında biz tutsaklar bedenlerimizle di-
rendik. Bombaların kurşunların karşısında tek si-
lahımız inançlarımız, ideallerimizdi, halkımız, va-
tanımız için ölüme yatırdığımız bedenlerimizdi,
kuşandığımız feda ruhu, feda kültürüydü...

Ölüm orucunda bedenlerimizi açlığa, ölüme
yatırıırken inançlarımız, düşüncelerimiz için ölece-
ğimizi ama asla teslim olmayacağımızı ifade ettik.
Ve bunu defalarca gösterdik.

Kuşkusuz emperyalizme uşaklık edenler için
düşünce, inanç, halk ve vatan gibi kavramlar **hiç-
bir anlam** ifade etmemektedir. Onların uğruna
ölebilecekleri hiçbir değeri yoktur... Onlar emper-
yalistlere uşaklık için vardır. Efendilerinin verece-
ği bir avuç dolar için vardır. Ulusal onurlarını,
ABD postallarının altında bırakmışlardır. **Bu halk
için bu vatan için ölemezler.**

Bununla birlikte yalan ve demagojilerle inanç-
ları, düşünceleri için böyle bir irade örneği göste-
rerek gönüllü olarak halkına, yoldaşlarına duydu-
ğu sorumluluk ve bağlılık duygusuyla kendini fe-
da edenlere saldırmaktan geri durmadılar. "*bir-
birlerini yaktılar*" gibi iğrenç yalanlarla feda ey-

lemlerini karalamak, konuyla ilgili olarak halkın
bilincini bulandırmak ve de gerçeklerin üzerini
kapatmak istediler.

Her şeyden önce bir kez daha belirtelim ki ge-
rek ölüm orucu gerekse de feda eylemlerimiz fe-
dakarlıkta birbirleriyle yarışan yoldaşlarımızın
iradelerine ve gönüllülüklerine dayanmaktadır...

Zira görülen oydu ki; ölüm orucu direnişimiz
bu katliam saldırısını engellemeye tek başına yet-
meyecekti. O zaman yeni taktikler ve eylem bi-
çimleri gerekiyordu. Ve bunu bulan, gönüllü ola-
rak uygulayanlar da yine bizzat ölüm orucu dire-
nişçilerinin kendileri oldu. Ölüm orucu direnişçile-
rimiz F tipi saldırısını ve bununla birlikte karşı
devrim güçlerinin tüm amaç ve beklentilerini yok
etmek için canlarını ortaya koymuşlardı. Bunun
yetmediği koşullarda yine aynı amaçlar için bu
kez feda silahını kuşandılar. Hapishanelere yöne-
lik olarak operasyon yapıldığı takdirde, yoldaşla-
rına verilecek her türden zararın önüne geçmek,
katliam operasyonunu durdurmak için kendilerini
yakma kararı aldılar. Alınan bu karar ölüm orucu
direnişçileri tarafından 19 Aralık'ın hemen önce-
sinde hapishane idarelerine verilen dilekçelerle
Adalet Bakanlığına iletili.

Ve 19 Aralık'ta devletin hevesini kursağında bı-
rakan, elindeki ölüm silahını alan, bizi ölümlle yıl-
dıramayacaklarını, korkutup teslim alamayacakla-
rını gösteren, katillerin, **ölüm mangalarının karşı-
sına ilk dikilen feda savaşçılarımız oldu.** Çanakka-
le Hapishanesi'nde ölüm orucu direnişçisi **Fidan
Kaşen** yoldaşımız ilk feda savaşçısı olarak tarihi-

mizde yerini aldı,... Ümraniye hapishanesinde **Ahmet İbili**, Bayrampaşa hapishanesinde **Fırat Tavuk**, Aşur Korkmaz, Bursa hapishanesinde **Murat Özdemir**, Ceyhan hapishanesinde **Halil Önder**, Çankırı hapishanesinde **Hasan Güngörmez**, İrfan Ortakçı, Uşak hapishanesinde **Berrin Bıçkılar**, **Yasemin Cancı** fedâ şehitlerimiz olarak direnişimizin kahramanları arasında yerini aldı. Ayrıca Bursa hapishanesinde siper yoldaşımız **Ali İhsan Özkan** da fedâ eylemi yaparak bu onurlu tarihte yerini aldı.

Direnişimiz bugün 600'lü günlerinde, 91 şehide onlarca gaziye rağmen yeni ölüm orucu ekipleriyle sürüyorsa bunda fedâ eylemcilerimizin kararlılığı ve fedâ savaşçısı bilincinin gelişmesi belirleyicidir. Fedâ eylemleri her şeyden önce **kararlılık ifadesidir...** Fedâ savaşçılığı.. inançları, düşünceleri için, halkı ve vatani için kendini fedâ edebilme kararlılığına sahip olabilmektir. Nerede olursa olsun her alanda bu kararlılıkla, kültürle mücadele verebilmek ve zamanı geldiğinde kendini fedâ edebilmektir... Fedâ eylemleri "canını vermenin" en üst biçimidir. İrade ve gönüllülük esasına dayanır.

Son dönemlerde Filistin halkının direnişi fedâ bilincini, fedâ kültürünü bir kez daha tüm dünyanın gündemine getirmiş ve tartıştırmıştır. Bir halk silahlara, tanklara, bombalara karşı fedayla karşı koyuyor. En güçlü silahın ölümü göze almış insan iradesi olduğunu tekrar tekrar gösteriyor.

Kor Ateşin Kızılığında Yeni Bir Kahramanlık Geleneği Yaratılıyor; FEDA

19 Aralık katliam saldırısına karşı yeni bir kahramanlıkla, tarihimizde ilk olarak gerçekleştirilecek bir direnişle cevap verecektik. Yaratılacak olan yeni geleneğin adı fedâ savaşçılığıydı. Ölüm orucu direnişçilerimiz direnme silahını ellerinden almak için saldıran faşizme cevap vereceklerdi.

FIRAT YOLDAŞIMIZ FEDA ATEŞİNİ KUŞANIYOR

Maltadan, üst koridordan, çatıdan sıkılan kurşunların sesi hiç kesilmiyordu. Ölüm orucu direnişçilerimiz 14. koğuşun girişindeki odadalar. Direnişçilerimiz bu küçük odada yanyana oturmuş, sırtlarını duvara yaslamış vaziyette. Oda hafif karanlıktı. Odaya havalandırma kapısının üst kısmındaki küçük bir pencereden ışık sızıyordu. Savaşçılarımızın kızıl yıldızlı bantlarından taşan aydınlık yüzlerine yansıyor. Odada savaşçılarımı-

zın içten içe yaşadıkları yaratılacak kahramanlığın heyecanının yarattığı sessizlik vardı. Fedâ anını bekliyorlardı... O an geldi... Fedâ eylemleri yapılacak. Operasyonu durdurmak, faşizmin teslimiyet çağrılarına cevap verecek olan an. **Faşizmin karanlık-kanlı yüzüne ışık vuracak** olan o an.

Fırat yoldaşımız oturduğu yerden hızla ayağa kalktı, eliyle bandını düzeltti, ve kararlı, tok sesle ve zaferi kazanmaya emin olmanın, kendine olan güvenin, netliğin getirdiği sınırsız bir sesle "ben" dedi, **"ben yapacağım"**.

Fırat yoldaşımız odada dolaşırken maltada bulunan tüm yoldaşlar, "yoldaşlar" sesine kulak verdiler **"yoldaşlar! Fırat yoldaşımızı uğurluyoruz"** her bir yoldaşımız fedâ anının geldiğini, Fırat yoldaşımızın az sonra kahramanca şehitliğe varacağını düşünüyor ve bir yandan dinliyorduk: **"operasyonu durdurmak için Fırat yoldaşımız kendini yakacak, fedâ eylemi yapacak"** haykırışı yükseliyordu. Katliama, vahşete karşılık direnişimiz de kahramanlıklarla karşılık verecektik.

YÜREKTE HARLANMAYI BEKLEYEN KÖZ KARANLIĞI AYDINLATACAK

Hava henüz aydınlanmamıştı, şafak Fırat'ın yüreğinden bedenine yayılan ateşle sökecek, gün ağaracaktı. Şafak Fırat olacaktı.

Fırat yoldaşımız odadaki savaşçılarla vedalaştıktan sonra odadan çıktı. 14. koğuş havalandırma kapısından çağrı yaptı. **"Ben DHKP-C birinci**

ölüm orucu ekibi savaşçılarından Fırat Tavuk. Eğer operasyonu durdurmazsanız kendimi yakacağım" diye haykırdı. Çatı katı ve üst koridordaki kurşunlar kesilmiş, çağırışı dinleyip anlamaya çalışıyorlardı. Fırat yoldaşımız tekrarladı. Başka bir arkadaşımız Fırat yoldaşımızın çağırısını (aralıklarla) yineledi.

Fırat yoldaşımız.. feda eyleminin hazırlığına başlayacaktı. Karşısında maltadan gelen bir kısım yoldaşını gördü, vedalaşmaya gelmişlerdi. Kucaklaşıldı. Gözleri dolmuştu kimi yoldaşlarımızın. Ayırlıktı bu. Kahramanlığın eşiğinde olan Fırat yoldaşımız gururla yoldaşlarını kucaklıyordu. Yoldaşlarımız son kez sarılıyordu Fırat'a. Fırat'ı bir daha geri dönmeyeceği bir göreve uğurlamanın yarattığı tüm duygularla. Yoldaşlık duygularının dorukta olduğu o an. Canparçanı, yoldaşını kahramanlığa uğurlamanın yarattığı duyguların taşkınlığı, iç içeliği...

Hazırlığına başlıyor. Üzerine döküleceği yanıcı malzemeler arasında istediği yanıcı maddeyi bulamayınca etrafa bakarak gözleriyle arıyordu. Bir

yoldaşına sordu ve önünde bulunan yanıcı maddeleri üzerine dökmeye başladı. Sık sık üzerini kontrol ediyor, sıvının dökülmediği yer var mı diye bakıyor, kazağın boğaz kısmını gerip vücuduna boca ediyordu sıvıyı. Eyleminin başarıya ulaşmasını istiyordu. Yoldaşlarının hayatı için, direnişin geleceği için, zafer için, halkın kurtuluş savaşı için yapacağı feda eyleminde şehitliği önünde engel çıksın istemiyordu. Bu arada aradığı iyi yanıcı sıvıyı da buldu. Ve onu da başından aşağı döktü. Dökünce sıvı gözlerine kaçtı, gözlerini silecek bir şey arıyordu. Bir yoldaş boynundaki havluyla Fırat'ın gözlerinin etrafını sildi. Çakmağı yoktu. Kendi çakmağını vedalaşdığı yoldaşlarından birine vermişti, kalemi, tesbihi gibi üzerinde o an olan eşyalarını da yoldaşlarına vermişti. Yoldaşlarından çakmak istedi. Bir yoldaşımız çakmağını çıkardı, çakmak ıslanmasın diye Fırat ellerini kuruladı ve çakmağı aldı. Ölüm orucu bandı alınıyordu. Bandını düzeltti. Eyleminin hazırlığı tamamlandı.

Sürecek

KATLIAMCILIĞIN YARATTIĞI KÜLTÜR

Geçtiğimiz hafta terör devleti İsrail'den bir haber katliamcılıkla emperyalist kültürün birleştiği noktada ortaya çıkan kültürü gözler önüne serdi. Haber, **"İsrail'de ilk intihar eyleminin nerede olacağı üzerine kumar oynandığını"** anlatıyordu. Haberi veren İsrail radyosuna göre, **"kumar çetesi tarafından üzerinde İsrail'in çeşitli bölgelerinin bulunduğu kuponları yaklaşık 2 dolar karşılığında alan İsrailliler bir sonraki intihar saldırısının nerede olacağını işaretliyorlardı."**

İki politika, iki kültür ve ahlak yaratıyor;

Bir yanda tüm terör yöntemlerini Amerika'yı arkasına alarak "yasal" olarak kullanan bir devletin katliamcılık politikası ve yarattığı kültür.

Diğer yanda teröre boyun eğmeyen, feda ile direnen bir halk ve evlatlarını feda eylemlerine alından öperek uğurlayan anaların, feda savaşçıların kültürü.

Kendinden başka hiçbir halka değer vermeyen, kendi halkını da aptallaştıran, apolitikleştiren emperyalist politika, çürüten, çürüdükçe sapkınlaşan bir halk yaratıyor. Bu basit bir "kumarbazlık" meselesi değildir. Her şeyi kara, paraya çevirmeye çalışan kapitalizmin nasıl bir ahlak şe-

killendirmesini bekliyordunuz? İşte böyle bir ahlak yaratıyor. Kapitalizmin ahlakı, halkların bütün değerlerini silahların gücüyle ayaklar altına alan katliamcılıkla bütünleşince "özgürlük" te sınırlar kalkıyor.

İsrail'de bahis oynayanlarla, Amerika'da 11 Eylül sonrası devletin resmi olarak çıkardığı "vatanseverlik bonusu" aynı kafa yapısının ürünüdür.

"Çağdaş... uygar... medeni..." dünya dedikleri bunları yaratırken, öte yanda büyük bir özgürlük ve vatanseverlik tutkusuyla, derin bir kültürel, felsefi kavrayışla, kendini feda edenler halkların binlerce yıllık kültürünü bugüne taşıyor. Halklar zorbanın karşısında boyun eğmedikleri gibi, onun kültürüne karşı da binlerce yıldır çeşitli biçimlerde direniyor, kendi kültürünü yaratıyor.

Emperyalistler ilkin "batı medeniyeti" ikincisine "terör" adını veriyor ve buna tüm dünyanın inanmasını, inanmasa bile sesini çıkarmamasını istiyor. Bush, 11 Eylül sonrası **"yaşam tarzımızı yoketmek istiyorlar"** diyordu. Aynı söylemi değişik biçimlerde Şaron da yineledi. Bu "yaşam tarzı"nın yokolması yaşamasından evla değil midir?

Kapıdaki Kriz ve beklenen “felaket”

Bir kaç ay boyunca “kriz bitti... köşeden döndük” sözlerini dinledik. Ama bir kaç haftadır, burjuva politikacılarının, düzenin ekonomistlerinin dilinde yeniden “her an kriz çıkabilir... dengeler pamuk ipliğine bağlı, bozulması an meselesi” gibi sözler duyulmaya başlandı.

Dolar, durmaksızın tırmanıyor. Ecevit’in hastalığı(!) borsayı bir indirip bir kaldırıyor. Ama düzen, krizin kritik dengeleri içinde, ne yeni bir hükümeti, ne de seçimleri gündemine alamıyor. Ecevit, bir anayasa kitapçığı fırlatıldı diye, “krizin düşmesine basan” sanki kendisi değilmiş gibi, “ekonomi siyasetten nem kapar hale geldi” diyor. Kemal Derviş, ekonomik ve siyasi belirsizlikten şikayet eden açıklamalar yapıyor.

Kısacası, düzen diken üstünde; hem kendi finans akışının kesilmesi, hem de halkın tepkilerinin “istenmeyen biçimlerde” açığa çıkması ihtimalleri, düzeni ürkütüyor.

Kriz “öcü”

Düzenin ekonomisi, gerçekten de tümüyle çürümüş temeller üzerinde dönüyor; bütün finans piyasası, dışarıdan gelecek kredi dilimlerine göre şekillenmiş; en küçük bir değişiklik, aksama, tekelci patronların planlarını, hatta devletin bürokratik işleyişini, maaş gibi rutin işlerini alt üst edecek. Bunun içindir ki, IMF karşısında el pençe durmanın da ötesinde bir bağımlılık içindeler. ABD’nin ve Avrupa’nın, IMF ve Dünya Bankası’nın hiç bir isteği bu nedenle ikiletilmiyor.

Öte yandan, “kriz korkusu” halka, kitle örgütlerine karşı da adeta bir “öcü” olarak kullanılıyor; aman siyasi kriz çıkaracak bir şey yapmayın, ekonominin dengeleri alt üst olur!.. Tekelci patronlarla çıkarları bütünleşmiş düzen sendikacıları, aynı gerekçeyle, işçilerin genel grev, direniş taleplerini oyalayıcı kararlarla geçiştirmekle meşgul.

İMF’ye Yeni Niyet Mektubu

19 Haziran’da IMF’ye “ek” niyet mektubu verildi. Mektup, özetle, bankalar konusunda IMF’nin istediği düzenlemelerin yapılacağı ve IMF programını uyulacağına dair DSP-MHP-ANAP’ın “siyasi taahhütlerini” içeriyordu. (Ki bu doğrultuda aynı gün Pamukbank’a el konuldu. Açıklamalara göre, Karamahmetler’e ait olan Pamukbank’ın hesaplarında **İKİ MİLYAR DOLAR** açık vardı. Halkın sırtından çıkarılacak olan iki milyar dolar daha hortumlanmıştı yani. Soygun kriz dinlemiyor, devam ediyor.) Artık “niyet mektupları” bu ülkede “haber değeri” özelliğini bile kaybetti. Herşeyini IMF’nin talimatlarının belirlediği bir ülkede, uşaklığın ifadesi olan niyet mektuplarının sayısını saymak da abes.

Ecevit hastaydı, Bahçeli sözde muhalefet yapıyordu; ama IMF’nin programı tıkr tıkr devam ediyor.

TÜSİAD’dan “Felaket” Uyarısı

- Kimin için felaket? -

Niyet mektubunun verildiği gün, patronlar örgütü TÜSİAD’ın Yüksek İstişare Konseyi, Sabancı’nın ikiz kulelerinde yaptığı toplantıda, ekonomik ve siyasi gidişattan memnun olmadıklarını açıklayarak “**felaket**” uyarısı yaptılar. En büyük soygunculara göre, ekonomide her an bir felaket yaşanabilirdi.

Halk için felaket zaten aylardır yaşanıyor. Peki öyleyse TÜSİAD’ın iktidara yaptığı “felaket” uyarısının anlamı neydi?

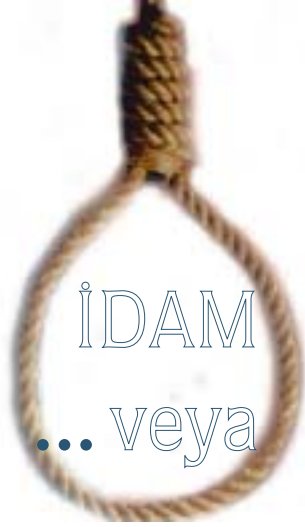
Bu uyarı, egemen sınıfların Şubat krizinden bu yana dillerinden düşürmedikleri “Arjantin gibi olma” ihtimaliyle ilgilidir.

Asıl felaket, sessizliğin, tepkisizliğin sürmesidir

İMF, üretimin, paranın tekellerin elinde toplanmasını istiyor. Ama bu düzen öyle büyük bir yağma ve soygun mekanizması kurmuş ki, yolsuzluklar, hortumlamalar, tam gaz sürüyor. İktidardaki partiler, bir daha iktidar olamayız deyip, seçim rüşvetleri dağıtmaya başladılar.

TÜSİAD’ı “kaygılandırın” biraz da bu. Açlık, işsizlik bu kadar büyürken, halkın tepkilerini yumuşatacak hiç bir şey yapılmaması korkularını büyütüyor. Bu tepkilerin, bir esnaf eylemlerindekiyle sınırlı kalmayabileceği, hatta Arjantin’deki gösteriler boyutunu da aşabileceğini hesaplıyor patronlar. Peru’daki özelleştirmeye karşı günlerdir süren eylemler ve çatışmalar bunun bir örneğidir. Ülkemizin yoksulları, işçileri, işsizleri, düzen sendikalarının barikatını aştığında, yaşanacak olan ve esas olarak yaşanması gereken budur.

TÜSİAD’ılara göre felaket, halkın hak ve özgürlükleri için ayağa kalkmasıdır. Halk için felaket ise, ayağa kalmamaktır.

Katliamcılarının hümanizmi:
"Öldürmeyelim. Öldürmekten beter yapalım!"

Avrupa hümanizmi:
"İdam etmeyin... İnfazlara, F tipi hücrelerdeki katliama karışmayız!"

Anap hümanizmi:
"İdamı kaldırmadan AB'ye giremeyiz... Gerktiğinde başka yollar bulunur!"

MHP hümanizmi:
"Önce asalım... Sonra idamı kaldıralım!"

Ecevit hümanizmi:
"Ben zaten öteden beri idama karşıyım. 19 Aralık'ları yapabilirken, idam konusunda ivedi bir gereksinim yoktur."

Darağaçlarının gölgesinde, F tiplerinin tecrit hücrelerinde, öllüm mangalarının infazlarındaki hümanizm değil, faşizm'dir. Adıyla, sanıyla faşizm!

Haftalardır idam tartışılıyor. Ama bu tartışma, ne demokrasi, ne insan hakları açısından yürütülen bir tartışma değil.

Tartışma, tümüyle oligarşi içi çelişkilerin ortaya serildiği bir alana dönüşmüş durumda. Güya tartışmanın çıkış noktası "AB'ye uyum" yani demokratikleşme. Ama idamın kaldırılmasını savunanların da, kalmasını savunanların da açıklamalarına bakıldığında demokratikleşmenin "d"sini görmek mümkün değil. Kaldırılmasını savunanın da, kalsın diyenin de **ağzından zulüm akıyor...**

Bu, 'demokratikleşme' mi?

İdamın kaldırılmasına karşı çıkanları ikna etmek için, alenen kullanan gerekçe şu; *kaldıracağız ama, idam etmekten beter ederiz, siz merak etmeyin.*

Bu teorinin başını, burjuva basında Güneri Civaoglu çekti. "Çelik kutuda konserve" diye adlandırdığı bu teoriye göre, idamlıklar, yerin altında yapılmış hücrelerde, gün yüzü görmeden ölmeye terk edileceklerdi. Düzen için tehlikeli olan idamlıklar, bu yolla pekala etkisizleştirilebilir, onlara zulmün en büyüğü yapılabildi.

Diğer partileri "idamın kaldırılması" konusunda "ikna" etmek için dolaşan DSP Genel Başkan Yardımcısı Tayfun İçli şöyle diyor: "Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası, **ölüm cezasından daha ağır bir cezadır...** Ölüm cezası bir bakıma, suçlular için kurtuluş olduğu gibi, bazı kişilerin de zaman içinde kahraman ilan edilmesine neden olmaktadır."

Sonra aynı adam şu sözleri söylüyor: "ölüm cezasına intikam duygularıyla bakılmaması gerekir"... Oysa, kendisinin sözleri sadece ve sadece intikam kokuyor.

AB, "uyum"un böylesine ne diyor?

Demokratikleşmeye bakın. Hümanizme bakın... Bakın da, "AB'ye uyum" denilen şeyin iç yüzünü görün. "AB'ye uyum" zulüm politikalarına son verilmesi değil, zulmü "**kitabına uydurmak**"tan ibarettir.

İdam kalkmalıdır, çağıdışı bir cezadır diyenin bile önerdiği daha ağır bir zulüm. Çelişik bir kavram olacak belki ama, bunlara **ışkenceci hümanistler** demek pek de yanlış olmaz. Bunların hümanistlikleri de, demokratiklikleri de bu kadardır.

Düzenin muhaliflerinin başlarına, önderlerine karşı, her türlü zulüm, baskı yasak, mübahdır. Oligarşinin tüm kesimleri bu noktada hemfikirlerdir.

Aylardır oligarşinin aynı mantıkla gerçekleştirdiği yasal düzenlemeleri "Türkiye iyi yolda" diye öven AB'nin istediği de bundan ibarettir. Onlar da Türkiye'deki sömürü, soygun ve emperyalist talan sistemini zulme başvurmadan sürdüremeyecek-

lerini biliyorlar. Bildikleri için de, oligarşiden istedikleri, zulme son verilmesi değil, zulmün kitabına uydurulmasıdır.

CPT (Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi), geçtiğimiz günlerde Adalet Bakanlığı'na gönderdiği mektupta, “*Öcalan üzerinde uygulanan kısıtlamalara son verilmesini... temel haklarının tanınmasını*” istedi. CPT, “*Özel mahkumiyet koşulu sınırsız biçimde devam edemez. Diğer mahkumlarla temas edebilmeli*” diyor.

O “özel mahkumiyet koşulu”nu onaylayan da Avrupa'dı. F tiplerini, tecrit politikasını onaylayan da Avrupa'dır. “Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu” demeyin. Yapılan iş, tam “Avrupaca”dır. Şu anda AB'nin “Kürt sorunu ve idam konusundaki” politikaları böyle gerektirmiştir.

Ve üstelik şimdi, “idamı kaldırıp” yerine getirilmek istenen yasal düzenlemede, tutsağın **üç yıl tüm dış bağlantılarından koparılmış** halde tutulması, on yıl tek kişilik hücrede tutulması gibi tasarılar var. Oligarşi, temel hakların tümünden ortadan kaldırılmasını tartışıyor; hem de “AB'ye uyum adına”. AB'nin ise bu “uyumu”, “*yetersiz ama olumlu gelişmeler var*” deyip, kabul edeceği bugünden belli.

Devrimciler, demokratlar, bu seçeneklere mahkum edilemez!

Devrimciler bu tartışmada burjuvazinin iki tarafının da yanında değildir ve olamaz.

Ortaya konulan şu: Ya idamdan, veya idamın kaldırılıp “ağırlaştırılmış müebbet” denilen engizasyon cezasından yana!.. Devrimciler böyle bir seçenekle karşı karşıya bırakılamaz.

Avrupa'nın, ülkemizdeki işbirlikçi burjuvazinin,

düzen partilerinin sahte hümanizmi, bu tartışmada bütün çıplaklığıyla ortaya çıkıyor.

İdam cezasına karşılar; çünkü “*çağdaş ülkelerde artık idam yok*”... İdam cezasına karşılar, çünkü “*temel bir insan hakkını ortadan kaldırıyor*”... Ama sonra, öyle bir düzenleme istiyorlar ki, ölümlerden ölüm beğen. Bakın şu hümanistliğe!

Cellat olmak istemiyorlar, ama işkenceci olmakta birbirleriyle yarışıyorlar. Çelik konserve kutusuna gömmekten söz ediyorlar. Gömmekten söz ettikleri bir insan. Ve onlar, **insancıl**

Ölünceye kadar hücrede zulmedelim diyorlar. Sözü ettikleri bir insan. Ve onlar, **insancıl**

Devrimciler, demokratlar, ne böyle bir hümanizmin, ne de böyle bir “demokratikleşme oyunu”nun aracı, parçası, aleti olmazlar. Asalım keselim diyenleri de, “kaldıralım ama, idam etmekten beter edelim” diyen DSP'yi, ANAP'ı, TÜSIAD'ı da bu nedenle desteklemezler. Bu tartışmada demokrasi yoktur, haklar ve özgürlüklerin genişletilmesi yoktur.

Oligarşi, demokratikleşmeye karşı çıkarken de, demokratikleşelim derken de, devrimcileri, yurtseverleri, muhalif kesimleri nasıl ezerim, sindirim, yok ederim hesabı içindedir ve bizim haklar ve özgürlükler mücadelemiz, bu hesabın ve politikanın kendisine yönelmelidir.

Oligarşi, devrimcilere, yurtseverlere, açıkça idamdan, infazdan, hücreden başka bir şey yok diyor. Tabii bu, ülkemizde, devrimciliğin nasıl olması gerektiğini de gösteriyor bunlar. İmha, yoketme, idamlar, olmazsa infazlar, hücreler, bunları göze alacaksın. Bunları göze almadan halkın devrim mücadelesine önderlik etmek mümkün değil.

Ağırlaştırılmamış buysa...

İdamın kaldırılmasına karşı “ağırlaştırılmış müebbet hapis”ten söz ediliyor. Anlaşıyor ki, bu, aynı zamanda “**ağırlaştırılmış hücre**” demek. Henüz “ağırlaştırılmış”ını görmedik; ama ağırlaştırılmamışını biliyoruz:

“Yönetici, temsilci düzeyde gördükleri veya dayatmaları kabul etmeyen tüm tutuklu-hükümlüleri keyfiyete bağlı olarak tek kişilik hücrelere atmaktadırlar... Çevreleri olabildiğince yalıtılmakta, böylece bağırarak da olsa başka bir ses duyması engellenmektedir. Hapishane idaresi periyodik olarak, canı istediğinde hücrelerde değişiklikler yapmaktadır... Amaç sürekli rahatsız etmek, tedirgin etmektir. İsteddiğimiz zaman istediğimizi yaparız demektedirler... Çevresindeki hücreler boşaltılan kişi hücrede olduğu gibi her yerde yalnızdır... Ziyarete giderken tek başına. Revire, hasta-

neye, mahkemeye giderken tek başına. Yani öyle bir düzenleme ve tecrit söz konusu ki aylarca yıllarca hiç kimsenin yüzünü, sesini duyma durumun olmaz...

Hücrede tek başına tutulan, çevresinden yalıtılan tutuklu-hükümlü doğallığında konuşmayı bile giderek unutmaya başlamaktadır. Gittikçe kendi sesine bile yabancılaşabilmektedir. Hatta insanlar yanı başındaki hücrede intihar eden birisinin ölümünü duymamakta ancak gazeteden okuyarak öğrenmektedir. Hastalık, kaza gibi durumlarda kimsenin haberi olmamaktadır.

...Tecrit'te çeşitli amaçlar vardır. Bunlardan bir kısmı, saldırı ve işkenceye karşı kendini savunma olanaklarını elinden almak, psikolojik baskı altında tutarak, sosyal ilişkiler yaratmak... tamamen yalıtılarak, halka yabancılaştırmak, tutuklu-hükümlünün devrimci duygularını, duyarlılıklarını yitirmesi amaçlanmaktadır.

(Şadi Özpolat'ın Açıklamasından)

Sömürülen ülkelerde 1 MİLYAR AÇ

Emperyalist ülkelerde 300 MİLYON OBEZ

“Biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopar”

(Bir halk sözü)

Yukarıda yazdığımız halk deyi mi hiç bu kadar geçerli olmamıştı. Çünkü, dünya halkları bu kada kitlesel oranda böyle bir açlık tablosunun içinde yaşamaya zorlanmamıştı. Emperyalistler iktidarlarını pekiştirdikçe zengin ile yoksul arasındaki uçurum büyüdü. Ülkemizde yaşanan açlık, yoksulluk bu gerçeklerden bağımsız değildir. Aynı emperyalist politikalarla yoksullaştırılıyor, aynı sömürücüler aç bırakıyor.

BM Gıda ve Tarım Örgütü'nün (FAO) İtalya'nın başkenti Roma'da yaptığı 4 günlük toplantıda dünyadan açlık, yoksulluk rakamları açıklandı. Hemen belirtelim bu rakamlar tespit edilebilen ve kişiler ne kadar iyi niyetli olursa olsun emperyalist ülkelerin denetiminde bir örgütün açıkladığı rakamlardır. Gerçek rakamlar tıpkı ülkemizdeki işsizlik, yoksulluk rakamlarında olduğu gibi açıklananlardan daha fazladır.

Buna rağmen BM'nin rakamları dahi emperyalistlerin nasıl bir dünya tablosu yarattıklarını net ve çarpıcı olarak ortaya koymaya yetiyor.

KABURGALARIMIZ SAYILDIKÇA ONLARIN İŞKEMBELERİ ŞİŞİYOR

Zirvede açıklanan rakamlara göre;

Dünyada 300 milyonu çocuk olmak üzere 815 milyon kişi aç. En çıplak ifadeyle yiyemiyorlar, içemiyorlar, yaşamaya çalışıyorlar, her 4 saniyede bir insan yaşama savaşını kaybediyor. Ortaçağdaki ve ba salgını “açlık salgınından” kırılıyor halklar. Afrika, Asya açlığın en boyutlu yaşandığı coğrafya durumunda. Asya, ABD'nin “teröre karşı savaş”ının da önemli merkezlerinden biri durumunda bugün. Demektir ki, Amerikan hakimiyeti arttıkça rakamlar büyüyecek.

Dünya üzerinde tam 3 milyar insan, yani dünya nüfusunun yarısı günde iki doların altında bir harcamayla yaşıyor. 850 milyondan tek farkları her 4 saniyede birinin ölmemesi. Emperyalist sistem sürdükçe onların da 850 milyonun yanına gideceği ise tartışılmaz.

Yine BM'nin verilerinden sosyalist sistemin yıkılmasından sonraki yıllara bakalım. “1990'da yoksul ülkeler kategorisinde yer alanların sayısı 36 iken, bu sayı 2000 yılında 48'e yükseldi.” Emperyalizmin, “zaferini” ilan ettiği günden bu yana 12 ülke, milyonlarca halk yoksullaştırıldı.

Bu rakamların yanında bir başka rakam da açıklandı BM; zengin ülkelerdeki Obezlerin (çok yemekten aşırı şişmanların) sayısı 300 milyon.

Birinin yeyip ötekinin baktığı dünya tablosunun veciz bir özeti elbette çok fazla yoruma bile gerek bırakmıyor, ama biz başka kurumlardan, daha başka rakamlarla bu tabloyu sergilemeye devam edelim.

200 KİŞİ VE 2,5 MİLYAR İNSAN

Dünya Bankası verilerine göre, dünyanın yarısından fazlasını oluşturan yoksul ülkelerin milli gelirlerinin toplamı, bütün dünyanın milli gelirlerinin toplamının ancak yüzde 6'sını oluşturuyor.

Buna karşılık dünyanın 6'da birini oluşturan zengin ülkeler dünya zenginliklerinin yüzde 80'inden fazlasına el koyuyor.

Başka bir rakam bu tabloyu daha da netleştiriyor; “Dünyadaki en zengin 200 kişinin toplam serveti 2.5 milyar insanın toplam servetini aşıyor.” yine; 48 ÜLKENİN TOPLAM MİLLİ GELİRİNE DÜNYANIN EN ZENGİN ÜÇ ADAMI SAHİP... olduğunu BM verilerinde yeralıyor.

NE KADAR AÇLIK O KADAR SİLAH

Buraya kadar okuduğunuz rakamlar bir politikanın sonucudur. Ne yeryüzünün zenginlikleri tükenmiştir, ne de birilerinin söylediği gibi milyarlar "tembellikleri" yüzünden yoksuldur.

Yine bu politikanın bir başka yüzünü ifade eden rakamları 14 Haziran tarihli Radikal Gazetesinden aktaralım:

"2001 yılında dünyada silahlanma için 839 milyar dolar harcandı.... ABD 281.4 milyar dolarla en fazla silahlanan ülke oldu. Bütün askeri harcamalarının yüzde 36'sı Amerika'ya ait... Onu Rusya, Fransa, Japonya, İngiltere, Almanya izlerken, Türkiye de 8.9 milyar dolarla en fazla harcama yapan 14'üncü ülke durumunda... En çok silah ithal eden ülkeler arasında Türkiye 4'üncü sırada.."

Aç, hastalıklı, bakımsız dünyada 2001 yılında silahlanma harcamalarının toplamı yüzde 2 oranında arttı. Açlığın yaygınlaşması ve silahlanma harcamalarının artışı arasındaki paralellik; emperyalist politikanın ifadesidir; halkları aç bıraktıkça, daha fazla baskıya, zulme ihtiyaç duyduklarının ve başvurdıklarının göstergesidir.

RAKAMLARIN DİLİ

Ne anlatıyor bu rakamlar? Kime ne söylüyor?

Böyle bir dünya düzeni emperyalist politikalarla yaratıldı. 1 milyar aç, 300 milyon obez'i yaratanlar, 200 kişi 2,5 milyara eşit olsun diye halklara zulüm uygulayanlar Amerika, Avrupa, IMF, Dünya Bankası... emperyalist sistemdir. Globalizm, küreselleşme dedikleri de bu rakamların ifade ettiği küresel açlıktır.

Sosyalist sistemin yıkılması, uçurumun kapatılamayacak boyutlara ulaşmasında belirleyicidir. Emperyalist sistemi halklardan yana dengeleyen hiçbir güç kalmayınca, sömürü ve zulüm daha pervasız hale gelmiştir.

"Terör" demagogileri açlığa isyanları, halkların ekmek ve adalet arayışlarını yoketmek için kullanılmaktadır. Açlık büyüdükçe yalanlar ve silahlanma da büyümektedir. Amerika, gerçeklerin üzerini yalanla, baskı ve zorla örtmek istemektedir.

Hiçbir güç halkları böyle bir dünya düzeninde ilelebet yaşamaya mahkum edemez. Katleder, bastırır, sindirir ama halkların direnişlerini yokedemez. Emperyalizme karşı yönelen öfkenin kaynağı bu rakamlardadır. Bu rakamlar böyle sürdükçe o öfke dinmez. Tersine 11 Eylül'den bu yana daha da büyümüştür.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Adalet ve Yasalar

Hukuk, adalet denilince, çoğu kez "suç ve ceza"dan oluşan biçimsel hukuk anlaşılıyor. Adalet de suç ve cezanın yazılı kuralları arasında düşünülüyor.

Hukuk sadece yasalardan mı ibaret; hukukun özü adalettir. Ve işte bu dünya tablosu, adaletsizliğin görülmüş en üst boyutudur. Bu tablo, yeryüzündeki hukuksuzluğun en apaçık göstergesidir. Hukuk şu veya bu kitapdaki yasayla değil, işte bu tablo değiştiğinde anlamını bulur. Dünyadaki bu adaletsizlik varoldukça, kağıt üzerindeki en mükemmel hukukun bile hükmü yoktur.

Kağıt üzerinde tüm vatandaşların eşit olması, o vatandaşların bir kısmının lüks ve sefahat içinde yaşaması, kimilerininse sefalet içinde olmasını değiştiriyor mu? Değiştirmiyor. Üstelik yazılı olan ne olursa olsun, biçimsel hukuk da lüks ve sefahat içinde yaşayanlardan yana işliyor. Demek ki o da birbirinden bağımsız bir şey değil.

Adalet için mücadele, işte bu yüzden, sadece görünür suçluların, sadece yasalarda karşılığında bir ceza öngörülen eylemlerin cezalandırılması mücadelesi değildir. **Adalet için mücadele, dünyadaki bozuk düzene karşı bir mücadeledir.** Öyle olmalıdır. Mahkeme kapılarında, duruşma salonlarında verilen mücadele, bu mücadelenin küçük, çok küçük bir parçasıdır. Aslolan böyle bir adaletsiz dünya düzenini kabullenmemek, adaletli bir düzen için mücadele etmek, adaletsizliği yaratanların karşısına dikilmektir.

Adalet için mücadele; Dünya çapında emperyalizmin karşısında olmak, ülkemizde emperyalist politikaların uygulayıcısı işbirlikçi iktidarların karşısında olmaktır. Çeşitli biçimlerde adalet için direnişlerin yanında yer almaktır. "Ben bu eylem biçimini benimsemiyorum" demek, bunun önünde engel değildir. Adaletli bir dünya, adaletli bir ülke isteyen kendi eylem biçimlerini yaratır, direnişlerle bütünleştirmesini bilir. Hukukçu olmak da, aydın olmak da ancak böyle anlamını bulur.

BEBEKLERİMİZİN KATİLLERİ YÖNETİYOR

2002 yılını, “ana ve çocuk ölümlerini önleme yılı” ilan eden devlet, bebeklerimizi katlediyor.

Araştırmalara göre Türkiye’de bebek ölüm hızı yüzde 48. Kişi başına ulusal geliri Türkiye’den daha düşük olan 39 ülkenin çocuk ölüm hızı Türkiye’den daha düşük.

Çocuk ölüm nedenleri; bakımsızlıktan, hastalıktan, yetersiz beslenmeden dolayı. Süt dağıtım kampanyası şovları yapılan bu ülkede her gün 133 bebek ve 2 anne bu nedenlerden dolayı ölüyor. Yine araştırmalara göre bu ölümlerin üçte ikisi “**kesin önlenabilir sebepler**”den dolayı yaşıyor.

ÖNLEMİYOR KATLEDİYOR

Bir devletin “önlenabilir” ölümleri önlememesinin bir tek anlamı vardır; önlemiyor, cinayet işliyor demektir. Hem de bu cinayet taammüden, yani bilerek, isteyerek, planlayarak işliyor bebek cinayetlerini. Bebeklerimizin katili olduğunu kendi rakamlarıyla tescilliyor.

Cumhuriyet tarihinde en az bütçe sağlığı bu son iki yılda ayıran, SSK’yı ve devlet hastanelerini bir yana bıraktık; sağlık ocaklarını, anasaglık merkezlerini dahi paralı hale getiren devlet politikasıdır bebeklerimizi katleden. Hiç kimse “kader, allahın takdiri” gibi gerekçelerle kendini avutmamalıdır. Her gün ölen 133 bebeğin katili silahlanmaya milyarlar harcayan, her köşesi soygun, vurgun olan bu sistemdir.

BEBEĞİ KUNDAKTA, EMEKLİYİ KUYRUKTA KATLEDEN DÜZEN

Bu devletin hiçbir örgütlenmesi insanı, insan yaşamını esas alarak organize edilmemiştir. Devlet denilince yediden yetmişe bütün halkın kafasında canlanan ceberrut devlet olması da buradan

kaynaklanıyor. Halka hizmeti esas alan alanlara bütçeden göstermelik paylar ayrılırken, en büyük payın silahlanmaya, polis-jandarma-istihbarat örgütlenmesine harcanması emperyalistlerin dünya politikasıyla aynıdır.

Onyıllarca alınterini sömürdüğü emeklisini kuyruklarda katleden bir düzenin ne ahlakı ne değeri ne de insana ilişkin hiçbir düşüncesi yok demektir. Tek bildikleri katletmek ve açlığa mahkum etmektir. Direneni meydanlarda, zindanlarda katlediyor; emeklisini kuyrukta, bebeğini kundakta katlediyor.

Ülkemizi, bebeklerimizin, yaşlılarımızın, evlatlarımızın katilleri yönetiyor.

“SÖZ” IMF’YE VERİLMEDİYSE NİYE TUTSUN KI?

Roma’da yapılan Dünya Gıda Zirvesi’ne Türkiye adına sunulan raporda yeralan rakamlar gerçeğin çok küçük bir parçasını ifade etmesine rağmen yoksulluğun, açlığın çarpıcı tablosunu göstermeye yetiyor.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu, Karadeniz ve İç Anadolu bölgelerinde yoğunlaşan açlık sınırının altında yaşayan, daha doğru bir deyimle açlıktan

ölmek için sefalet içinde kıvranan 10 milyondan fazla insanımız var. Yoksulluk sınırının altından yaşayanlar ise halkın yüzde 80'ine yaklaşıyor.

Dünya Gıda ve Tarım Örgütü toplantılarında ele alınan rapora göre, bir önceki toplantıda (1996) Türkiye'nin verdiği hiçbir sözü yerine getirmede belgelendi. Neydi bu sözler? Yoksulluk önlenenecekti, dengeli beslenme oranı tutturulacaktı, kırsal alanda istihdam teşvik edilecek, köylülerin durumu düzeltilecekti, işsizlik azaltılacaktı...

Bakin verilen sözlere ve 1996'dan bu yana yaşananları görün; verilen sözlerin tam tersi bir tablo geliştirildi. Çünkü FAO'ya verilen sözün çok bir kıymeti yoktur, söz denildiğinde önemli olan IMF'ye, Amerika'ya, Avrupa'ya verilmiş olmasıdır. FAO gibi kurumların "sivil toplumcular" oyalansın diye emperyalistlerin örgütlediği bir kurum olduğunu elbette oligarşi de biliyor. Niye tutsun ki o sözleri?

Devrimciler katil bir düzenin değişmesi için mücadele ediyor, direniyorlar. Bebeklerimizin kollarına, bizi aç, yoksul bırakan, emperyalistlerin çıkarları için silahlanan, zulüm düzenine karşı örgütlenmezsek, mücadele etmezsek her gün ölen 133 bebekten birinin bizim bebeğimiz olmayacağını hiçbir garantisi yoktur.

Gözümüzün içine soktuğunuz Laila'larınızla, deşifre olmamış Laila'larınızla sürün saltanatınızı, sürün sefanızı. Yoksulluğumuza isyan etmeyelim diye sürün tankları üstümüze, altın tabaklarınıza doğrayın etimizi, şarap niyetine için kanımızı....

Ama unutmayın; hiçbir zulüm ve adaletsiz düzeni baki kalmamıştır tarihte...

İŞBİRLİKÇİLİK ÖDÜLÜ

22 işadamına "ABD ile ilişkilere katkılarından dolayı" Türk-Amerikan İş Adamları Derneği (TABA AmCham) tarafından ödül verildi.

Önce ödülü veren TABA kimdir, hangi amaçla kurulmuştur kısaca bakalım; Türkiye ile ABD arasındaki ticaret, yatırım ve kültürel ilişkilerin geliştirilmesi amacıyla faaliyetlerde bulunan işadamları örtüdür. Yani, Amerikan sermayesinin ülkemize girişi, yatırım adıyla soygunun sürdürülmesi ve halkımızın Amerikancı kültürle beyinin zehirlenmesi gibi görevleri yerine getiren bir kurum. Ödülü verenin Amerika olduğunu söylemek hiç yanlış olmaz.

Peki kim bu 22 işadamı?

Örnek olması açısından sadece birkaçının adını analım; Ali Koç, A. Nazif Zorlu, Güler Sabancı, Aydın Doğan, Rifat Hisarcıklıoğlu, Şarık Tارا, Faruk Eczacıbaşı, Ferit Şahenk, Mehmet Emin Karamehmet, Turgay Ciner...

ABD'nin işbirlikçilik ödülü verdiklerinin nitelikleri bu örneklerle yeterince anlaşılmış sanırsınız.

Amerika'ya hizmette hiçbir sınır yoktur. Siyasi, ekonomik, medya, her alanda efendilerine hizmet eder, karşılığında ödüllendirilerler.

ABD Afganistan'a saldırır bunlar ABD'nin yanındadır. Halkı aldatmak, Amerika'nın savaşına destek sağlamak için açıklamalar yapar, medyalarından yayınlar yaparlar.

F tipleri açılır, bunlar F tiplerinin yanındadır. F tiplerinin onların düzeni sürsün diye yapıldığını en iyi onlar bilir. Katliamı alkışlar, meşrulaştırmak için kampanyalar açar, F tipi reklamları yaparlar.

Ve dikkat edin, bunlar aynı zamanda AB'ci'dir. TÜSIAD olarak, medya olarak AB'nin en keskin savunucuları da bunlardır. İKV'nin düzenlediği "sivil toplum desteği" şovlarının esas organizatörleri bunlardır. Savaşları, katliamları, F tiplerini desteklerler, sonra da AB'ciliklerine "demokrasi, özgürlük" gibi kılıflar geçirmeye çalışırlar. Açık oynadıklarında ise gerçeği çok net ifade ederler; sermaye gelmesi için AB'ye girilmesi gerektiğini anlatırlar.

Her ne gerekçeyle olursa olsun, bunlarla yanyana gelenler, emperyalizmle yanyana geliyor demektir.

BAĞIMSIZLIK... DEMOKRASİ... VE SOSYALİZM!

“Devrimimiz, anti-emperyalist, anti-oligarşik bir devrim olacaktır.

- ✘ *Tüm ezilen halkın üzerindeki ekonomik ve siyasi baskıya, sömürüye son verecek,*
- ✘ *faşist devleti yıkarak halk demokrasisini gerçekleştirecek,*
- ✘ *emperyalist ilişkilere son verecek,*
- ✘ *ezilen ulusları özgürleştirecek ve*
- ✘ *sosyalizmin inşasının önündeki engelleri kaldıracaktır.”*

Sosyalizm ölmüştü... Bağımsızlığın modası geçmişti... Demokrasi de zaten ABD ve AB tarafından getirilecekti... Yani kısacası, uğruna mücadele edilecek hiç bir değer ve hedef yoktu. Emperyalist propagandanın son 12 yılı böyle özetlenebilir.

“Ne kapitalizm, ne sosyalizm, üçüncü yol” teorileri vardı. İngiltere Başbakanı Blair’in savunuculuğunu yaptığı bu teori, yeni-sömürgelerde de tarafar bulmuştu kendine. Bu teori de, hala kapitalizmi benimsememekte ısrar edenleri aldatmanın bir aracıydı. Artık kimse bunların pek sözünü etmiyor.

Dünya gerçeği, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadeleyi yeniden güncelleştiriyor

Karşı-devrimci, emperyalist propagandanın tozu dumanı arasından, yüzyılın gördüğü en büyük açlık ve adaletsizlik çıktı... Açlığın, işsizliğin rakamları, yüzyılın en üst boyutlarına ulaştı. “Yeni dünya düzeni, teröre karşı savaş, uluslararası barış” propagandasının altından, emperyalistlerin bugüne kadar gerçekleştirdikleri en pervasız saldırılar yüzünü gösterdi.

Dünya gerçeği, modası geçti denilenleri yeniden

halkların gündemine getirdi. Bütün dünyanın “global bir köy” olduğu teorilerinin yıldızları döküldü, hemen tüm dünyada, şu veya bu biçimde “bağımsızlık” sorunu tartışılıyor. Sosyalizmin tasfiye edildiği ülkelerde, kapitalizmin getirdiği açlık, işsizlik, fuhuş, sosyalizmin öldüğünü dair teorilerin etkisini de azalttı; onun bir alternatif olduğu yeniden gündemde. Emperyalizmin değiştiği, artık dünyaya demokrasi ve insan hakları götüreceği, faşist diktatörlükleri tasfiye edeceği teorisi de iflas etti. Sadece son bir aydaki gelişmelerde, emperyalizmin İsrail’de, Venezüella’da, Kolambiya’da, Nepal’de faşist diktatörlükleri, katliamcılarını desteklemeye devam ettiği, hiç bir tartışmaya yer bırakmayacak açıklıkta görüldü.

İşte bu **yalanlar, demagojiler ve propagandalar ve gerçekler arasında**, zulüm ve kan arasında, yolumuzu bulmak zorundayız.

Sorunlarımız dağlar gibi:

✘ Türk halkının ulusal onuru, emperyalist müdahalecilik karşısında kırılmış, yerle bir olmuş durumda. Kürt halkının ulusal onuru, emperyalizmin işbirlikçilerinin baskı ve zulmüyle çiğneniyor.

✘ Hak ve özgürlükler, ülke çapında gasbedilmiş, ülkemiz, mevcut yasalardaki hakların bile ortadan kaldırıldığı **büyük bir F Tipine** çevrilmiş durumda. Türkiye, işkencecilerin katliamcılarının Sursurlukçuların özgür, halkın yasaklı olduğu bir ülke haline getirilmiş.

✘ **Yoksulluk, işsizlik, açlık** almış başını gidiyor,

uygulanmakta olan ekonomik program, bunların daha da artacağını gösteriyor; eğitim, sağlık, konut halk için artık yararlanılabilir hizmetler olmaktan çıkmış veya çıkmak üzere.

✘ Fuhuş yayılıyor, mafyacılık örümcek ağı gibi her yanı sarıyor, uyuşturucu alışkanlığı ortaokul çağındaki çocuklarımıza kadar iniyor. Suç oranları artıyor. Yoz kültür egemenlik kuruyor.

Kim, nasıl çözebilir?

50 yıldır defalarca denenmiş, her iktidar oluşlarında halkın yoksulluğunu daha da büyütmüş, emperyalizme bağımlılığı daha da pekiştirmiş ve halkın daha çok kanını dökmüş siyasi partiler, hiç yüzleri kızarmadan “biz hükümet olursak bu sorunları çözeriz” diyorlar.

Mümkün mü?

Besbelli ki, 70 milyon halktan kime sorulsa, bunun mümkün olmadığını söyleyecektir.

Düzen partileri de, bu güvensizliğin farkındadır. Bu nedenle, halkın başka alternatifler aramasını engellemek için, uzunca bir süredir, “dış mihraklı” bir alternatifi halkın önüne umut diye koymuşlardır: “AB’ye girersek bu sorunlar çözülür” diyorlar.

Peki bu mümkün mü?

Hatırlatalım ki; Bugün AB’ye giriş konusunda nasıl büyük bir propaganda yapıyorsa, 1940’lı yılların ikinci yarısındaki Marshall ve Truman yardımlarında da öyle olmuştu: “Sömürgelerin makus kaderine son verilecek... Hitler’in yakıp yıktıkları onarılacaktı.”

“Küçük Amerika” olmaktan

“Küçük Avrupa” olmaya mı?

Gerçekte 1990’ların başındaki emperyalizme ilişkin propaganda ve demagojiler, 1950’lerde de oldukça yoğun kullanılmıştı. ABD o gün de, muhtaç ülkelere, Afrika’nın geri kalmış ülkelerine “*refah bahşeden, uygarlık götüren, demokrasi taşıyan, bağımsızlık veren*” bir maskenin ardından yürütüyordu işlerini. O dönemin iktidarının, Menderes’in de büyük bir şevkle kabul ettiği “*Dünyanın her yerinde küçük Amerikalar yaratmak*” sloganı da bu dönemin politikasının sloganıydı.

ABD bu politikayı halen sürdürürken, Avrupa da “*Avrupa Birliğini genişletme*” manevrasıyla, bu politikaya ortak oldu. Her yeri Avrupalılaştıracaklardı. ABD’nin küçük Amerikalar yaratması gibi, o da şimdi küçük Avrupa’lar yaratıyor. Ama her küçük Amerika, nasıl Amerikan tekellerinin ve genelkurmayının çiftliği olduysa, AB’nin bir parçası olacak “küçük Avrupa”ları bekleyen de odur.

Menderes işbirlikçiydi. Türkiye’yi “Küçük Amerika”ya çevirmek istemesi doğaldı. Ama gelin görün ki, bugün “küçük Avrupa” yaratma politikasının savunucuları arasında, demokrat, ilerici, yurtsever olduklarını söyleyenler de var. Bağımsızlık ufkunun kararması, yeni bir kurtuluş savaşına cüret edememe, Avrupa’nın kucağına atıyor onları.

“Ne ABD, ne AB, Bağımsız Türkiye!” diyebilmenin anlamı işte budur. Biz küçük Amerika olmayı da, küçük Avrupa olmayı da reddediyoruz. “Büyük Türkiye” deyip, Türkiye’yi emperyalizmin askeri üssü ve ekonomik çiftliği yapan sahte milliyetçiliği de bu yüzden mahkum ediyoruz.

Bağımsızlık

ve demokrasi devrim sorunudur

Çünkü, oligarşinin iktidarı, bağımsızlığı ve demokrasiyi yokeden, çıkarları emperyalizmle işbirliğinde ve faşizmi sürdürmekte olan bir iktidardır. Başka açıdan söylersek, bağımsızlığın ve demokrasinin önündeki esas engel, oligarşidir.

Oligarşinin düzenine son vermek ise, bizim gibi bir ülkede, devrimsiz mümkün değildir. Oligarşi, egemen sınıf olarak iktidarı elinde tutarken, ne IMF’den, NATO’dan, ABD’den, AB’den kopmak mümkündür, ne de faşizmin zulmüne son vermek. Parlamento yoluyla oligarşinin saltanatına son vermenin yolları da kapalıdır. En sıradan hak ve özgürlüklerin yok sayıldığı, en küçük bir konuda muhalefetin bile sindirilmeye çalışıldığı bir ülkede, bü-

yük ve köklü değişikliklerin “yasal” ve parlamento” yolundan olabileceğini savunmak zaten ya siyasi körlük, ya da düzen savunuculuğundan başka anlam taşımaz. İşte bu nedenle bağımsızlık ve demokrasinin yolunu açmanın, yani oligarşinin düzenine son vermenin tek yolu olarak devrim seçeneği kalmaktadır.

Çağımızda, kurtuluş,

“Toplumsal kurtuluş” hedefiyle gerçekleşir

Yeni-sömürgecilik, bağımsızlığın bir bayrak ve ulusal marştan ibaret hale getirilmesidir. Başka deyişle, **göstermelik** bir bağımsızlıktır söz konusu olan. Yeni-sömürgecilik, **ekonomik anlamda**, “ulusal sanayileri destekleme”, “yardım” adı altında ekonomik olarak sadece o ülkenin yeraltı kaynaklarını emperyalist ülkelere aktarmakla sınırlı olmayan, ülke içinde çarpık-cılız bir montaj sanayisini de geliştirerek, iç pazarı büyütüp sömürsünü derinleştirmeyi hedeflerken; **siyasi anlamda** da **ulusal kurtuluş bilincinin, bağımsızlık kavramının çarpıtılması** gibi ideolojik bir yan da taşıyordu.

1970’lerin başında devrimcilerin yükselttiği bağımsızlık bayrağı, işte bu yeni-sömürgecilik ideolojisine karşı yükseltilmiş bir bayraktır.

Devrimciler, o zaman dediler ki, bağımsızlık ve demokrasinin yolu, **ulusal ve sosyal kurtuluştan geçer**. Bu anlamda devrimci mücadele, bir yanıyla, ulusal bağımsızlık hedefini içerdiği için “ulusal kurtuluşçu”dur; ama hedefi sadece ulusal bağımsızlıkla sınırlı olmadığı, esas olarak **egemen sınıfların iktidarını yıkıp** halkın iktidarını kurmayı hedeflediği için, sadece “ulusal kurtuluşçu”luk, devrimci alternatifini tanımlamaya yetmez.

1920’lerdeki gibi, burjuvazinin veya küçük-burjuvazinin önderliğinde bir ulusal kurtuluşçuluk zaten bugün mümkün değildir. Böyle bir ulusal bağımsızlıkçılığın halk kitlelerinin taleplerine cevap vermesi de mümkün değildir.

Bağımsızlık, demokrasi

ve sosyalizmin birbirine bağlılığı

Halkı aç, işsiz bırakılan, ulusal bağımsızlık adına her şeyin yokedilip emperyalist tekellerin talanına açılan, ekmek ve özgürlük diyenlere zulmedilen bir ülke gerçeği içinde, halkın sorunlarının çözümü için;

- ✘ Bağımsızlık
- ✘ Demokrasi
- ✘ Sosyalizm

olmazsa, olmazlardır. Bağımsızlık, bunların içinde güncel anlamda, rolü açısından temel önemdedir. Çünkü bizim gibi ülkelerde demokrasi sorunu da bağımsızlık sorununa bağlı hale gelmiştir. **Bağımsız olmayan hiç bir ülkede, demokrasinin olması mümkün değildir.** Demokrasinin önündeki engel de emperyalizmdir.

Ne var ki, bağımsızlık ve en genel hatlarıyla demokrasiyi kurmuş olmak da, ülkeyi ve halkı tümüyle kurtuluşa götürmüş olmaz.

Kapitalizmi tasfiye etmeyi düşünmeyen bir düzen, geçici bir süre bağımsızlığa sahip olsa da, sonuna kadar bunu sürdüremez; kapitalist bir devletin dönüp dolaşıp gideceği yer, tilkinin dönüp dolaşıp kürkçü dükkanına gitmesi gibi, emperyalist sistemdir.

Tek sorun “iktidarı ele geçirmek” değildir

Her kim ki, iktidarı ele geçirmekten söz edip, mevcut düzeni değiştirmekten söz etmiyorsa, o bir düzen savunucusudur. Eğer bunu yapan bir partiyse, düzen partisidir.

Eğer sorun, halkın ekonomik, siyasi, kültürel taleplerini cevaplamaksa, düzen değişmek zorundadır. İktidarı almak, bu nedenle sadece bir başlangıçtır.

Düzen partilerinin hemen tüm amacı, “**iktidarı ele geçirmek**”tir. Sonra yapacağı zaten bellidir! Devrimciler içinse, parti, sadece “iktidarı ele geçirme”nin aracı değildir; onun misyonu, asıl ondan sonrasına daırdır; bu nedenle partiyi şöyle tanımlıyoruz: “*iktidarı ele alıp anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimini kesintisiz devrim stratejisiyle sınıfsız topluma kadar götürebilen... kitlelere her şart altında önderlik edebilecek ve sosyal dönüşümleri sağlayabilecek bir örgüt...*”

Bu dönüşümler sağlanmadığında, yani halkın iktidarı hayatın her alanına yayılıp, sosyalizme doğru yönelinmediğinde, emperyalizm, burjuva ideolojisi ve kültürü, sömürücü sınıfların karşı-devrimci faaliyetleri, halkın iktidarı için tehlike yaratmaya devam eder.

Sosyalizmin dünya halklarına

kazandırdıkları inkar edilemez!

Emperyalist propaganda bir süreliğine de olsa, öyle bir hava yarattı ki, sosyalizmi emperyalizmin ağır askeri ve ideolojik saldırısı altında savunacak cüreti ve kararlılığı gösteremeyenler, partilerinin adlarını, programlarının hedef bölümlerini değiştirdiler; sosyalizmi savunmaktan vazgeçmeyenler

bile, savunduklarını yüksek sesle dile getirmekte tereddüt eder hale geldiler.

Her koşulda sosyalizmi savunmaya devam ettik. O hava dağılacaktı. Bundan emindik. Gerçekler üstte çıkacaktı. Böyle de oldu.

Sosyalizm, insanlığa çok şey kazandırmıştır. Bu, sosyalizmin en keskin düşmanlarının bile yadsıyamadığı bir gerçektir. Teorik, ideolojik açıdan **"Sosyalizmin tarihsel zorunluluğu"**nu anlatmayacağız burada. Sadece bu söylediklerimizin çok somut kanıtı olarak bir anlatım aktarmakla yetineceğiz.

"Moskova'daki bir pazarın önünde sigara satarken. dondurucu soğuğa, kat kat giyinerek direnmeye çalışan 'babuşka'(nine) ya sosyalizm ya ölüm diyor 'başka türlü yaşayamam'. Gözleri yaşlı bu kadın komünist partisinin militan bir üyesi değil, komünistleri desteklemesine destekliyor ama aslında sözlerinin ideolojik hiçbir içeriği de yok. O sadece 'eski güzel günler'e dönmek, bugün yaşadığı 'kabus'tan uyanmak istiyor..."

Onun gözünde sosyalizmin farklı anlamları var. Sosyalizm demek, bu yaşta bir kaç ruble için dondurucu soğukta sigara satmak zorunda kalmamak, ilaç parasını nereden bucağını düşünmemek, sokakta diki-leceği gücü olmadığında kendisine kimin bakacağını merak etmemek demek. Onun sosyalizminin ideolojik bir yanı yok. O sadece kalan ömründe insanca yaşamak istiyor." (Milliyet, 1 Mart 1999)

Gazeteci, yaşlı Moskovalı'nın sözlerinin "ideolojik bir içeriği yok" diyor, ama var. İdeoloji de sonuçta bu zaten.

İhtiyar kadının, gerçekte tüm dünya halklarının istediği ne; **İnsanca yaşamak**; sosyalizmin işte bunun ideolojisidir.

İnsanın, insan emeğinin en yüce değer sayıldığı... Sömürünün, baskının, işkencenin olmadığı... Sağlıktan eğitime, ulaşma, konuta kadar tüm temel ihtiyaçların emekçilerin iktidarda olduğu sosyalist devlet tarafından karşılandığı... sömürücünün, soyguncunun yaşatılmadığı... Halkın değerlerinin, onurun, namusun yaşatıldığı... insanların sosyal, kültürel gelişimleri için her türlü imkanın seferber edildiği... bir düzen!

Sosyalizm sihirli değnek değil, ama sosyalizmin bir sihri var

Sosyalizm bir sihirli değnek değildi. Ama sosyalizm geliştikçe, sihri de çok açık görölüyordu. 1 milyarlık ülkelerin açlık ve yoksulluk sorunu bu sihirle çözülmüş, bu sihirle yüzlerce farklı dilden, dinden halklar bir arada barış içinde yaşatılabilmiş, bu sihirle en gelişmiş emperyalist ülkelerin sağlayamadığı eğitim, sağlık, konut düzeyine ulaşılmıştır.

Halktan kopan, halk için demokrasiyi güdükleştiren her ilerici, sosyalist iktidar, gerçekte kendini güçsüzleştirir. SSCB'de, Doğu Avrupa ülkelerinde olan da bir yerde budur. Bunlar, sosyalizmin başarısızlığının değil, sosyalizmin yeterince uygulanamamasının sonuçlarıdır.

Sosyalizmin sihri, halkın iktidarında, katılımında, söz, karar hakkındadır. Bunu en üst düzeyde başarabilen iktidarlara, sosyalizmin sihirli gücüne de sahip olurlar.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm, işte bu sihire sahip olmak için izleyeceğimiz yoldur.

YIKILIR VE YIKILACAKI

Bu düzen yıkılmaz değil, yıkılır ve yıkılacak!...

... Onların halka sefalet, açlık ve zulümden başka verecekleri bir şey yoktur. Ama bizim bu sefalet, açlık ve zulme son vererek kazanacağımız bir dünya var.

... Ve elbette, kazanacağımız ve kendi ellerimizle kuracağımız bu dünyanın bedelini ödeyeceğiz. Emperyalistler ve bir avuç sömürücü azınlık, kan dökmeden düzenlerinden vazgeçmeyecektir. Kanımızın dökülmemesi için kan da dökmek gerekecektir... Bizler yaşamın en güzelini bilen ve yaşamı en çok sevenleriz ama, insanca, onurla yaşamak için bedel ödemekten kaçınmayacağız. Ve bu bedeller üzerinde yeni bir dünya kuracağız.

... Emperyalizmin boyunduruğu altında olmayan, ülke topraklarımızın satışa çıkarılmadığı, serbest pazara dönüşmediği bir dünya için;

Oligarşi ve emperyalistler için diktatörlüğün, üreten, yaratan, çalışan her insan için özgürlüğün olduğu bir dünya için;

Kürt ulusu üzerinde ulusal baskı ve asimilasyonun olmadığı, her iki ulusun ve ulusal azınlıkların kardeşçe yaşadığı bir dünya için; ezilen dünya halklarının kurtuluşu ve kardeşliği için;

Üretimin ve sosyal hayatın halk yararına örgütlendiği, sefaletin, işsizliğin olmadığı bir dünya için;

Savaşıyoruz ve mutlaka kazanacağız!...

(Haklıyız Kazanacağız'dan)

Bir kanıt daha: Emperyalizmin işkence ve katliam kaseti

Kaset herkesin bildiği gerçeği haykırıyor bir daha:

AMERİKA KATİL KATİL!

Emperyalizm Afganistan'da...
İşkence... Kayıp... Katliam...
Da Orada!

Kabil'de gizlice çekimi yapılan bir kaset, emperyalizmin Afganistan'daki katliamının yeni bir kanıtı, belgesi oldu. Bilinmeyen değildi, tahmin edilmeyen değildi. Guantanamo'da Afganlı esirlere **tüm dünyanın gözleri önünde** pervasızca işkence, eziyet yapanların, **gözlerden irak** Afganistan bozkırlarında, hapishanelerinde neler yapabilecekleri tahmin etmek hiç de zor değildi.

Afganistan'ın Mezar'ı Şerif kentinde ırlandalı belgesel film yapımcısı Jamie Doran tarafından yapılan gizli çekimlerin sonucunda hazırlanan kaset, emperyalist katliamcılığın belgesi oldu.

Kasette emperyalizm var

Kasetin adı; **Massacre At Mazar**. Yani "Mezar-da Katliam". *"Kasette konuşan bir görgü tanığı, bir Amerikan askerinin bir esirin boynunu kırarak öldürdüğünü gördüğünü söyledi. Aynı tanığa göre, bir başka asker de bir Taliban esirin üzerine asit döktü."*

"Bir başka tanık da, yüzlerce Taliban esirin, zorla çöle götürüldüğünü ve ıssız bir yerde hepsinin kurşuna dizildiğini belirtti. Bu sırada, 30-40 kadar asker de olayı kayıtsız bir biçimde izlediğini sözlerine ekledi."

"İnfazın, bir Amerikalı komutanın emri üzerine yapıldığı da kasette ifade ediliyor."

Kaset, Mezar-ı Şerifte binlerce Afganlının "na-

sıl kurşuna dizildiğini, onlara nasıl işkence edildiğini, gruplar halinde çöle götürülerek nasıl öldürüldüklerini, ardından da toplu mezarlara gömüldüklerini" belgeliyor.

Zin Kalesi ve Şibirgan Cezaevi'ndeki işkence ve infazlar sonucu öldürülenlerin toplam sayısının 3-bin arasında olduğu tahmin ediliyor.

3 bin Kayıp! Aleni bir Katliam!

Kasetin yapımcısı Jamie Doran, *"kasetin Mezar-ı Şerif bölgesinde 3 bin kadar Talibanın nasıl kaybolduğu sorusuna da açıklık getirebileceğini"* söylüyor.

Evet, 3 bin kayıp! Çoğumuzun haberi yoktu belki bundan. Çünkü "dünya medyası" denilen yalan makinası 3 bin kayıptan hiç söz etmedi. 60 de-vekuşunun ölümünü başlıklara çıkaran, sahile vuran balinaları manşet yapanlar, **ÜÇ BİN İNSANIN KAYBEDİLMESİNİ** yazmadılar.

Cenk kalesi katliamı, tüm emperyalist sansüre rağmen, dünyaya yansıyan az sayıdaki katliamdan biriydi. Basında yer alan bilgilere göre, kasette, Cenk Kalesi'ndeki 800 esirin katledilişine dair de tanıklıklar ve bilgiler yer alıyor. Cenk kalesi katliamına ilişkin dile getirilen iddialardan biri şöyle: *"Kalede isyan yaşanmadığı, Kale'dekilerin Özbek lider Kerimov karşıtı olan Özbekistan İslami Hareketi'ne mensup gençlerden oluştuğu... katliamın Özbek lider Kerimov'a ABD'ye verdiği desteğe karşılık bir teşekkür amacıyla gerçekleştirildiği" şeklinde.*

"ÇAĞDIŞI Taliban yönetimini" yıkmak için Afganistan'a girenlerin ÇAĞDAŞLIĞINA bakın!

"DEMOKRASİ ŞAMPİYONLARI"nın, Afganistan'a götürdüğü DEMOKRASİYE bakın!

"TERÖR" diye operasyonlarını meşrulaştıranların Afganistan'da 'gözettiği' İNSAN HAKLARINA bakın!

Gerekçe ne olursa olsun, Cenk Kalesi katliamında, ne savaş kurallarına, ne ulusal, ne uluslararası hukuka uyulmadığı, ABD ve Afgan işbirlikçilerinin aleni bir katliamı olduğu ve “*hukuk hukuk...*” diye dolaşan Avrupa emperyalist kurumlarının da bu katliam karşısında sustukları gerçeği ortadadır.

Kaseti, Avrupa Parlamentosu da İzledi... Ve çok şaşırmış!

Kaset, önce Berlin'deki Alman meclis binasında, aralarında insan hakları örgütü yetkilileri, milletvekilleri ve akademisyenlerin de bulunduğu grup tarafından, ardından da Avrupa Parlamentosu'nda seyretilti. “*Massacre At Mazar adlı kaset Avrupa'da şok yarattı*” diye yazdı kimi gazeteler.

Şok olacak, şaşıracak ne var? O kadar mı dünyadan habersizdi bu Avrupa Parlamentosu.

Falan ülkedeki kokoreç tüketimini biliyorlar ama Afganistan'daki katliamdan haberleri yoktu demek ki! Yoksa ABD'nin oraya gerçekten demokrasi götürdüğünü, bombalar yerine çiçekler attığını, katliamcılar yerine mesela sağlık uzmanları mı gönderdiğini sanıyorlardı? Vah zavallılar, nasıl da aldatılmışlar!

Elli yıldır, Amerikan katliamları karşısında Avrupa'nın tutumu böyledir. Seyrederler, tavırsız kalırlar, sonra rapor hazırlarlar. Ötesi olmaz. Çünkü benzer katliamları, onlarca sömürge ülkede, işgal ettikleri ülkelerde kendileri de gerçekleştirmiştir.

Amerikan emperyalizmi dünya medyasını dev tekeller aracılığıyla kontrol etse de, gerçek eninde sonunda, bir yoldan açığa çıkıyor. Afganistan'da da böyle oldu. Amerika'nın KATİL kimliği, ve Avrupa'nın SUÇ ORTAKLIĞI **tescillendi**.

Bu Da Katliamcıların Demokrasisi

Aylardır toplandı toplanacak diye sözü edilen Afganistan geleneksel meclisi Loya Jirga sonunda toplandı.

“*Çağdışı, anti-demokratik Taliban yönetimi*” yıkıldı, yerine “*çağdaş, demokratik ve tekelci Unocal yönetimi*” geldi. Loya Jirga'nın sonucu kısaca böyle özetlenebilir.

Afganistan'ın yüzlerce yıllık geleneğe sahip bu meclisi, Afgan halkının, hatta Afgan egemenlerinin iradesini yansıtan bir meclis değil, sadece işbirlikçi yönetimin meşrulaştırılmasına yarayan bir alet oldu. Unocal Petrol şirketinin danışmanlığını yapan geçici Başbakan Hamid Karzai, şimdi resmi-kalıcı başbakan sıfatını aldı.

ABD, Loya Jirga'da Karzai'nin dışında aday çıkmaması için tüm baskı, tehdit, şantaj yöntemlerine başvurdu. Aday olacağını açıklayan eski devlet başkanı Burhaneddin Rabbani ve eski kral Zahir Şah yanlıları dahil, tüm adaylar çekilmek zorunda bırakıldılar. **Bine yakın** Loya Jirga delegesi, ABD'nin bu baskılarını proteste ederek toplantılardan çekildi. Bu noktada Loya Jirga Afgan aşiretlerini temsil etme niteliğini bile büyük ölçüde kaybetti.

Ama Amerika için bunların hiç bir önemi yoktu. O kendi adayını bu meclis aracılığıyla meşru-

laştıracaktı. Sonuçta; Amerikan işbirlikçiliği, Afganistan yönetimine el koydu.

Afganistan'a, krallarla, savaş ağalarıyla, aşiret reisleri ve tekellerin temsilcileriyle ABD'nin güdümünde demokrasi geldi!..

Daha geçenlerde **Kolombiya**'da devlet başkanlığı seçimlerinde kontra örgütünün kurucusu ve eroin-kokain tüccarını destekleyen, **Venezüella**'da halkın büyük çoğunluğunun desteklediği bir devlet başkanını darbeye devirip yerine en büyük hırsızlardan, dolandırıcılardan birini devlet başkanı yapmaya çalışan, İsrail'de **Şaron'u destekleyip**, Küba'da **Castro'yu devirmeye** çalışan, hemen tüm tarihi boyunca da, onlarca ülkede cuntalar yapıp, katliamcılarını destekleyen ABD'nin, Afganistan'a da başka tür bir demokrasi getirmesi mümkün müydü?

ZULMÜN DUVARLARI VE “ÇÖZÜMLERİ”

- ◆ “Geçici Filistin devleti” ya da başka sahte çözümler; Filistin halkının iradesinin olmadığı hiçbir “çözüm” çözüm değildir.
- ◆ Avrupa’nın listeleri Filistin halkının direnişinin meşruluğunu yokedemez.
- ◆ Berlin duvarını yıkma törenleri yapanlar, İsrail’in törenle örmeye başladığı duvarı yıkabilecek mi?

Filistin sorununda “çözümler” tartışılıyor. Kimi farklılıklarla birlikte temelde iki “çözüm” var. Birincisi Filistin halkının çözümü; Filistin direnişle, intifadayla başkenti Kudüs olan özgür ve bağımsız Filistin’i kuracağı diyor. Diğer çözümlerin tümü özünde Amerikancı Filistin’i, emperyalist sistemin parçası bir Filistin’i tartışıyor.

Emperyalist ülkelerin Dışişleri Bakanlarının 13-14 Haziran’da Kanada’nın Vhstler şehrinde yaptığı G-8 zirvesi sonrasında “ortadoğu sorununa çözüm aradık, tartıştık, ama anlaşamadık” diye açıklandı. G-8’ler ancak ‘nasıl sindiririz, nasıl parselleriz’i tartışır. Başka “çözümler” de var. İsrail’in başdestekçisi Amerika bu kez de “geçici Filistin devleti”ni tartışmaya ve tartıştırmaya başladı. Avrupa ise özünde Amerikancı olan ikiye bölünmüş politikasını sürdürüyor.

“Ortadoğu sorunu” Filistin halkının iradesinin olmadığı hiçbir masada çözülemez. Bugüne kadar yaşananlar bunun ispatıdır. Arafat’a baskı yaparak, terör uygulayarak, işbirlikçi bir iktidar yaratarak adına “çözüm” diyerek bir statü oluşturulsa dahi bu gerçekte “çözüm”ü ifade etmeyecektir.

Nitekim, *bizim irademizi yok sayamazsınız, kendi kaderimizi biz belirleyeceğiz, işgale, kuşatmaya son vereceğiz* diyen Filistin halkının direnişi ve feda eylemleri sürüyor. 18 Haziran’da gerçekleşen eylemde 19 İsrailli öldü.

AVRUPA’NIN MASKESİ DÜŞÜYÖR

FHKC ve El Aksa Şehitleri Tugayı Avrupa’nın “terör örgütleri listesi”ne alındı. O da Amerika’nın “çözümü”ne böyle destek veriyor. FHKC, sözcüsü Mahir El Tahir Beyrut’ta yaptığı açıklamada; “AB’nin İsrail yanlısı olduğunu kanıtladığını” söyledi. Tahrir, “AB bu karar yerine yasalardan ve BM sözleşmelerinden daha üstünmüş gibi davranan ve Filistinlilere karşı en iğrenç suçları işleyen İsrail’i kınamalıydı” dedi.

Filistin Enformasyon Bakanı Yasser Abed Rabbo

da kararı “adaletsiz” olarak değerlendirirken, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi’nin listeye alınmasının nedeni de, FHKC’nin Filistin yönetimini oluşturan FKÖ’nün bir kolu olmasından kaynaklandığını söyledi.

Avrupa’nın bu kararı Filistin politikasındaki ikiye bölünmüş maskelerinin de giderek indirildiğinin bir göstergesidir. Bundan sonra sıra Arafat’ın lideri olduğu El Fetih’e gelecektir. En genelde Filistin halkının özgürlük ve işgale karşı bağımsızlık direnişine “terör” denilmesi, özelde ise FHKC’ye, FKÖ’ye karşı alınan tavır direk Filistin yönetimine verilen bir mesajdır. İsrail zulmüne destektir. Buna rağmen Avrupa, “insan hakları” şu bu demeye devam edecektir. Bu onun karakteridir. Her türlü zulmü destekler, sonra demokrasi, insan hakları havariliğini de kimseyle bırakmaz.

ZULMÜN DUVARLARI

Filistin halkının direnişini yokedemeyen, feda eylemlerinin önüne geçemeyen İsrail çaresiz. Çaresizleştikçe zulmü artırıyor, “misilleme”, “teröre karşı savaş” diyerek işgaller, tutuklamalar, katliamlar düzenliyor. Hiçbiri çaresizliğine çözüm olamıyor. Şimdi bulunan yeni “çözüm”ün adı **DUVAR**.

İsrail Batı Şeria’ya duvar örmeye, törenle başladı. Batı Şeria’yı ikiye bölen projeye göre, Filistin toprakları bir kısmı yüksek beton duvarlarla, daha yaygın bir bölüm de elektrikli tellerle çevrilecek. “Küresel” dünyanın ortasında açık bir hapisane, ABD’nin, AB’nin, tüm uluslararası kurumların gözü önünde ve onayıyla yaratılıyor. İşgal yetmedi, bütün halk hapsediliyor.

Amerikancı dünya düzeninin dün-

yaya ne getirmeyi öngördüğünü görmek için bu duvara bakın. Amerika'nın "duvar çekmek yanlış" demesi her zamanki danışıklı doğuştan başka bir şey değildir. Emperyalist sisteme direnenleri sindir, sindiremiyorsan yoket, onu da yapamıyorsun tecrit et. Emperyalist zulüm politikaları bu süreçte ilk önce Filistin topraklarında deneniyor, başarılı oldukça başka yerlerde de denenecektir.

BERLİN DUVARINDAN BATI ŞERIA DUVARINA

Berlin duvarı edebiyatı yapanlar, onu sosyalizmin simgesi olarak gösterenler; Batı Şeria duvarını niye görmüyorsunuz? O duvar neyin simgesi? Hani o duvarı kameraların önünde yıkanlar; Batı Şeria'daki duvara saldırmayacak mısınız? Tüm dünyanın gözleri önünde terör uygulayan bir devletin zulüm duvarlarını yıkmak için şenlikler düzenleyecek misiniz?

Yapmayacaklardır, yapamazlar.

Berlin duvarı kampanyaları yapanlar emperyalistlerdi. Emperyalist propagandayla kitleleri aldattılar, özgürlük, kardeşlik, demokrasi gibi kavramları kullanarak kimi "sol" kesimlerin de beyinlerini teslim aldılar, zehirlediler, kendilerine hizmet eder hale getirdiler. Berlin Duvarına çekiçler "özgürlük" çığlıkları ile vuruldu. Her sökülen tuğla emperyalist sistemin özgürlüğüne güç verdi. Dünya hakimiyetini ilan etmede bir adım daha atmasını sağladı. Büyük bir yalan ve demagoji kampanyasıyla, halkların sınırsız ve sömürsüz bir dünyada yaşamasını savunan sosyalizme

İŞGAL "RESMİ KARAR"

İsrail devletinden 'yeni' bir karar; *"Filistin yönetimi terörü durdurana kadar, Batı Şeria'daki Filistin kentlerini işgal edeceğiz ve çıkmayacağız."*

İşgalin resmi olarak itiraf edilmesinin dışında karar bir "yeni"lik taşıyor. İsrail işgalin resmileştirilmesindeki cüreti Amerika'dan, Avrupa'dan alıyor. Önce fiili olarak yaşama geçirdi, nabız yokladı, tepkileri ölçtü şimdi bir adım daha ileri giderek işgali resmileştirmeye başlıyor. Gerekçe yine aynı; "terör".

karşı "özgürlük" savunucuları kesilenler, duvarların yıkılmasından sözedenler şimdi İsrail'in elektrikli tel örgülerinin, kanlı duvarlarının yanına bile yaklaşamayacaklardır. Çünkü o duvarlar ve teller emperyalistlerin onayıyla inşa ediliyor. Yarın o duvarın diplesinde, tel örgülerin elektrik akımlarında katledilecek Filistinlileri görmeyeceklerdir.

HALKIN İRADESİ DUVAR TANIMAZ

Özgürlüğü için ölümü yenen bir halkı engelleyebilecek hiçbir duvar, tel örgü yoktur. Teller, duvarlar da İsrail'in "güvenlik sorunu"nu çözemez. Halkın iradesini tanımayan "çözümleri" dayatanlar kendisi de çözümsüz kalmaya mahkumdur. Tarihte zulüm iktidarları, beyler, paşalar çok duvarlar, setler ördüler egemenliklerini korumak için. O duvarlar saltanatlarıyla birlikte yerlebir oldu.

"Saddam'dan Sonra Hamaney ve Esad Uyku Uyuyamayacak"

Bu tehdidin sahibi tahmin edileceği gibi bir Amerikalı, eski CIA başkanı James Woolsey 14 Haziran tarihli Hürriyet'e konuşuyor.

Saddam'ı devirmek için sanki daha önce yetkisizmiş gibi, CIA'ya darbe, suikast her türlü yasadışı yolları kullanma yetkisi veren ABD, hedefin Irak ile sınırlı olmayacağını durmadan yineliyor. İran, Suriye "demokrasiye geçmeleri" için, dünyada özgürlüklerin en büyük düşmanı tarafından tehdit ediliyor.

Arap dünyasının "demokrasiye geçmesinde" Türkiye'nin önemli olduğuna da vurgu yapıyor CIA başkanı. Bu "önem" nereden kaynaklanıyor? Amerika'nın ortadoğu politikasına her türlü desteği vermekten elbette. "Demokrasi" demagojisiyle Amerika'nın istediği Ortadoğu düzeni Türki-

ye ve İsrail'in desteğiyle şekillendirilmek isteniliyor. İran, Irak, Suriye ve tüm Arap ülkelerine yürümleri gereken yolu da gösteriyor CIA; **"Türkiye gibi olun!"**

Nedir Türkiye gibi olmak?

Demokrasi yalanlarını bir yana atın, bu masala artık kimsenin inandığı yoktur. Ortadoğu'da tek özgür ülkenin İsrail olduğunu söyleyen kafa Türkiye'yi de demokrasi örneği gösterir elbette. Bunlar gerçeklerin gizlenmesi içindir.

Gerçekte kastedilen; Amerika'nın denetiminde, ABD'nin her istediğini yapan, bölge çıkarları için kendi askerinin kanını dahi satan onursuz, kışkırtıcı iktidarlar ve halklardır. Direnmeyin, teslim olun, uşak olun deniyor. **"Örnek ülke, model ülke"** diyerek oligarşinin söylediği de budur!

“BİTERSE...”

İsrail; “Terör biterse Kudüs’ün çifte başkent olması dahil barış görüşmelerine hazırız...”

Genelkurmay; “terör bitsin, dil konusunu da tartışırız...”

Sami Türk; “ölüm orucu bitsin mutabakat yapacağım... sempozyum düzenleyeceğim...”

İsrail Dışişleri Bakanlığı Ortadoğu Sorumlusu Yaakov Keidar, “intihar saldırıları ve terörün sona ermesi durumunda Kudüs’ün çifte başkent olması da dahil olmak üzere her konuda barış görüşmeleri için masaya oturmaya hazır olduklarını” söyledi. (14 Haziran, Cumhuriyet)

Bir yandan en vahşi terör politikalarını uygulayacaksınız, öte yandan halkların direnişine terör adını verip, “terör bitsin...” demagojisiyle haklarını yoksayacaksınız.

İsrail’in masaya oturmaktan ne anladığı bir yana, feda ey-lemleri gündeme gelmeden, ikinci intifada başlamadan önce niye oturmamış o masaya? Oslo anlaşmasında oturdu ne oldu? Gerçekten İsrail “her konuyu” tartışmaya hazır mı? Barış mı istiyor? Cevapları tartışılmayacak kadar alenidir.

Halkın direnişini kırmamanın, kendi içinde bölüp parçalama-nın, dünyayı “bakın biz ne kadar uzlaşmadan yanayız” yalanı-na inandarmanın oyunudur bu. Sadece İsrail’e özgü değil, tüm egemenlerin, emperyalistlerin kullandığı bir politikadır.

“Biterse...” oyunlarının, “çocuk aldatma oyunu” oldu-ğunu görmek içinse siyaset, strateji, taktik bilmeye de gerek yoktur.

Taktik aleni olmasına rağmen, inanmaya hazır olan muhataplar da bulunmaz değildir. Halkların gücüne, kendi gücüne güvenmeyen, emperyalizme, işbirlikçisi iktidarlara doğru tahlil edemeyenler kendi yokoluşlarını da bu yalana inanarak, ya da inanıyor gözüküp takiiye yapmaya çalışı-rak kendi elleriyle hazırlarlar.

“Terör biterse...” yalanıyla başlayan bu taktiği ülke-mizden de çok iyi tanırız, onyıllarca doğuda Kürt halkına karşı, bütün Türkiye’de halkın taleplerine karşı kullanıldı ve halen de kullanılıyor.

TÜRKİYE’DEN

“BİTERSE...” MASALLARI

İsrail’in bu “taktiği” yazımızın spotunda özetlediğimiz gi-bi oligarşi tarafından da çeşitli biçimlerde kullanılagelmıştır.

Katliamcılıkları gibi politikaları, taktikleri, kafa yapıları

ve demagojileri de aynıdır. Çünkü akıl hocaları aynıdır; Amerika. Siz buna oligarşinin Osmanlıdan devraldığı mira-sı da ekleyin, karşınıza çıkan tablo; **aldatma, hile, yalan, oyalama, demagoji, baskı ve terördür.**

Sami Türk, “ölüm orucu bitsin...” diye başlayan cümle-lerle ne vaatlerde bulunmadı ki; 9 Aralık’da “ölüm orucu biterse...” mutabakat yapacaktı; 10 gün sonra katliam yaptı. Aynı yalana bu kez de “bitsin... sempozyum yapaca-ğım...” diye devam ediyor.

İnanmaya hazır olanlar katliamcı bir kafaya o gün de inanmış, “bırakın” demişti, bugün de “bırakılıyadı...” di-yorlar. Yapılınca ne olacağı malum “sempozyum” masalla-ryla “bırakın” çağrılarını yineliyorlar.

Bir başka örnek, oligarşinin Kürt halkına yönelik politi-kasında yıllarca kullanıldı ve halen kullanılıyor. Genelkur-may “doğuda terör bitsin demokratik gelişmeler ancak o zaman olur” masallarını anlattı. Baskıyı, işkenceyi, katliam-larını, köy yakmaları, tecavüzleri, kulak kesmeleri bu yala-nın ardında sürdürdü, meşrulaştırmaya çalıştı. “Terör” de-diği, silahlı mücadeleydi. Bugün **silahlı mücadele yok; ne de-ğişti?** Batıda demokratiklik mi vardı ki, doğuda bir şey de-ğişsin? Elbette değişen bir şey olmadı, olamazdı. Ama oli-garşi kendine yeni “terör” demagojileri, yeni gerekçeler bulmakta gecikmedi; “terör” bitmemiştii, “terör örgütü si-yasallaşmak istiyordu.” Bu defa bu demagojiyle Kürt halkı-nın taleplerini ezme, yoketme, yoksayma politikası sürüyor.

Kürt halkı dilini, kültürünü mü istiyor; oligarşinin ceva-bı hazır, “terör bitsin, dil sorununu da tartışırız”. “İdam kalksın” mı deniyor; aynı taktik yine devreye giriyor, “te-rör bitsin...” Bir yandan işkenceler, kaybetmeler, baskılar, Ohal ve fiili Ohal uygulamaları tüm hızıyla sürüyor.

Söylenenin özü şudur; örgütlü olmayacaksınız, diren-meyeceksiniz, hak ve özgürlüklerimiz demeyeceksiniz, ben ne verirsem ona razı olacaksınız.

Halkın hak ve özgürlüklerinin karşısına “bitsin...” ma-sallarıyla çıkmak büyük bir aldatma ve yalandır.

Tabelaların Yazdığı

Gerçeğin Söylediği

Demokratik... Sol... Doğru Yol... Özgürlük... Dayanışma... Demokrasi... Milliyetçi... Liberal... Halk... Emek... Millet... Adalet... Cumhuriyet... Saadet... Sosyalist... Komünist... Aydınlık Türkiye... Büyük Türkiye... Türkiyem...

Bunların hepsi mevcut partilerin tabelalarında yazan sıfatlardan, isimlerden bir kaç. Peki kaç, bu sıfatların ve isimlerin tam karşılığını veriyor diye sorarsanız, buna rahatlıkla "Hiçbiri" diye cevap verilebilir.

Hiçbiri; çünkü, düzenin asli partileri, MGK-IMF programlarıyla, muhalif partiler de, düzenin görünür ve görünmez yasalarıyla çizilen bir çemberin içine hapsedilmiş durumdadırlar.

Parti adları, kitlelerin özlemlerini, taleplerini dile getirir bir biçimde. Ama bu düzen, bu taleplerin hiçbirinin karşılanmasına izin vermez. İşte bu çelişkili durumun sonucunda ortaya çıkan tablo şudur: Bu sıfatlarla, partilerin yaptıklarını yanyana koyduğunuzda, eksiksiz bir "İKİYÜZLÜK" tablosu elde edilir.

İsminde "Demokratik" sıfatını kullanan parti, belki Türkiye'nin en anti-demokratik partisi hüviyetini taşıyor. Tabelasındaki sıfatlardan biri olarak "Dayanışma"yı kullanan sol bir parti, solda dayanışmadan en uzak kesim durumundadır. "Anavatan" ismini taşıyan parti, emperyalistlerin vatana gireceği kapıları ardına kadar açan parti olarak Türkiye tarihine geçmiştir. Türkiye'de "milliyetçi" sıfatını taşıyan tek partinin, iktidarda olduğu dönem, Türkiye'nin eşi görülmemiş

biçimde sömürgeleştirildiği, ülke yönetiminin IMF karşısında uşaklaştırıldığı bir dönem oldu. Türkiye'de yasal olarak "komünist" ismini alan tek parti olan bir parti, Genelkurmay paraleline giren ilk komünist parti olma ünvanını da taşıyordu. "Büyük Birlik" ismini partilerine isim olarak seçenler, tarihin cilvesine ve siyasetin şu ikiyüzlülüğüne bakın ki, bu topraklarda halkın bölünüp birbine düşürülmesinin en acı örnekleri olan Maraş katliamının yaratıcılarıydı. "Doğru" sıfatı, yalancılıkta tüm burjuva liderlerini geride bırakan bir kadının partisinden adındı. Kendilerine koyacakları en yerinde isim "genelkurmay partisi" olan bir grup, ilginçtir ki, "işçi partisi" tabelasını asmıştı parti binalarının önüne. "Halkçı" sıfatını taşıyan partinin iktidar ortağı olduğu dönem, bu ülkeye en fazla infaz ve faili meçhulün yapıldığı dönem olarak geçecekti...

*

Tabelalar, aynı zamanda birer **MASKE**'dir. O maskenin ardında başka politikalar, çıkarlar vardır. Tabelada **halk** der, **patronlar** için çalışır. Tabelada bağımsızlık der, IMF'ye uşaklık eder. **Sol** der tabelada, **sağ** der.

Tabelalar, ki aynı zamanda, bir **REKLAM** ögesidirler. İçindeki ürünün ambalajda yazdığı gibi olup olmayacağının hiç bir garantisi yoktur. Onları test edeceğiniz tek yer, koltuklarıdır.

Tabelalar, tüm şatafatlı, iddialı hallerine rağmen, "**çare seçim değil**" sözünün de bir kanıtıdır. Onlarca yıl "**Adalet** Partisi" yönetir, adaletin zerresi olmaz, onlarca yıl halk partisi yönetir, halkın yüzü gülmez. Böyledir. Böyle olduğu için, her tabela, üzerinde yazanın, bu düzen içinde mümkün olamayacağını, onu sadece kitlelerin oylarını **tavlama** aracı olarak kullandıklarını anlatır.

ARACISIZ YÖNETİM

Dünya Bankası tarafından Türkiye’de **Yatırım ve Promosyon Ajansı** kuruldu. Ajans, “*politikacıların etkisinden arındırılmış, yabancı sermayeye ortamı hazırlama*” işini görecek. Kısaca emperyalist tekellerin yolunu düzleyecek kurumlardan bir tanesi, ama sonuncusu olmayacağı kesindir. Sonuncusu olmayacaktır, çünkü emperyalistler Türkiye’yi ekonomi yönetimi, bürokrasi, hukuk her alanda çıkarlarına göre yeniden şekillendiriyor. Şekillendirme sürecektir.

En büyük adımı uluslararası Tahkim’le atılan, ülkemizi emperyalist tekellerin talanına açarak başlayan süreç, adım adım tekellere bağlı teknik yönetimin oluşturulmasına geliştirildi. Emperyalist tekeller, girdiği ülkelerin ekonomisini kendi eline almak istiyor, **ekonomiyi elinde tutanın** siyasetinden ordusuna kadar her şeyi yönlendireceği de açıktır.

Tekeller bunun için düzenlemeler yapıyor. IMF ve Dünya Bankası gibi kurumları aracılığıyla üst kurullar, BDDK ve benzeri düzenlemelerle oligarşinin siyasi iktidarı adım adım tekellere ilişkin karar ve tasarruf hakkını kaybediyorlar. Yatırım ve Promosyon Ajansı da bu düzenlemenin adımlarından biridir.

“IMF BİZİM İÇİN TÜRKİYE’Yİ SATIN ALDI”

Bir Amerikan TV’sinde “*IMF bizim için Türkiye’yi satın aldı, her istediğimizi yapar*” diyen Amerikalı, belki de özellikle Irak operasyonunu kastediyordu. Ama bu sözün anlattığı gerçek, ne sadece Irak ile sınırlıdır, ne de tek başına askeri konularla ilgilidir. “**Satın alma**”, emperyalistlerin işbirlikçi iktidara her istediğini emir-talimatla yaptırmanın da ötesinde, sistemi yeniden yapılandırmasıyla, yönetimi kendi eline almasıyla daha bir anlam kazanıyor ve yerine oturuyor.

“*IMF’nin isteği... AB’nin şartları... Amerika’nın olmazsa olmazları... Dünya Bankası’nın kredi şartları... niyet mektubunda verilen sözler...*” vb. vb. ifadelerle gerekçelendirilen onlarca yasal, mali, idari düzenleme emperyalist sistemin, Türkiye’yi uluslararası sermayenin ser-

bestçe hareket edeceği, **devlet ve kamu denetiminin ortadan kalkarak iğneden ipliğe her şeyin uluslararası tekeller tarafından belirlendiği ve denetlendiği** bir ülke haline getirmenin adımlarıdır. Ekonomisi, siyaseti, ordusu teslim alınan Türkiye, IMF aracılığıyla emperyalist sermayenin ilettiği tüm bu düzenlemeleri yerine getirmek durumundadır, aksi, kredilerin kesilmesi demektir. Bunun anlamı da sistemin ayakta duramaz hale gelmesidir.

“İPIN UCUNU KAÇIRDIK”

Yukarıda özetlediğimiz tablo ile yapılan ve devletin yeniden organize edilmesiyle şekillenen, bizzat uluslararası sermayenin atadığı bürokratlar aracılığıyla ülkeyi yönetir, denetler duruma gelmesidir. Kemal Derviş bu düzenlemeleri yapması için atandı.

Bu denetim ve yönetimi nasıl yaptığını daha iyi anlamak için; bir süre önce IMF’nin emirleri Ecevit’in dahi, “*denetleyemiyoruz... İpin ucunu kaçırdık*” diye feryat ettiği, ancak Kemal Derviş’in IMF adına devreye girerek, **IMF’nin bu konuda çok ciddi olduğunu** söylemesi üzerine teslim olduğu “**Üst Kurullar**”ın nasıl işlediğine ve ne işe yaradığına bakalım.

‘Üst Kurullar’ın geçmişi esasen 1981’lere dayanır. İlk kurulan ‘Üst Kurul’ Sermaye Piyasası Kurulu’dur. (SPK) Bunu, RTÜK, Rekabet Kurulu, Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu (BDDK), Telekomünikasyon Kurulu, Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu, Şeker Kurulu, Tütün Kurulu, Kamu İhale Üst Kurulu izledi.

Yetkileri son düzenlemelerle birlikte gittikçe

artırıldı. Ve Ecevit'in "denetleyemiyoruz" fer-yatlarına kadar dayandı.

Üst Kurullar bunlarla da sınırlı kalmayacak-tır. Her çıkarılan yasal düzenleme ile birlikte o sektöre ait bir üst kurul da çalışmaya başlıyor. Örneğin Petrol Yasası mı çıkacak, adı farklı da olsa, Petrol Kurulu da çalışmaya başlamış de-mektir. Demek ki, şu bu yasası diye çıkarılan her yasada o alanı tekellerin tümüyle denetime aldığı anılamalıdır.

BÜTÜN YÖNETİM EMPERYALİST TEKELLERE !

Toplumsal, iktisadi her alanda oluşturulan üst kurul-ların "bağımsız denetimi" getirdiği yalanıyla halk aldatıl-mak isteniyor. Gerçekte ise, düzen partilerinin niteliğin-den bağımsız olarak, seçilmişlerin denetimi yerine, ka-muyu, iktisadi tekeller denetimi altına alıyor.

"Başkan Reagan bize, Üçüncü Dün-ya'yı kapitalizmin çarkının serbestçe dö-neceği yeni bir alan yapmamız konusun-da sıkı bir talimat vermişti. İşte bu ama-ca ulaşabilmek için biz, 1983-1988 YIL-LARI ARASINDA LATİN AMERİKA VE AFRİKA'DA ALÇAKÇA, EKONOMİK BİR TIMARHANE YARATTIK"

"IMF'nin görevi, yoksul ülkelerdeki ekonomi olaylarının, Batı'nın gelişmiş ekonomilerinin yararına olacak biçimde yönlendirilmesi ve yönetilmesidir.

"IMF'ye göre... bir ülkenin büyümesi için halkı unutmak gerekir.

"IMF... çok geniş ölçüde diyebileceği-miz istatistiki sahtekarlığa başvurmuş-tur. Bu sahtekarlığın amacı, o ülkede yı-kıma yol açan ekonomik önlemlerin ge-rekliliğini kanıtlamaktır.

"Dünyanın hiç bir hükümeti, IMF'nin yapısal uyum programını uygulayarak ülkesini kalkındıramamıştır.

"IMF, köleleştirdiği hükümetlerle iş-birliği yaparak politikalarına karşı çık-maya cüret eden insanları bastırma yo-luna gider..."

(IMF görevlisi Davison Budhoo)

Yeniden düzenlenen Genel Muhasebe Kanunu ile devlet yapısı yeniden şekillendiriliyor ve yeniden yetki ve sorumluluklar belirleniyor.

Üst kurullara atanan kişileri belirleyen özel serma-yedir, emperyalist tekellerin işbirlikçileridir. Yani ör-neğin, Koçlar, Sabancılar kendi adamlarını bu kurulla-ra veriyor ve o alanda piyasayı belirliyor. Elbetteki bu belirleme işbirliği yaptıkları emperyalist sermayeden bağımsız değil, tersine onların istekleri doğrultusunda bir belirlemedir.

Kurul üyeleri hiçbir cezai, hukuki yaptırıma tabi ol-madıkları gibi, kendi maaşları dahil olmak üzere, yetki-li oldukları alanda her şeyi belirleyecek yetkilere sahip-ler. Atanmış kişiler olmasına rağmen, İhale Yasası'na ta-bi olmadıkları için, ekonomik bir suç durumunda ne yargılanmaları mümkün, ne de IMF'nin bilgisi ve onayı dışında görevden alınabilmeleri.

Belirttiğimiz gibi, "seçilmiş" siyasetçiler, yani devleti yönetiyor görünenler, bu üst kurulları hiçbir şekilde de-netleme yetkisine de sahip değiller, yetki alanlarında ekonomi politikaları belirleme yetkisine de. Klasik ola-rak bilinen Sayıştay denetimi yok, (nasıl denetlediği ay-rı bir konu) paraların nereye gittiğini, nasıl harcadığını denetleyen herhangi bir mekanizma yok. Merkez Ban-kası para politikasını, BDDK hangi bankaya el konula-cğını, şeker ve tütün üst kurulları şeker, tütün fiyatların-dan ne kadar ekilip ekilmeyeceğini belirliyor. Bir başka-sı hangi KİT'in nasıl özelleştirileceğine karar veriyor.

Akla gelen ve sorulması gereken soru şu; bu üst ku-rullar neye göre ve **kimin çıkarına** göre belirleyecek bunları? Cevap, üst kurullar da "ciddi" olduğu uyarısını yapan IMF'nin temsil ettiği emperyalist sermayedir. On-ların işbirlikçisi tekeller de pastadan kendilerine verilen payı alarak bu sistemden kar edenler arasında yer al-maktadırlar.

Üst kurullar aracılığıyla sermayeye kaynak transfer-leri hiçbir denetime tabi tutulmadan yapılabilir.

"Devleti küçültme" şovlarıyla yapılan ve onbinlerce emekçinin bölge müdürlüklerinden, KİT'lerden atılması-na neden olan düzenlemeler, esasında küçültmek bir ya-na, kurullar aracılığıyla kamuda tekellerin denetim sağ-lamasının düzenlemeleridir. Parlamento, iktidarlar dev-redişi bırakılarak, seçim hesapları vb. nedenlerle tekel-lerin isteklerine karşı olası çıkarılacak 'güçlükler' daha baştan bertaraf ediliyor. IMF'nin "ciddi" olmasının altın-da yatan da bu nedendir.

Nitekim, IMF'nin tüm isteklerini yerine getirmesine rağmen, tütün, şeker, enerji gibi üst kurullara yapılacak

atamalarda yaşanan tartışmalar bunun göstergeleridir.

HER İSTEK, DAHA FAZLA SÖMÜRGELEŞME

Kapitalist sistemin içinde oldukça emperyalist tekellerin yönetmesi kaçınılmazdır. Gizli, saklı yapılmıyor bu düzenlemeler. İktidarlar, tekeller ve onların sözcüleri televole ekonomistleri, medya gerçekleri ne kadar tersinden anlatıyor olursa olsun, sömürgeleşmede atılan adımlar alenidir.

Adım adım sömürge ülkeler bu noktaya getiriliyor. Önce borç-yardım adıyla bağımlılaştırılıyor, sonra kredilerle bu süreç geliştiriliyor, ülke borcun faizini ödemekte zorlanır duruma geldiğinde, kredi musluğu sıkılarak daha ağır koşullar dayatılıyor. Ya kabul edeceksiniz, ya da kredi yok diyor emperyalistler. Kapitalist sistemden kopamayan, böyle bir niteliğe sahip olmayan uşak iktidarlar dayatılan tüm koşulları yerine getiriyor. Buna rağmen tekeller işbirlikçilerine güvenmiyor; nerede ne yapacağı, kırk türlü hesapla kredileri başka alanlara aktarıp aktarmayacağı belli olmayan bürokratlar, siyasetçiler yerine, verdiği paranın nerede kullanılacağına kendisi karar vermekle kalmıyor, ekonomi politikayı pratiğe geçiren bürokrasi çarkını da kendine bağlı olarak yeniden oluşturuyor.

Üst kurullarda yeralanlar, nüfus cüzdanlarında ne yazarsa yazsın, esas olarak yabancı sermayenin maaşlı memurlarıdır. Ülkemizde yaşanan durumun özeti budur.

IMF'nin, Avrupa'nın, Amerika'nın ya da adı başka başka olan emperyalist kurumun hiçbir isteği masum, halkımızın en küçük çıkarına değildir. Onların her isteği bizim kapitalizmin azgın çarkları arasına daha fazla girmemiz demektir. Her istekleri bizim işsizliğimiz, yoksulluğumuz demektir.

Afganlı için Türkiye ne?

Aylardır tartışılan Afganistan'daki askeri gücün, ISAF'ın komutanlığı düzenlenen törenle resmen Türkiye'ye geçti. Medya İngiltere milli marşının ardından ISAF karargahına çekilen Türkiye bayrağının görüntülerini istiklal marşı eşliğinde canlı yayınladı. ISAF komutanı olan Tuğgeneral Zorlu, Türkiye'nin lider ülke olduğunu anlattı 'gururla', Afgan halkının askerimize ne kadar sıcak davrandığının görüntüleri kapladı medya kanallarını...

Bırakın bu masalları!

Kimse ne kendini aldatsın, ne dünyayı aptal zannetmesin, kendini aptal yerine koysun; bir an kendinizi bir Afganlının yerinde düşünün sonra dönüp Türkiye'nin konumunda bir ülkenin askerlerine bakın; ne ifade ederdi sizin için?

İşgalci emperyalist güçler adına paralı askerlik yapan bir taşeron. Yok Afganlı sevinmiş de, yok lider ülkeymiş de, Türkiye'nin ne kadar önemli olduğu kavranmış da...

Ünlü spekülâtör **Soros** "**Türkiye'nin en iyi ihraç malı ordu**" sözünü durduk yerde mi söyledi? "Milli ordu" Soros'a neden tek bir cevap vermedi? Nasıl versin, ne desin? Silahlar Amerika'dan, eğitim İsrail'den, NATO'ya göbekten bağlı, kime ne diyebilir?

Ama halka, devrimcilere gelince diri diri yakmasını, emperyalistlerin silahları ve eğitimiyle katletmesini bilir. Güvenlik, bölünmez bütünlük der katleder, terör der katleder. Sonra gelsin taşeronluk.

Sadece Afganlının değil, tüm dünyanın gözünde Türkiye, aske-rini satan bir taşerondur. Emperyalist medya dahi yazdı. Aylar öncesinden, *şu şu ülkelerin askerleri bizim için savaşır* diye teorileri yapıldı emperyalist karargahlarda. Türkiye en başta sayıldı o ülkeler arasında. Pazarlıklar gözler önünde yapıldı; şu kadar para isteriz, bu kadarını peşin isteriz diyen bu iktidar değil mi?

Taşeron komutan görevi devraldı. Taşeron ordu'nun Genelkurmay başkanı Gürcistan gezileriyle, devletin başı Sezer Türki Cumhuriyetlerinde ve Ortadoğuda taşeronluk turlarında...

Taşeron devlete bakın!

KUPA VE ULUSAL BAŞARI

Türkiye dünya kupasında tur atlarken,

Elektiriğe zam yapıldı

Akaryakıta zam yapıldı

Taksim'de, Kızılay'da kutlamalar yapılırken,

IMF'ye yeni niyet mektubu verildi

Yabancı sermayeye her türlü imtiyazı tanıyacak
yeni tasarılar hazırlandı

Herkes futboldaki başarıyla meşgulken,

Futbol Federasyonu Başkanı Haluk Ulusoy'un, fa-
şist mafyacı, Susurlukçuların ortağı Sedat Peker'in gece-
sinde ne işi olduğu sorusu araya kaynadı

Başarı güzel bir şey.

Bunca adaletsizliğin kötülüğün ortasında halkın mutlu
olacak bir şeyinin olması güzel

Ama bu güzelliği ve mutluluğu bile, -aynen ülkemizde-
ki IMF'ci iktidarın yaptığı gibi- halkı daha fazla sömürme-
nin, uyuşturmanın aracı olarak kullanmak, dünyanın en al-
çakça politikalarından biridir.

Futbol gibi dünya çapında bir aracı, halkların kardeşli-
ğinin aracı yapmak varken, şovenizmin aracı olarak kullan-
mak, dünyanın en sinsî politikalarından biridir.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin karşısında, ezilmek-
ten, itilip kakılmaktan bıkmış bir halk, zafer istiyor, başa-
rı istiyor; hakkıdır.

Krizi bırak, futbola bak

Bizi başarısızlıklara mahkum eden, bizi ulusal onuru, guru-
ru kırık hale getiren, kırık yılda bir ortaya çıkan dünya kupası
başarısı üzerine hamasi nutuklar atanlardan başkası değildir.

Zafer, bunlardan kurtulmaktır.

Emperyalistleri başka alanlarda dize getireceğimiz ni-
ce zaferlere Türkiye!

Büro Çalışanımız Gözaltına Alındı

Dergimize yönelik baskılar devam ediyor. 16 Hazi-
ran günü arkadaşlarıyla pikniğe giden, İzmir büro
çalışanımız Dursun Göktaş polis tarafından uydurma
gerekçelerle gözaltına alındı.

Dergimizin satışından elde edilen paraları, "örgüt
adına para topluyor" diye göstermeye çalışan İzmir
polisi, çalışanımıza, gözaltında fiziki ve psikolojik
işkence yaparak zorla ifade imzalatmaya çalıştı. Dur-
sun Göktaş ertesi gün çıkarıldığı İzmir DGM savcılığı
tarafından serbest bırakıldı.

ÇİZGİYLE

F Tip'li "Demokratik Türkiye" Tarifi

Sola "Büyük Politika" Dersleri

HADEP, 1 Eylül'e kadar sürecektir bir kampanya başlattı. Kampanyanın adı "**Demokratik Türkiye İçin Bir İmza**".

Kampanya için, yani "Türkiye'nin demokratikleştirilmesi" için 10 talep tesbit edilmiş, kampanya bu talepler doğrultusunda sürdürülecek.

İdamın kaldırılmasından, OHAL'e son verilmesi, genel af çıkarılması, 82 Anayasasının değiştirilmesi, köye geri dönüşün sağlanması, faili meçhullerin aydınlatılması, partiler ve seçim kanununda değişiklik yapılması, YÖK'ün lağvedilmesi, emekçilerin örgütlülüğüne yönelik sınırlamaların kaldırılması, kültürlere ve dillere özgürlük tanınmasına kadar uzanan bu talep listesi, devrimci, demokrat herkesin savunabileceği maddelerden oluşuyor. Ama taleplerin bu niteliğine karşın, taleplerin "terkibinde" (bileşiminde) bir sorun var.

Çünkü bu listede, tüm güncelliğine, "haklar ve özgürlükler" açısından ülkemiz gerçeği içinde adeta kilit bir özellik taşıdığı halde, kendine yer bulamayan bir talep var: **F tiplerinin kapatılması, tecrite son verilmesi!**

Bu "atlama", tesadüfî değildir.

Sorun, F tiplerinin, diğer taleplerden daha önemli ve ya önemsiz olduğu sorunu değildir. Sorun bu çerçevede tartışılmaz da.

Ama tüm sansüre, duyarsızlıklara, olumsuz ve karşı tutumlara rağmen, neticede iki yıldır bu ülke F tipleriyle yatıp kalktı. "Gündemimiz değil" diyenler bile, onu yok sayamadılar. 92 insanımızın şehit verilmesi, ve direnişin halen sürüyor olması, F tiplerini herhangi bir "demokratikleşme talepleri" listesinde atlanamaz, unutulamaz kılan diğer yanlarıdır.

Hal buyken, neden bu sorun HADEP'in talepleri arasında yer almamıştır?

Sorunun Özü; "Demokratik Türkiye" ile AB'nin Özdeşleştirilmesidir

Böyle bir sorunu ve direnişi **yok saymanın bir yanı**, Kürt milliyetçiliğinin klasik benmerkezciliği, grupçuluğudur. Herşeyin merkezinde kendi olmalıdır; çevresinde de kendi olmalıdır. Herşey ona göre dönecektir. 19-22 Aralık gibi bir katliamın yaşandığı bir ülkede, 10'a yakın F tipinin açıldığı ve tutsakların orada ölümüne direndiği bir ülkede, bunu yok sayıp, ancak PKK AB'nin terör listesine alınca ve PKK'lı tutsaklar hücreye atılınca "**Türkiye hücreleştiriliyor**" diyen mantık, kendi dışındakileri

yok sayan bir mantıktır.

"**Yok sayma**"nın ikinci yanı ise, AB'ye endekslenmiş politik çizgidir.

Taleplerin arasında F tipleri yoktur; çünkü artık herkes biliyor; F tipleri AB'nindir. "F tiplerinin kapatılması" talebinin yer aldığı bir talepler listesi, AB'nin desteğini alamaz!

"Demokratik Türkiye" ile AB'yi özdeşleştirmişlerdir. AB'ye girilecek, bizde de herşey AB'deki gibi olacak! Beklenti, politika budur. AB'nin Türkiyesi ise, F tiplerinin, tecritin olduğu bir Türkiye'dir; çünkü tecrit(izolasyon), hücre politikası, tüm Avrupa ülkelerinde de vardır.

F tiplerine karşı çıkmak, aynı zamanda devrimciliğin, devrimci örgütlülüğün, en azından "**devrimci düşüncelere özgürlüğün**" de savunulmasıdır. Avrupa'da da yoktur bu özgürlük. "**Avrupa Türkiyesi**"nde de olmayacaktır. F tipleri konusunda Avrupa'yla Türkiye oligarşisini yanyana getiren, devrimciliğin ve devrimci örgütlülüğün yokedilmesi hedefidir. F tipleri sorunundan bilinçli olarak uzan duranlar, direnişi belirli bir tercihle desteklemeyenler, "devrimciliğin tasfiyesinde" Avrupa'yla hemfikirler, en azından sessizce **onay vermektedirler**.

Yani, oligarşi de, Avrupa da, ve AVRUPACILAR da, devrimciliğin tasfiyesi politikasında şu veya bu biçimde buluşuyorlar.

"Bağımsızlık" için yola çıkıp, yıllarca bu uğurda savaşıp, binlerce şehit verdikten sonra, "**AB'nin Türkiye'deki en kararlı savunucusu biziz**" diyor Kürt milliyetçi hareket. Bu deyiş, yukarıda yazdıklarımızla birlikte ele alındığında, F tiplerinin neden talepler arasına konulmadığının da açıklamasıdır. Gerisi teferruattır(*).

Biz diyoruz ki, "**F tipleri AB'nindir**". O diyor ki, "**ben AB'nin en kararlı savunucusuyum**". Aradaki duvar kalındır.

"Büyük Politika" Dersleri

Avrupacılığın adı da, Kürt milliyetçiliğinin literatüründe "büyük politika" veya "taktik"tir. "Büyük politika" veya "taktik" söylemleri, inkarcılığın, tasfiyeciliğin yıllardır örtüsü olmuştur. Biz daha yıllar önceki eleştirilerimizde, bu "taktik" denilenlerin "stareji" olduğunu, bir aldatmacanın sözkonusu olduğunu, "politika" adına yapılanların ise, basbayağı, burjuva düzen tercihlerine denk düştüğünü çokça yazıp çizmişizdir. Yıllar, bizi doğrulamıştır. Bunun tartışılır yanı da kalmamıştır artık.

Ama bu söylemler hala sürüyor Kürt milliyetçi literatürde. Dahası, devrimcilere de "büyük politika" yapmayı öğütleyip, bu konuda "ders" vermeye kalkıyorlar.

Kendi durduğu yerden habersiz

İlk "ders" Nurettin Yıldırım'dan... Dersin ilk cümlesi "Sol etkili olmak istiyorsa politika yapmasını bilmeli... Sanki dünya olduğu yerde durmuş, hiçbir şey değişmemiş gibi, eski klasik söylemlerle laf salatası yaparak siyaset yaptıklarını sanıyorlar." (11 Haziran, Özgür Politika)

Politika yapmak, Türkiye'nin tüm sol tarihinde, Kürt milliyetçiliğinin dilinde ve pratiğinde olduğu kadar bozulmaya uğramamıştır.

Birşeylerin değiştiği muhakkak; ama değişikliklerden kimin ne gördüğü muğlak. Öcalan'ın savunmalarındaki kurgusal ve hayali değişiklikleri mi kastediyorsunuz? Mesela "emperyalizm değişti" tesbitindeki gibi değişiklikler mi kastedilen? Bunları belirtmiyor yazar.

"Ders"e devam ediyor: "Pratik-politik değeri olmayan doğru lafların fazla değeri olmaz. Etkili olmak gerekir. Bundan yola çıkarak politika yapmasını bilmek durumundasınız. Bunun için birlik, örgüt, ittifak, mücadele yol ve yöntemi vs ne lazımsa... onu çok somut ortaya koyup, gereklerini hemen pratikleştirmek gerekir."

Peki pratikleştirelim, ama nasıl? Düşman saldırmışken "biz yokuz binbaşım" denilen yerde, "farkımızı koyduk iyi oldu" denilen yerde, "cepte keklilik mi sandınız" denilirken, hangi birliği, ittifakı pratikleştireceğiz, onu da söyler misiniz?

Onu söyleyemiyor, adeta kendi savundukları çizgi-den, politikalarından habersiz, ukalalık devam ediyor:

"Türkiye'de mevcut görevler karşısında sol misyonunu bilmeli ve gereklerini yapmalıdır. Esasta çalışma merkezine, sol içi birlik ve ortak tavır geliştirme eylemini koymalıdır."

Sen Karayalçın'larla ittifak ararken, hangi sol, hangi sol içi birlik? Sen, yüksek sesle "en iyi AB savunucu benim" derken, hangi sol misyon? Bunlar da izaha muhtaç.

Herkesin hafızası var; siz herkesi hafızasız sansanız da!

"Ders"i bir başkası sürdürüyor.

"Herkes Amerikan İmparatorluğu'nun yükselişi karşısında üstüne düşen görevi, Türkiye'nin özelinde demokratikleşme görevini çok iyi okumalı, anlamalı." (Sıraç Bilgin, 12 Haziran 2002)

Bu satırların yazarının önce kendi gazetesinin sayfalarında "Amerikan imparatorluğu'nun müdahalelerini savunan anlayışlarla tartışması gerekmiyor mu? Sanki ABD'nin Irak'a müdahalesi, mevcut statükodan daha ileri bir statükoyu sağlayacaktır, diyen kendileri değil. Ya kendi gazetesinde yayınlanan yazıları, açıklamaları oku-

muyor, ya da okuyanların unuttuğunu sanıyor. Ama sola üst perdeden ders vermekten de geri durmuyor.

Birlik ittifak yanlısılar ya; DYP-SHP iktidarının infaz-faili meçhul döneminde iktidar koltuğunda oturan Murat Karayalçın'la ittifak kurmaya çalışmışlar, olmamış; "... Şimdi sosyal demokratların diğer kanadının toparlanması bekleniyor. Onlar da şemsiye örgüt falan, diyorlar, bakacağız. Türk Solu'nun, bir kesimi sanki ülke olarak belledikleri coğrafyada demokrasi ile ilgili hiç bir problem yokmuş gibi hareket ediyor... Bütün işleri güçleri boylarından büyük konuşmak."

Kim bu sözünü ettiği "Türk solu" belirsiz. Sol, devrimciler, bütün ülkenin F tipine çevrildiğinin farkında. Aylardır şu veya bu biçimde buna karşı direniyorlar. Böyle bir direniş yokmuş gibi hareket eden kendileri de-ğilmişçesine konuşuyor. Bizim işimiz gücümüz, direnmek. Onun işi ise, anlaşılan, "politika yapmak".

Hem de çok büyük politika yapıyor; herkese kucak açıyor; "... sol, demokratik sağ, demokratik dinciler ve Kürtler demokratikleşmeyi... birlikte sağlamak için güçlerini seferber etmek gibi bir görevle karşı karşıyadırlar."

Peki, güçlerimizi birlikte seferber ederken, düzenin zulmüyle karşılaşmayacak mıyız? Tabii ki karşılaşacağız; o zaman "biz yokuz binbaşım" deyip, "birlikte" olduklarından "farkını koymaya" kalkarsan ne olacak? Birlikte direnmek yerine, şeriatçılardan farkını koyarsan, devrimcilerden farkını koyarsan, o zaman kendinle veya en fazla Karayalçın'larla başbaşa kalırsın.

Sonuç olarak, "büyük politika"lar bir yana bırakılıp, somut gerçeğimize gelinmeli:

Kürt milliyetçiliği, demokratik Türkiye'yi istiyorsa, bunun ne TUSİAD, Karayalçın ittifaklarıyla, ne AB'nin inayetiyle değil, Türkiye halklarının birliği ve mücadeleleriyle gerçekleşeceğinden yola çıkmalıdır.

Nasıl bir demokrasi istendiğinde netleşmelidir; AB'nin, yani emperyalizmin demokrasisi mi, halkın demokrasisi mi?

Kürt milliyetçiliği, "ders" vermek durumunda değil, netleşmeye paralel, muhasebe ve özeleştirme yapmak durumundadır.

(*) Bu süreç nereye kadar böyle gider? Buna kesin bir şey söylenemez. Çünkü, NATO'nun ve tabii NATO üyesi ABD-Avrupa emperyalistlerinin "ya düşünce değişikliği, ya ölüm" politikasının pratik uygulama sahası olan F tipleri ve hücreler, PKK'lı tutsakların da uzağında değildir. Emperyalizm, beyinlerdeki son yurtseverlik düşüncelerini, devrimcilik düşüncelerini yoketmek için baskıya devam edecektir. Kürt milliyetçi hareket, F tiplerine, hücrelere karşı istemediği bir direnişi de sürüklenebilir.

Solun Beyni

Yaşananlar öğretmelidir.

AB'li, ABD'li "çözüm"ler, "demokratikleşme"ler, bizzat emperyalizm tarafından defalarca tekzip edilmiş ve edilmektedir.

Artık teoriyi düzlemeliyiz.

Devrimcilikle AB'ciliği, düzenle devrimi "uzlaştırmaya" çalışan her teori, bir kaostan ibarettir.

O kaostan, halkın çıkarları da, demokrasi güçlerinin birliği de çıkmaz.

Avrupa Birliği tartışmaları ve AB'ye girme konusunda alınan tavırlar, solun çeşitli kesimlerinin savruluşunu, açmazlarını da ortaya çıkaran bir özellik taşıyor. Biz haklar ve özgürlükler temelinde bir birlik öneriyoruz. HADEP'liler, bazı gruplar, "çatı örgütü" dedikleri tarzda birliklerden söz ediyorlar; "demokratik Türkiye" çerçevesinde ittifaklar aranıyor. Solun diğer kesimlerinde de çeşitli biçimlerde bir-

Yaşananlardan Öğrenmenin Zorunluluğuna Bir Örnek:

Geçtiğimiz günlerde, İHD bir açıklama yaparak, Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi CPT'nin yayınladığı rapordaki, F tiplerine ilişkin yaklaşımı eleştirdi.

Yaşananlar öğretmelidir.

Öğretmiyorsa, en azından biraz da başkalarına kulak vermeyi öğrenmeliyiz.

Şimdiye kadar CPT'yi defalarca anlattık.

CPT bu meseleye şimdi böyle bakıyor değil. Başından itibaren böyle bakıyorlardı. CPT'nin bakışı, Avrupa'nın bakışıdır.

O diyor ki, birey ideolojisi benim temel ideolojimdır; dışarıda hayatın şekillenışı de, hapishaneler de bu temelde olmalı. Diyor ki, ben devrimci mücadele ve örgütlenmeyi yoketmek istiyorum; benim siyasetimde hayat hakkı tanıdığım tek muhalefet, "sivil toplumculuk"tur.

O sınıf çıkarlarını savunuyor.

Bunu görmeyip, görmemekte ısrar edip, ona kendisinde olmayan misyonlar, sıfatlar atfediliyorsa, o zaman **sakatlık bizim beynimizde, bizim politikamızdadır.** Görmediğimiz, görmek istemediğimiz bir şey var demektir.

Avrupa Birliği ve Solda Birlik

lik, ittifak önerileri var. Ama işte AB meselesi, şu anda, tüm bu önerilerin ortasına gelip dikilmiş durumda.

Devrimcilik, yurtseverlik iddiasından vazgeçmeden AB'ci olmak mümkün değil; solun bazı kesimleri, buna rağmen ikisini bir araya getirmeye çalışıyor ve böyle yaptıkça, iyice tutarsızlaşıyor, kendi iç çelişkilerini büyütüyor.

AB'ye yüklenen misyon ve AB'nin yaptığı

Bu tutarsızlık ve çelişkilerin en somut ortaya çıktığı yer, reformizmin, düzeniçileşmenin adeta "iki ana odağı" durumundaki Kürt milliyetçiliği ve ÖDP reformizmidir.

Kürt milliyetçiliği, ABD'nin dünya düzeni çerçevesinde "çözüm" ararken; Amerika, Öcalan'ı oligarşiye teslim ediyor. "Avrupa çözsün" denilirken, AB, PKK'yı terör listesine alıyor.

Yaşananlar öğretmelidir.

İster ABD'nin Irak'a müdahalesini savunun, ister AB'nin en koyu savunucusu olun, ister "Emeğin Avrupası" deyip AB'ye göz kırpin, değişmeyen gerçek: oligarşinin gerek Kürt halkına, gerekse de tüm ülke çapında uyguladığı baskı, ve zulmün, **bu emperyalist ülkelerin ekonomik-siyasi-askeri desteği** eşliğinde sürdürüldüğüdür.

AB'cilik "asgari müşterekleri" Yokediyor!

Bunlara rağmen, "AB meselesindeki ayrılıkların öne çıkarılmadan yine de birlik-ittifak aranılması gerektiğini söyleyenler" de var. Bir açıdan bu da doğrudur, birlik, **asgari müştereklerde** ittifaktır.

Ama burada pratik bir sorun çıkıyor karşımıza. mesela IMF programları da ABD ve Avrupa destekli-onaylı programlardır. F tipleri de, ABD'nin, Avrupa'nın bir projesidir. IMF'ye ve F tiplerine karşı çıkmadan, düzene temelden karşı çıkanların tasfiyesine karşı çıkmadan, nerede, ne kadar birleşilebilir?

AB konusundaki farklılık bir yana konulduğunda demokratik mücadelede birlik yapılabilecek alan o kadar **daralıyor** ki, o birliğin gerçekten de demokratik mücadeleyi geliştirecek, birlik ihtiyacına cevap verecek bir rol üstlenmesi imkansız değilse bile, imkansızsa yakındır.

Sorun "pratik" bir sorun değil, politik bir sorundur: çün-

kü **AB'cilikle, demokratik Türkiye isteği de, birbiriyle temelden çelişir.** Demokrasi aynı zamanda bağımsızlık sorunudur Türkiye'de. Bağımsızlığını kazanamayan bir Türkiye'nin demokratikleşmesi mümkün değildir. Mevcut IMF programlarının, ABD veya Avrupa tekellerinin yağma ve talanının, demokratik bir ülkede sürdürülmesi mümkün olamayacağına göre, AB'nin Türkiye'nin gerçek anlamda demokratikleşmesini istemeyeceği de açık bir gerçektir. Karışmadık hiç bir şey bırakmayan AB'nin bir infazları, katliamları, Susurluk'u hiç tartışma konusu bile yapmamasının anlamı yeterince açıktır bu noktada.

Teori düzlenmeli; hangi demokrasiyi savunuyoruz?

Öyleyse, şu sonucu da çıkarmak zorundayız: Eğer "demokratik Türkiye" isteği taktik bir manevra değil, gerçek bir siyasal hedefse, **demek ki bu çizgide durmamalıyız.**

Bu çizginin kazandıracağı bir şey yoktur. Bu çizginin siyasi anlamı ve pratik sonucu, emperyalizmin, oligarşinin icazetine mahkum olmaktır. "Büyük politika yapmak" adına, "taktik" adına nerelere savuruluyor, görmek gerekir.

Artık **teoriyi düzlemek** gerekir. Teori ve ideoloji, bu kadar içişi edildiğinde, taktik, politika adına bu kadar eğilip büküldüğünde, orada net bir siyasal hattın varlığından söz edilemez. Net siyasal hattın olmadığı yerde, net ve tutarlı birlik, ittifak politikası da olmaz.

Kürt milliyetçiliğinin birlik-ittifak politikasındaki paradoksları, tutarsızlıkları da bunun sonucudur. Solla birliğin çok sözü edilir, ama pratikte hep TÜSIAD'dan SHP'ye kadar uzanan burjuva çevrelerle paralellik gözetilir. "Asgari müşterekler" onlarla oluşturulur. Teori düzlenmediği sürece de teoriyle pratik arasındaki bu tutarsızlık, fark, "politika" adına sürdürülecektir.

Hangi demokrasiyi savunuyoruz?

Demokrasi sorununu devrim sorunu olarak görmüyorsanız, orada savunulan **burjuva demokrasisi**'dir.

Düzen sınırları içinde demokratik mücadele yürütmek farklı bir şeydir; burjuva demokrasisini tercih etmek ise farklı bir şey. AB'cilik, "demokratik mücadele" konusu değil, düpedüz, düzen tercihidir.

Solda bugün hemen herkes, AB meselesinde "AB karşıtı" MHP-Genelkurmay çizgisiyle solun anti-emperyalist tavrının karıştığından, veya ANAP'ın "AB'ciliğiyle" solun özgürlükler savunuculuğunun karıştığından yakınıyor. Bu karışıklıktan sözedenlerin kendi kafalarının da karışık olduğu bir yana; sonuçta herşeyi netleştirecek olan, devrimci, demokratik bir cephe olarak ortaya çıkmaktır. **Haklar ve özgürlükler temelinde halkın cephesi niye oluşturulmuyor?** Türkiye solu, hem ideolojik-politik yanıyla, hem solun

gelenekleri, kültürü yanıyla bu soruyu tartışmalı. Çünkü solun bütünü açısından şu anda temel sorun buradadır.

Solun durduğu saf, **belirsizleşmiş.**

Biri, AB'nin en kararlı savunucusu olmakla övünebiliyor. Öteki "Emeğin Avrupası" deyip, aynı şeyi yapıyor. Sanki Türkiye'deki emekçilerle birlikte olabiliyormuş, onları örgütleyiyor, harekete geçirebiliyormuş gibi, Avrupa'lı emekçilerle birlikte hareket etmekten söz ediyor.

Bu dahiyane bir öngörü, veya özgün bir politik tesbit değil ki. Ama "emeğin Avrupası" diye uydurulan kavram, böyle sunuyor. **Niye?** Çünkü AB'ye karşı mısın, değil misin sorusundan bu şekilde kaçacak! Devamında, hangi demokrasi sorusundan kaçılacak.

Kaçarak gidilecek bir yer yok. Ama netleşerek, varabileceğimiz bir yer var.

Sorun Yayınları Kolektifi'nden Açıklama "DEVRİMCİ VE MARKSİST SOL KADROLARA"

16 Haziran'da bir açıklama yapan Sorun Yayınları Kolektifi, 20 Mayıs 2002 tarihinde yönetmenleri Sırrı Öztürk'ün büroda bulunduğu sırada TKP'li oldukları belirtilen Yalçın Vural ve Yaşar Çelik adlı kişilerin büroya gelerek, **"biz tekape'den geliyoruz, neşriyatınızı durdurun! Partimizin kararını tebliğ için geldik!.."** diyerek tehditlerde bulunduğu, gözdağı verilme istendiğini belirtti.

Daha öncesinde de Ankara, İstanbul, İzmir, Çorlu Kitap Fuar standı ve etkinliklerde de benzeri yaklaşımlarda bulunduğu belirtilen Sorun Yayınları, **"Siyaset güçle yapılır" diyerek kükreyip üzerimize gelenlerin, sınıflar mücadelesinin sosyal pratiğinde olmayan güçlerini Kolektifimiz çalışanları üzerinde kullanmayı, yayın faaliyetimizin önünü kesmeyi deneyerek 'işbaşı' yapacakları da anlaşılıyor.**" dedi.

"SİP partisinin merkez sağ oportünist kliğinin... henüz siyasi rüştünü kanıtlayamamış küçükburjuva unsurların ancak itibar edecekleri kendi tekapelerini kurmayı ve aşınmış yöntemleri tercih ettikleri öteden beri biliniyor." ifadelerinin yer aldığı açıklama **"komik lümpen pozları ile 'tebligat' yapmaya kimsenin hakkı da haddi de yoktur! Tekapencilik oyununda hotzotçu tavır ve pozlara ise karnımız toktur.."** denilerek, **"her türden provokatif girişime kapalı ve de işimizin başındayız!.."** ifadeleriyle son buluyor.

Haklar ve Özgürlükler Platformu:

“Durmuş’un, Tantan’ın, Türk’ün ‘görevini’ üstlenmek size mi kaldı?”

Adana İHD Yöneticileri Şehmus Kaya ve Eylem Gülen’in “tecrite karşı çıkmak” adına yaptıkları açıklamalarda ısrarla “ölüm orucu bitti” vurguları yapmaya özen göstermeleri üzerine Haklar ve Özgürlükler Platformu 16 Haziran’da bir açıklama yaparak, sordu; “Durmuş’un, Tantan’ın, Türk’ün ‘görevini’ üstlenmek size mi kaldı?”

HÖP açıklamasında da belirtildiği gibi, önce “İHD Adana şube başkanı **Şehmus Kaya** bir açıklama yaparak, “**Ölüm orucu eyleminin tutuklular tarafından sona erdirildiğini**” iddia edip, ölüm orucu bitirildiği için de “**çözüm için Adalet Bakanı H. Sami Türk’ün önünde bir engelin kalmadığını**” belirtmişti.

Bu açıklamaya bir yenisini de aynı şubenin yöneticilerinden **Eylem Gülen** ekledi; “**Ölüm orucunu sürdüren ana gövdenin ölüm orucunu sonlandırdığını** belirterek, bundan sonra tecriti kaldırmak için Adalet Bakanlığı’nın da geri adım atması gerektiğini” söyledi.

“Çözümün önündeki engeli” direniş olarak gören bu mantığın Sami Türk’ün mantığı olduğunu belirten HÖP, “**direnışten, dünya mücadeleler tarihinden habersiz bu cahil kafayla, haklar ve özgürlükler mücadelesinin nesini tartışacaksınız?**” dedi.

Açıklamasına, “**Ama açıklamanın diğer bir yönü var ki, alenen yalan, çarpıtmadır!**” diye devam eden Haklar ve Özgürlük Platformu, bu çarpıtma ve yalanın “**ölüm orucunun bittiği**” ve “**ana gövdenin ölüm orucunu bitirdiği**” olduğunu belirtti.

“Siz, bu direnişte kaç şehit verildiğini, sizin o ‘gövde’nizin bıraktığı aşamada, kaç ölüm orucu dire-

nişçisi olduğunu ve bunların kaçının o “gövde”den, kaçının DHKP-C tutsaklarından olduğunu biliyor musunuz?” diye soran HÖP, bilinmemesinin anlamının kafadan atmak olduğunu söyledi ve biliyor olmanın ve buna rağmen “gövde-dal” saçmalıklarını uydurmanın anlamının ise yalancılık ve katliam ortaklığı olduğunu söyledi; “**katliam ortaklığıdır, çünkü: direnenlerin katledilebilmesinin fetvasını veriyorsunuz sözlerinizle.**”

Bu sözleri Adalet Bakanının bile söylemediğini belirten HÖP bu açıklamaları yapan kafa yapısını sorgulayarak şöyle dedi;

“Adana İHD’nin ölüm orucunu sürdürenlerle bir sorunu mu var? **Direnışin bittiğini kanıtlamak(!)** için bu ne büyük gayretkeşlik? 19 Aralık sonrası, burjuva basındaki katliam destekçilerinin ‘ölüm orucu bitti’ yazılarına cevap vermekle uğraştık uzun süre. Ne yazık, şimdi kendine ilerici, demokrat diyenlere karşı aynı uğraşa girmemiz gerekti. Diyelim, bütün halkı, iktidarı, üç beş kurumu ölüm orucunun bittiğine, sürdürenlerin önemsenecek bir güç olmadığına ‘ana gövde olmayıp’, cılız bir dal olduğuna ikna ettiniz. Evet, diyelim bunu başardınız. Ne geçecek elinize?

Çok merak ediyoruz, **bundan kazancınız ne olacak?** Onlar zaten ‘ana gövde’ değil, bırakın ölsünler, artık ölüm orucunu bitmiş sayın derkenki ruh halinizi, kafa yapınızı merak ediyoruz. Bu kafa yapısının 19 Aralık sonrası TV ekranlarına çıkıp ‘ölüm orucu mu, yok öyle bir şey’ diyen Osman Durmuş’tan, Sadettin Tantan’dan ne farkı var?”

ULUCANLAR’DA SALDIRI

10 devrimcinin işkenceyle katledildiği Ulucanlar’da 11 Haziran’da gardiyanların saldırısına uğrayan bir çok tutsak yaralandı. Müvekkilleriyle görüşen Ankara ÇHD adına Kazım Bayraktar’ın yaptığı açıklamada, saldırının “**askeri sayım**” dayatması bahanesiyle yaşandığı belirtildi.

Saldırıya uğrayan tutsakların adli tıp’a sevkleri idare tarafından yerine getirilmeyerek işkencenin belgelenmesi engellenirken, bir süredir tehdit, taciz ve hakaretlerin sürdüğü avukatlarıyla görüşen tutsaklar tarafından belirtildi ve avukatların tuta-

nağa geçtiği saldırı olayı şöyle anlatıldı:

“Soyadını bilmediğimiz Nurettin, Mahir ve Atilla isimli gardiyanlarca, günlük ihtiyaçlarımızın karşılanması sırasında tehditkar, hakaretvari ve provake edici söylemlerle tahrik edildik. Sabırlı davrandık. Bu davranışlar devam ederek arttı. En son 11 Haziran akşam sayımına Nurettin isimli gardiyan 15-20 kişi ile birlikte sayım almaya geldiler. Normal sayımlarda iki gardiyan gelip sayım alırken, fazla sayıda gardiyanın gelmesi bir saldırı olacağı izlenimi veriyordu. Olay günü askeri usulde sayım alacaklarını söylediler. İtiraz ettik. Başlarında görevli müdür olmak üzere 50 gardiyan koğu-şa girerek saldırdı.”

15-16 Haziran ve Standart Cümleler

Türkiye'nin ilk büyük işçi ayaklanmalarından, ilk büyük kitlesel hareketlerinden biriydi 15-16 Haziran direnişi. İktidarın gündeme getirdiği, işçilerin devrimci örgütlenmesinin ve mücadelesinin önünü kesmek isteyen yasa tasarısına karşı başlayan direniş, polis asker saldırılarına, işbirlikçi sendikacıların engellemelerine rağmen iki gün sürdü. 1970 Türkiye'sinde bir kaç bin, bir kaç on bin değil, yüzbin işçi yürüyordu, hem de önüne dikilen barikatları yıka yıka.

Düzen korktu. Düzen sendikaları da korktu.

Elbirliğiyle 15-16 Haziran'ların bir daha yaşanmaması için çalıştılar. Ama engelleyemediler.

15-16 Haziran'ın yıldönümüyle ilgili pek çok panel, toplantı düzenlendi. Ama belirtmek gerekir ki, hemen her yıl duyulan standart, aynı cümleler dışında da fazla bir şey duyulmadı.

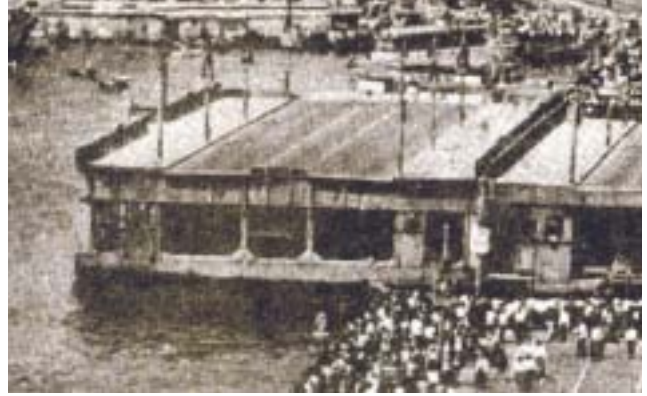
15-16 Haziran'ın yıldönümünü "hiç unutmayan"lardan biri de DISK'tir. Ama o DISK, 15-16 Haziran direnişinin bir parçası değil, direnişin karşısında düzenin yanında yer alan bir DISK'tir. Böyle olmasına rağmen, yıllardır bu yıldönümü, bir özeleştirin, muhasebenin bir parçası yapılmamıştır.

DISK'in 15-16 Haziran'daki tavrının muhasebesi yapılmadığı içindir ki, DISK bugünkü noktaya gelmiştir. Hiç bir özeleştiri, muhasebe yapmamış bir DISK'in 15-16 Haziran için düzenleyeceği toplantının ne yararı olabilir? 15-16 Haziran'a ilişkin hamasi sözler söylemenin ötesine geçmeyen DISK; 1970 Haziran'ındaki saldırıların kat be kat daha fazlasıyla karşı karşıya olduğumuz bir dönemde, "görevlerimiz" diye bir toplantı yapıyor (3-5 Haziran arasında yapılan Başkanlar Kurulu toplantısı) ve 15-16 Haziran'daki gibi bir direnme kararı alamıyor. DISK'in ve benzerlerinin 15-16 Haziran'ı sahipleniyor görünmelerindeki tüm riyakarlık, burada ortaya çıkıyor.

Bugün 15-16 Haziranların önündeki en büyük engellerden biri, MGK sendikacılığıdır. İşçi sınıfına "çözüm" olarak Avrupa'yı gösteren AB sendikacılığıdır. Onların ne 15-16 Haziran'dan alabilecekleri birşey vardır, ne de işçi sınıfını verebilecekleri bir şey.

Strateji, taktik için, o güne bakmaktan vazgeçin artık, bugüne gelin

Aynı şey, yıllardır 15-16 Haziran'dan hareketle, "işçi sınıfının öncülüğünü" keşfedip, buradan hareketle yine yıllardır bıkmadan Parti-Cephe çizgisini "*işçilerin öncülüğü ideolojik öncülüktür*" dedi diye eleştirenlerde de görülür. Onlara göre, devrimci hareket, işçi sınıfını yadsı-mış, ama kendileri tersini yapmıştır. Peki ne yapmışlar-

dır kendileri?

Diyelim ki biz yanlışlık; ama biz en azından dediğimizi yaptık. Belirlediğimiz stratejiyi ısrarla savunduk bugüne kadar, bu strajiyile şehirde kırdı, halkın mücadelesini örgütledik. Acaba bunu kabul etmeyenler ne yaptılar? Sendikacıların etrafında dolaşmaktan başka, hangi "işçi sınıfı örgütlenmelerini" yarattılar; hangi işçi hareketlerini yarattılar?

Her 15-16 Haziran yıldönümünde işçi sınıfını yeni-den keşfeden bu "İşçici"(sınıf mücadeleleri literatüründeki diğer adıyla, uvriyerist)ler, bunun gereğini de yapmıyor. Onu yapsa, o zaman saygı duyulan bir yanı olacak. O zaman 15-16 Haziran'dan "çıkarıldığı dersler"nin bir anlamı olacak.

Ama yıllardır "işçi sınıfı işçi sınıfı" deyip, devrimci çizgiyi de işçi sınıfından uzaklıkla suçlayanların işçi sınıfıyla 32 yıldır ciddi bir ilgisi, bağı, olmamıştır. Hal buyken, 15-16 Haziran yıldönümlerinde yapacakları en doğru iş, yıllardır işçi sınıfına ilişkin o "teorileri" neden bir türlü karşılık bulmaz, onu tartışmak olmalıdır.

Kendi kendilerini aldatıyorlar. 32 yıl sonra, oradan çıkarılacak taktik-stratejik bir şey yoktur.

15-16 Haziran her açıdan aşılmıştır; talepleri açısından da, kitlesel olarak da öyledir. Tarih'ler, Gazi'ler yaşandı bu ülkede. Mücadelenin, hem karşı-devrim, hem devrim açısından bütün olarak geldiği düzey, o dönemi aşmıştır. Örgütlenmede, mücadelede, ideolojik şekillenişte, direnişte hayat yeni görevler ve biçimler getirmiştir.

15-16 Haziranları yeniden yaratmak, işçi sınıfını faşizmin anti-demokratik yasalarının, faşizmin zulmünün barikatlarının karşısına dikmek, bugün de elbette bir görevdir. Ama bu görev sadece işçi sınıfıyla sınırlı olmayıp, tüm halk kesimleri ve hayatın tüm alanları için geçerlidir.

FHKC, El Aksa ve FARC da AB'nin "terör listesi"nde, sırada kim var?

Emperyalist Sistemin "Listeleri"

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC)'ın AB, İçişleri ve Adalet Bakanları'nın 13 Hazi-

ran'da yaptıkları toplantıda "terör listesi"ne alınması konusunda uzlaşmaya varıldı. Keza Filistinli örgütler El Aksa Şehitleri Tugayı ve FHKC de listeye alınırken, Filistin sorunu da Avrupa'nın ikiyüzlülüğü, sahtekarlığı bir kez daha ortaya çıktı. (Filistinli örgütlerin listeye alınmasına "zulmün duvarları ve çözümleri" yazımızda ayrıca değineceğiz.)

FARC'ın küçük bir örgüt, kriminal bir olay olmadığını belirtmeye gerek yoktur. Yeri gelmiş Kolombiya devletiyle masaya oturmuş, ülkenin yarıya yakınına denetimi altında tutan, alt yapısından, yönetimine, eğitimine kadar bu bölgelerde idari mekanizmasını oluşturan, en son seçimlerde görüldüğü gibi boykot çağrısına onca baskıya rağmen halkın büyük bir bölümünün (yüzde 54) destek verdiği bir gerilla hareketidir. Kaldı ki, Kolombiya ile Avrupa'nın direk bir ilişkisi de söz konusu değildir.

Ancak sorun bunların olup olmaması sorunu da değildir. Emperyalizm tüm **dünya çapında kararlar** alıyor. Amerikasıyla, Avrupasıyla temsil ettiği sınıfın, burjuvazinin tüm dünyadaki çıkarlarına göre belirleniyor "listeler". Tekellerin dini, imanı, milliyeti olmaması da burada anlamını buluyor. Kolombiya'da petrol tekellerinin, uyuşturucu kartellerinin çıkarları mı tehlikede; emperyalistlerin Latin Amerika'yı denetimi altına almasının önünde FARC mı engel görülüyor; AB de ABD de başlıyor listeler yayınlamaya, "terör" demagojisiyle terör uygulamaya.

AB'NİN, ABD'NİN "LİSTELERİ" YOK; EMPERYALİST SİSTEMİN "LİSTESİ" VAR

Birbirinden bağımsız olarak AB'nin ve ABD'nin iki ayrı "listesi" yoktur gerçekte. Tek bir liste vardır, o da **emperyalist sistemin "listesi"**. "Terör" tanımlarını onlar yapıyor, "listeler" hazırlıyor, bu listelere dayanarak terör savaşları ilan ediyorlar.

Bu "liste"lerde, emperyalist sisteme bir biçimiyle direnenler vardır. "Listeler" emperyalist tekelin bekaası içindir. Emperyalizm dünyanın neresinde olursa olsun **direnış odaklarını yoketmek** istiyor. Türkiyeli devrimcilerin "liste"ye alınması, F tiplerine verilen destek de bu gerçeğin ülkemiz özgülünde ifadesinden başka bir şey değildir. İşgal altındaki Filistin ulusal ve devrimci güçlerinin listeye alınması emperyalist sistemin politikalarında ABD ile AB arasında özde bir fark olmadığını da kanıtlar niteliktedir.

DHKP-C ve PKK'nın Amerika'nın isteğiyle listeye alındığı basına yansımıştı. FARC ile ilgili karar da esas olarak **Amerika'nın kararıdır**. Kolombiya faşist iktidarını destekleyen, kontraları eğiten, katliamlar yaptıran Amerika'dır. "Uyuşturucu karşı savaş" yalanıyla uyuşturucu baronlarını devlet başkanı yapan da Amerika'dır. "*Kolombiya, ihracat açısından stratejik bir bölge, bizim için önemli*" diyen Amerikan petrol tekelleridir. (Occidental Petroleum'un yetkilisi Robert Stewart'ın konuşmasından) Bu önemli bölgeyi hem tekellerin çıkarları, hem de Latin Amerika'da bir kıvılcımın önünü kesmek için kaybetmek istemeyen de en başta Amerika'dır.

"BAŞKA YOL BIRAKILMADI"

1930'lardan 1964'e kadar yasal, demokratik mücadele veren Komünist Parti'nin askeri bir örgütlenmesi olarak kurulan FARC, neden "silahlı hareket" olduğunu kuruluş bildirisinde bakın nasıl açıklıyor; "*1948'de, 1954'te, 1962'de ve son olarak 27 Mayıs 1964'te olmak üzere bize dört kez savaş açıldı...*

Biz sistemin değişmesi için savaşı devrimcileriz. Biz değişimi istiyoruz ve halkımız için en acı- lı yolu, yani barışçıl yönü, kitlelerin demokratik mücadelesi yolunu izleyerek bunun uğruna savaşıyorduk. Ne var ki izlediğimiz bu yol savaşla, zor kullanılarak tıkandı. Ve bizler, şu ya da bu biçimde bize verilmiş olan tarihsel rolü oynayacağımız için, koşulların zorlamasıyla bir başka yol aramak zorunda kaldık: Bu iktidar için mücadele de devrimci yol, silahlı yoldu...

Bugün, yani 20 Temmuz'dan itibaren **artık biz**

bir gerilla hareketiyiz.” (Terör ne terörist kim, syf 178)

Zulmün ve sömürünün olmadığı bir ülkede ve dünyada yaşamak için savaştan başka hiçbir yol bırakmayan egemenlerdir.

FARC'IN SAVAŞI MEŞRUDUR

FARC ve ELN gerillalarının önderliğinde süren savaş, Kolombiya halkının emperyalizme, işbirlikçi oligarşinin iktidarına ve büyük toprak sahiplerine karşı savaşındır. Sömürüye karşı sosyalizm ve emperyalizme karşı bağımsızlık savaşındır. Sömürüye, bağımlılığa karşı halkın iktidarı için savaşmak bütün halkların hakkıdır. FARC ve ELN Kolombiya halkının bu hakkının temsilcileridir. Halka karşı ölüm mangalarını, AUC gibi kontra örgütlenmelerini kuran, destekleyen emperyalistlerdir.

ANTI-EMPERYALİST OLMAK “TERÖR” YALANINA DA KARŞI ÇIKMAKTIR

Geçen yıl Porto Alegre’de yapılan küreselleşme karşıtlarının toplantısına “silahlı hareket” gerekçeyle FARC’ı almayan reformist politikanın emperyalizmin çıkarlarına hizmet ettiği bugün daha açıktır. Bunun bir sonraki aşaması, emperyalizm silahlı ya da silahsız sistemin karşısında olan tüm güçlerin dışlanmasını dayatacaktır. Emperyalizmin “terör” demagojisine verilen her taviz, halkların direnişine emperyalist saflardan vurulan bir darbe niteliğindedir.

Emperyalizmden alınacak icazetle küreselleşmeye karşı çıkılmaz. Tüm dünyanın devrimci, sol, sosyalist, anti emperyalist, anti kapitalist güçlerinin FARC ile dayanışması enternasyonalist bir görevdir. Bu dayanışma aynı zamanda emperyalist sisteme karşı mücadelenin bir parçasıdır. Emperyalistler “terör” diyorsa, orada halkların direnişi, bağımsızlık savaşları var demektir.

“Gelin yoldaşlar! Bay W’nin yalanlarına karşı yürüyelim”

“YAŞASIN SOSYALİZM”

Tarihinin en büyük anti-ABD gösterisi için sokaklara dökülen **KÜBA** halkı “yaşasın sosyalizm” dedi. Milyonlarca Kübalının katıldığı yürüyüşlerin gerekçesi, bundan bir süre önce Bush’un Küba ile ilgili yalanları ve sosyalizme saldırıları ve yine bu çerçevede hareket geçirdiği bir grup Amerikancıydı.

“Gelin yoldaşlar! Bay W’nin yalanlarına karşı yürüyelim” çağrısına uyan milyonların en önünde Fidel yürürken, Küba, bir adım daha atarak anayasaya “**Küba sosyalist sisteminin dokunulmaz olduğunu ve devletin işçiler tarafından ve onların yararına kurulduğunu**” içeren hüküm koyma girişimi başladı.

Kendine “demokrasi” diyen dünyanın hiçbir sisteminde olmayan bir referandum sistemiyle, bu öneriyi Kübalıların imzasına açan Fidel’i halk yanıltmadı; imza kampanyasının ilk gününde 16 yaşın üzerindeki Kübalıların yüzde 69.6’sı imza attı. 120 bin merkezde kurulan imza standları önünde kuyruklar oluşturan Küba halkı daha ilk günden “yaşasın sosyalizm” dedi. Halen süren kampanyanın ikinci gününde ise bu sayı daha da yükseldi. Küba’da burjuva demokrasisi isteyen ve hiçbir engellemeyle karşılaşmadan ancak 11 bin imza toplayarak Ulusal Meclise veren Amerikancılar ve ABD’ye cevap ilk günden verilmiş oldu.

ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI DİRENİŞ

Devlet başkanı Toledo’nun elektrik şirketlerini seçim sözünü hiçe sayarak emperyalist tekellerin çıkarları için özelleştirmesine karşı **PERU** emekçileri sokaklara döküldü. Halka ihanet edenlerden hesap soracağız diyen emekçiler yollara barikatlar kurdu, polisle çatıştı. 19 Haziran itibarıyla 6 gündür süren gösterilerde yüzlerce kişi yaralandı, bir kişi hayatını kaybetti. Peru iktidarı gösterilerin yoğunlaştığı kentlerde sıkıyönetim ilan ederken, emekçiler direnme kararlılığını sürdürüyor. Peru emekçileri eylemleriyle daha önce özelleştirmeyi iki kez durdurarak, şimdi de çatışmalarla, barikatlarla sokaklara çıkarak emperyalist özelleştirme politikalarına karşı nasıl direnilmesi gerektiğini gösteriyor.

AVRUPA’DA GREVLER

ALMANYA’da anlaşmazlıkla sonuçlanan toplu iş görüşmelerinden sonra inşaat sektöründe 950 bin işçiyi kapsayan genel grevi başladı. **İNGİLTERE**’de British Museum işçileri greve çıkarken, **YUNANISTAN**’da hayat durdu. Kara, deniz taşımacılığı, okullar, hastaneler iktidarın emeklilik yasasına karşı greve çıktı. **İSPANYA**’da perşembe gününden itibaren kamu ve özel sektörde genel grev başlatıldı.

ÇAR'lar Geri Döndü

Rusya'da NATO Şemsiyesi Altında Komünist Parti'yi Yasaklama Girişimi

Rusya, geçtiğimiz haftalarda Roma'da yapılan toplantıda "NATO ile eşit koşullarda işbirliği" anlaşmasını imzaladı.

Sovyetler'in ve sonrasında Varşova Pakti'nin dağılmasından sonra, NATO ile çeşitli konularda karşı karşıya gelen Rusya, bu imzayla birlikte NATO güçlerinden biri haline geldi.

Anlaşmaya göre; NATO kararlarında Rusya da söz sahibi olacak. Ancak anlaşmadaki "kritik konular hariçinde" ifadesi, Rusya iktidarındaki muhtemel olabilecek değişimlere, NATO'nun Amerikan çıkarları paralelinde Rusya'nın çıkarlarıyla karşı karşıya gelebileceği müdahalelere karşı alınmış bir tedbir niteliğinde. Nasıl bir "eşit koşullarda işbirliği" olduğu ortada.

Varşova Pakti'nin liderliğinden gelinen nokta, NATO yedekliğinden başka bir şey değildir. Amerika'nın kurumu olduğu alenileşen NATO şemsiyesi altına girmek, Amerikan imparatorluğunu bir biçimiyle onaylamanın da ifadesidir.

NATO, önce Varşova Pakti'nin öteki üyelerini "Barış İçin Ortaklık" diyerek şemsiyesi altında topladı. Şimdi de Rusya.

"Soğuk Savaş Tabutuna Son Çivi"

Medya, Rusya-NATO anlaşmasını böyle verdi. NATO üyesi ülkelerin liderlerinin, NATO genel sekreterinin ağız kulaklarındaydı. Varşova Pakti'nin liderini eşit bir üye bile değil, yedek bir güç olarak yanlarına almışlardı; elbette bu yanı sıra bir "zafer" kazandıkları söylenebilir.

Ancak bu "zafer", gösterilmek istendiği gibi değil, kapitalist kampın kendi içindeki gelişmelerden ibarettir. Bu işbirliği, tarihsel-siyasal olarak simgesel bir yanı ifade edebilir ancak. Keza, Rusya, Sovyetler iktidarını yockettiğinde, IMF'ye kapılarını açtığı anda, NATO ile ortak "danışma mekanizması" kurduğunda ve ABD'nin savaşına destek verdiğinde bu yola çoktan girmişti.

Hatta, buraya gelen ilk adımlarını Komünist Parti'nin 20. Kongre kararlarında bulmak mümkündür. Lenin'in "barış içinde birarada yaşama" teorisini, revizyonist yorumlara tabi tutan 20 Kongre kararlarıyla birlikte emperyalizmle uzlaşmada adımlar atılmaya başlanmıştı. Sovyet iktidarının yıkılması, bu süreci kaçınılmaz olarak hızlandırdı ve kapitalist kampın içindeki bir gelişmeye dönüştürdü.

"Barış içinde birarada yaşama"dan Amerikan şemsiyesinin altına gelindi. Şimdi çelişkilere-çatışmalara rağmen halklara karşı işbirliği çok daha sıkı sürecek demektir.

Komünist Parti'ye Yasak

Nato şemsiyesi altına, gerçekte ABD'nin şemsiyesi altına giren Rusya'da geçtiğimiz hafta da Komünist Parti'ye yönelik yasaklama girişimi gündeme geldi.

Bir süredir Komünist Partileri yasaklama hesabı yapan Rusya, çözümünü yeni "siyasi partiler yasası" çıkarmakta buldu. Yasaya göre bütün partilerin yeniden kayıt yaptırmaları zorunluluğu getirildi ve yasaya "devrimci" parti kurulamayacağı maddesi eklenerek **Rusya Komünist İşçi Partisi-Komünistlerin Devrimci Partisi**'nin (RKİP-KDP) başvurusunu kabul etmedi.

RKİP-KDP Merkez Komitesi tarafından yapılan açıklamada karar protesto edilirken, Bakanlık yetkililerinin gösterdiği gerekçe şöyle ifade edildi; "*Parti Tüzüğü'nün, RKİP-KDP'nin ana amacının komünizmin bilimsel öğretisi, yani toplumun devrimci dönüşümünün, tüm insanların refaha ulaşmaları için üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinin sağlanmasının gerekliliği konusunda kamuoyu oluşturmak olarak ifade eden maddesi*"

Kararı değerlendiren RKİP-KDP Merkez Komitesi "**Bu açık bir faşizm uygulamasıdır.**" diyerek açıklamasına şöyle devam etti; "*Bunun arkasından genellikle komünist ideolojinin yasaklanması ve bilimsel komünizmin kurucularının kitaplarının yakılması gelir. Bu tarihte gerçekleşmiştir ve böyle yasak koyucuların ve yakıcıların sonu iyi bilinmektedir.*"

RKİP-KDP Merkez Komitesi partinin amaçlarından vazgeçmeyeceğini ve işçi halkın yaklaşmakta olan faşizme karşı mücadelesine devam edeceklerini bildirir. Seçtiğimiz yoldan tereddütümüz yoktur."

Devrim korkusu emperyalistlerin desteklediği ÇAR'ları korkutmaya başladı.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Bu Medya Doğru Haber Yapar Mı?

Özellikle son bir aydır, Uzan grubunun TV'lerini, Star TV'yi izleyenler saatlerce **Cem Uzan**'ın konuşmalarını dinlemek zorunda kaldılar. "*Uzan grubunun 46. yıl kutlaması*" adıyla yapılan şarkılı türkölü kampanya halen sürüyor.

Medya patronu "tanınmış" (*) sanatçılarla onbinlerce insanı meydanlara toplayarak soruyor; "*bu yolsuzluklar son bulsun istiyorsunuz değil mi?*"

Doğal olarak halkın cevabı belli; "eveeet!"

Halkın duygularını ifade eden soruları sorana bakıyorsunuz; çalmış, çırpılmış, soymuş, şaibeli bir medya patronu, kapitalist sistemin bile dolandırıcı diye tescil ettiği biri. "*Benim gazetem, TV'lerim var*" diyerek, halkın yolsuzluklara, yoksulluğa karşı tepkisini, duygularını utanmadan kullanıyor. Bir başka medya patronu olan Doğan grubunun gazetelerinin söylediği gibi, Uzan'ın amacı siyasete girmek midir, değil midir, bu ayrı bir konu; ancak medya gücünü kendi çıkarları için kullananlar, saat-

lerce TV'lerden yalanlarını dinletip, utanmadan "*Türkiye seninle gurur duyuyor*" sloganları attıranlar doğru habercilik yapabilir mi?

İtalya başbakanı iktidara uzanan yolu medya gücünü kullanarak açmıştı. Doğan grubu oligarşinin beş ailesinden biri olmayı medya gücüyle elde etti. Ama sanılmasın ki, TV reklamından ve gazete satışlarından kazanıldı bu paralar. Medyasını kullanarak şantajlarla, bedava reklam haber rüşvetleriyle ihaleler aldı, yasalar çıkarttırdı bu serveti yüklenirken. Aynı şey Uzanlar için de geçerli. Cem Uzan bir adım daha atarak, medya gücünü siyasi ranta, kitle desteğine dönüştürmeye çalışıyor. Medyan varsa, her türlü pisliği yapabilir, sonra çıkıp halkı aldatabilirsin.

Beyinleri kirleten, bilinçleri teslim alanlar bunlar. En büyük ahlaksızlıkları, yolsuzlukları yapan ve körükleyenlerin TV'lerinden, gazetelerinden bırakın halktan yana bir haberciliği, doğru haber bile beklenemez.

(*) Dipnot olarak Uzan kampanyasında kullanılan **İbrahim Tatlıses**'e değinelim. "PKK'ye yardım" suçlamasının ardından Mehmet Ağar'ın emrine girmeye kadar uzanan Tatlıses şimdi Uzan'ların halkı aldatmasına yardımcı. Halkın türkülerini Ağarlar'ın, Uzanlar'ın pis çıkarlarına alet edenler o türküler kirletir, türkülerimize kan buluşturır. Ağar'ın elini öpen dudaklardan halk türkülerini değil zehir dökülür. Halk da katilleriyle kolkola olanlara "bizim" demez, türkülerini kirletenleri unutmaz.

YALAN HABER USTALARI

Devrimcilerle ilgili olarak yapılan yalan haberlerin binlerce örneğine rastlamışızdır. Bunlar kimi zaman katliamların hazırlayıcısı olur, kimi zaman infazları, işkenceleri meşru göstermek için yapılır. Bazen de polisi, jandarmayı "başarılı" göstermek için amaç.

İşte size bir yalan haberin nasıl büyük bir "yetenekle" yapıldığının en son örneği:

18 Haziran 2002 tarihli **Türkiye gazetesinde** "**DHKP-C'li Yanık yakalandı**" başlığıyla verilen habere göre, Enver Yanık, "**DHKP-C'nin üst düzey sorumlularından**"dır ve "**adam öldürmek suçundan uzun süredir aranmaktadır.**"

Peki **GERÇEK** NE?

Gerçek şu; Enver Yanık, Ankara Ulucanlar'da,

Çankırı'da, son olarak da Sincan F tipinde yıllardır tutsakken, Haziran ayı başında "af" yasası ile tahliye oldu. Ne uzun süredir aranıyordu, ne de bilinmeyen bir insandı. Daha iki hafta önce, Ekmek ve Adalet'in 10 Haziran tarihli 12. sayısında Sincan F tipindeki koşulları anlattığı röportajını yayınlamıştık.

Büyük bir maharetle uydurup uydurup yazıyor; "*üst düzey yönetici yakalandı*" diyor. Öyle demeli; dağıttık, bittiler havası yaratılmalı diye öğretmişler. "*Uzun süredir aranıyordu*" diye uyduruyor; polisin-jandarmanın elinden kimse kaçamaz mesajı vermek gerek!

Enver Yanık bu yalanları tekzip ettiğinde ne mi olacak? Bundan öncekilerde, öteki medya kuruluşlarında ne olduysa o olacak. Yani düzeltmeyecekler. Sorumluluk, ahlak, namus yok ki! Devrimci mi; her türlü yalanı yazabilirsin, mantık bu.

kahramanlar Ölmez

Şehitlik tarihi:

22 Haziran 1996

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Kağıthane

Şehit düşme şekli:

"Devrimcilere, tut-saklara, halka ölüm emri çıkaran" DYP'ye karşı DYP İstanbul Kağıthane ilçe binasına düzenlenen baskından sonra geri çekilirken çatışmaya girdi. Yüzlerce polis akın ettiği Kağıthane sokakları savaş alanına dönerken, Adalet kendini feda ederek diğer yoldaşlarının geri çekilmesini sağladı ve şehit düştü.

Adalet YILDIRIM

Recep SİNAN

Perihan DEMİRER

Şehitlik tarihi:

28 Haziran 1991

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Beşiktaş

Şehit düşme şekli:

Beşiktaş'ta kaldığı evin ölüm mangaları tarafından kuşatılması üzerine, yoldaşlarını ve örgütünü korumak için tek başına direndi. 19 yaşındaki Perihan, evde tek başına olmasına rağmen, katiller sürüsü tarafından katledildi.

Kenan GÜRZ

Zehra ÖNCÜ

Figen YALÇINOĞLU

Doğan GENÇ

Şehitlik tarihi: **25 Haziran 1995**

Şehit düştükleri yer: Dersim Ovacık

Şehit düşme şekli: Ovacık Yeşilyazı nahiyesi Kardere mevkiinde binlerce kişilik askeri birlikler tarafından kuşatıldılar. 15 saat süren yığılma çatışma sonrasında şehit düştüler. Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliği Mustafa Sefer Müfrezesi'nde görevli savaşçılardı. Birlik komutanları Kenan Gürz'dü.

Şehitlik tarihi:

27 Haziran 1980

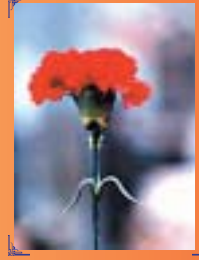
Şehit düştükleri yer:

İstanbul

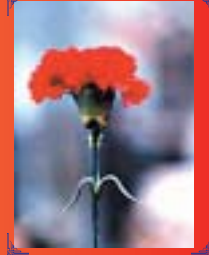
Zeytinburnu

Şehit düşme şekli:

Zeytinburnu'nda faşistler tarafından kaçırılıp işkenceyle katledildiler.

Turgut AKKAYA

Şükrü SÜLEK

Şehitlik tarihi:

26 Haziran 1993

Şehit düştükleri yer:

İstanbul

Gaziosmanpaşa

Şehit düşme şekli:

SHP Gaziosmanpaşa Başkan adayı Mehmet Altuncu'nun işyerinde, Altuncu'nun ihbarı sonucu puslu kuran polisler tarafından kurşuna dizildiler.

Yüksel GÜNEYSER

Şehitlik tarihi:

28 Haziran 1990

Şehit düştüğü yer:

Konya

Şehit düşme şekli:

DEV-GENÇ saflarında yer aldı. Konya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Sait EROL

Ali YÜCEL

Şehitlik tarihi:

23 Haziran 1995

Şehit düştüğü yer:

Kırıkkale

Şehit düşme şekli:

Dersim dağlarında gerilla olmaya hazırlanırken Kırıkkale yakınlarında 23 Haziran'da geçirdiği trafik kazasında aramızdan ayrıldı.

Cem GÜLER